

جان بیور

تَلَّه شَطَو

زِنَه ئی اَنُوم آزادی
اَنُوم تِلَهی گه مرگ ماری
رنجشت و لغزشت

فِرِه تِر آژ شش مِلِیو نِیسیاء چاپی اینوم کُل دنیا

دوستیل عزیز

ای پغوم اِتمالاً مهیم ترین روی رویتونه وَ حقیقتَسَ گه اَسَر کُل زَنه ی خودا داسیت. مه اِی گِبَ با اطمینان مِتوَنم بُوشم، نَه وَ خاطر اِی گه مه او نوسدوئم، بلیکم وَ خاطر موضوع او اِی جوری بُوشم. اِی پغوم اِسمونه؛ مه شَخصاً باوار دیرم علت اینه گه نوم مه اَسَر او مَنوئه، اَرِیه گه مه اول خواننده او بوئم. مسئله لغزش، گه موضوع اصلی کتاو «تِلَه بَشطو» سَ، هَمووخد یِکِ اَسخت ترین موانع و حیلَه دار تِر تِلَه تِلَه گه باس وَ رورو بَینیم و بر او غالب بَینیم.

ده سال اَز نشر اِی کتاو گذریا و اَسَر خواندن او، تا اِسگه نتایج بلوَجی مَشه. مردم آزادی و نجات تجربه کِرْدن و رابطَه یِشون وَ خدا و وَگَرْد یِک دِیه ترمیم بوئه. اِی کتاو، قَص دیری تا اِی تِلَه مهلک نِشو دِ و مشخص کِ گه چطور اَز تسلط او بِحوایمو و آزاد بَیمونی زِی اَزی. آزادی اَز لغزش اَره هر مسیحی، کار ضروری اِی کِ؛ اَرِیگه عیسا وَتِی اِ زَنه ی، رُی جیوایی اَز لغزش ل نَ (لوقا 17:1).

اِسَه خداون وَ آشکارا دِ قَلبم نیا تِه که بایس و دُم رهبریا قدیمی و جدید دِ گِرد دنیا بام تا اِی کتاو دواره بازبینی کُئِم وَ تَفاسیر و مَطالعات کتاو مقدسی اِ آخر هر فصل اَرَا خَنن قُردی یا جِیمِتی وَ او بَیْسَم. هَمولنگ، پَرِیش نل اَرَا بَث، سیفا و دُعایل اضافه بوئه تا یاریتون بَیه گه پَغومَل فَخَد درک نِکْنِیت، بلیکم مَتونیت او اَسَر زَنه ی وُژتْ وَ کار یِگیریت؛ اَرِیگه وَ مَوَقَع خَنن اِی مطلبیل، روح القدس او اَسَر تون آشکار مِکِه و اَرُی کلام خدا، او اَرِنتو زَنه مِکِه.

دوسل، و خدی خدا اِی پَغوم اِ مِه بَخشی، زَنه یِم وَ جور اساسی عوض بو. دوعا مِهم گه و خدی خَخیخ تیل که هِی وَ اِی کتاو مِنی بکین، زَنه یتون عوض بوئه. هام اِ هوس مَشتوئِم اِی پَغوم چَطور اَسَر زَنه ی شما و کسِیلی گه اوئلی خِلْمَت مِکینون، وَه کار بای.

جان بیور

JohnBevere@gmail.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

جان بیور

تَلَّه
شَطَو

زِنَه ئی اَنُوم آزادی
اَنُوم تِلَه ی گه مرگ ماری
رنجشت و لغزشت

The Bait of Satan by John Bevere, Laki

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as The Bait of Satan

Additional resources in Laki by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

تِلّه بَسطو، نَوِشْتَه‌وا جان بیور، نخسه لکی

Messenger International ۲۰۲۵ ©

MessengerInternational.org

عنوانِ کتاو و ژوانِ انگلیسیه: The Bait of Satan

منابع تِر آژ جان تُو لیزا بیور، و ژوانِ لکی تُو و شِکِلِ مُفت، مِتَوِنِ آژ طریقِ اپلیکیشن

MessengerX هم نِشونی هار، دانلود پِکِنِ یا بَبینِ : **MessengerX.com**

ژه ارتباطی و گِرد نُوِسنده، آژ ری ایمیل هار: JohnBevere@ymail.com

ای کتاو پیشکشی آژ لا موسسه بین‌المللی مِسنجر تُو قابلِ فروش نیّه.

عمیق ترین سپاسل تقدیم آر:

ژِنهم «لیزا» کسی گه بعدِ خداون، عزیزترین رقیف مَن. تو اِراسی رَن صالح
ئو با فضیلتی کین! تا ابد مَنمون خداونم گه ایمه وَ عنوان رَن ئو پیا پون داتی.
از تو وَ خاطر یاری دائل بی دریخت اِ کار ویراستاری ایی کتاویش مَنمونم
وَ چوار گُرم، «ادیسون»، «آستین»، «الکساندر» ئو «آردن» گه از وِخدِی
گه باسَ گردونَ مَکْذرونم، گذشتو کِرد تا ایی پروژَه کاملاً بو. هُمه گُزل، شائی
قلب مَنینو قدردانی خاص نسوَت «جان میسو» گه ایی پِغومَ باوار داشدی ئو
مِن چاپ آوه تشویق کِردی؛ وَ «دبورا پولالیون»، آره ذوق تُونایی ئو حمایتی اِ
ویراستاری کتاو، ئو وَ کُل کارکنل «کاریزما هاوس»، گه شونِ شون ایمه اِ ایی
پروژَه زیمتو کِیشی. ئو مِهم تر اژ کُل، قدردانی خالصانه م نسوَت باوَ آسمونی آره
عطای گه نِماو وصف کِینی، وَ خداونمو عیسی مسیح آره فیض، راسی ئو محبتی
ئو وَ روح القدس، آره هدائت کاملی انوم ایی پروژَه.

فہرست

عمیق ترین سہاسل تقدیم آر:	۳
پیش گفدار	۵
مقدمہ	۹
۱. من ئو لغزش؟	۱۳
۲. لغزش گنگ	۲۳
۳. چطور هُن اتفاقى آرہ گت؟	۳۵
۴. لا باؤ مہ! لا باؤ مہ! لا باؤ مہ!	۴۷
۵. آوازِل روحانى چطور دُريسَ موئن؟	۶۱
۶. قام گريا اژ واقعيت	۷۵
۷. بناؤ موکم	۸۵
۸. کل آ چيئہ گہ متونى باءِ رگہ، نِماءِ رگہ	۹۹
۹. کمر لغزش	۱۱۵
۱۰. ناخواتى باعث لغزش بوئيمو	۱۳۱
۱۱. نيمين - نيمهين دى	۱۴۳
۱۲. تِلہ تقاص	۱۵۷
۱۳. تِلہ حيواين	۱۶۹
۱۴. هدف: سازش ئو دوسى کريدن	۱۷۹
عمل بَہن	۱۸۹

پیش گفدار

کتاوی گه ها دستون‌ار، یکی از مهم‌ترین حخیختلی کَ گه هایترِ اِطویل زینه‌ی گرد رویروی بوئینونی. مَن مَتونِم اِی مَطِلئو وَ اطمینونا بوشم، نه وَ اِی دلیل گه نُیسِنده‌می، بَلِکِم وَ خاطر موضوعی گه هایتی نوم‌ار. لغزش – هسته مرکزی کتاو تِلّه شَطو – ویشتر و خَدَل سَخْدَتَرین مانعی کَ گه آم باس رویروی بوتی گرد ئو فائق بایتی آری.

شاگردل مسیح، شات مُجَزات گِلنگ ئو قابل‌توجهی بین. اُو اِکمال شگفتی موئنیا ئو گه کوزل بینا، ئو مردیل زِنیا موئن. اُو فِرِبو عیسائون رُجِیلا شَنفَت ئو دیو گه رُجِیل سِتار گِرتی. اُو خوراک دائن وَ هزارو نفر ئو بَرکت دائن چَن نون ئو مائیو، وَه چِم وورونا دی. شِمَار مُجَزَل مسیح اَخَن بی گه کُل دنیائیش جا نُیسِن اَوَنل نِری.

بشر هرگس وِرکار، شات مُجَزَل خدا اِ اِی مقیاس گِلنگ ئو بینظیر نوئی. شاگردل

بلو جوئو هاتوئی ئو واقون دَم پَرَوئی، مِنتائای یه مُجَرَل نوئی گه اُونو بِردوئی
ویر مرز شک ئو چرچ؛ بَلِکِم ای چالش دُماتِر! آخِرَل خِلْمَت زمینی عیسا اتفاق
مَکَت. عیسا یا شاگردلی دائیتی: «آر برات گنا بَهه، توبیخ کیتی ئو آر توئّه کِردی،
بوئَشَخِنَتی. آر هفت گِل! روز گنات آری کِ، ئو هفت گِل گِلاری آرِه تَک تو ئو
بوشی: «توئّه مَهَم»، بوئَشَخِنَتی. رسول وِتَوَن خداون: «ایمون ایمه فِرَاک»!
(لوقا ۵-۱۷: ۳) مُجَرَل، یا زنی کِردن مِردیل یا آروم کِردن دریا، هاوار آرِه ایمون
بیشتر نوئی، بَلِکِم فِرَا کِردن ایمو، آرِه فِرَبو ساده بخشش بی؛ آویش نسوَت کَسلی
گه ظلمون آر ایمه کِردی یا خطائونی کِردی.

عیسا فَرماشد کِردی: «اژ لغزشل نِماو بِحواینو...» (لوقا ۱۷: ۱۰) حخیخت
تیلی هانوم ای کلوم؛ آر نوشیمو کل، مِنتائای فِر کَسَل لغزش مِرن ئو اسیر موئن.
دیه سال گه اژ اولین چاپ ای کتاو مَکذری. اِ ای دورِه، نَماهَل وه لاوار ئو
شاتیل فِری از آمل جوراجور، خانوادَهل ئو خادمَل گِرتِمون گه اژ رئی حخیختل
کلوم خدا گه انوم این کتاو بیان بی، شفائو گِرتی ئو عوض بین. نمونَه لی آرِه
تشویقتو آورِدِمون گه آرِه گلو خَوشالیم ئو جلال مِیم خدا.

یکی اژ رَیَزَل، گپی آرِه مه داتی: «کلیسا ایمه انوم تفرخه گِنگی بی ئو امید ی
نوئی. مه کتاو «تِلّه شَطونم» داء کَل رَیَزَل. تفرخه خِلاص بی ئو اِسگه ایمه یکی
کیمو!»

ازدواجِل فِری نجادو گِرتی. ای آخِرَل انوم نبراسکا، دُما موعظه، رَن ئو پیا ی
هاتِن آرِه تَک ایمه ئو ژِنَهه بِنیا اعتراف ناتی: «دیه سال پیش، و سونگ رَیَزَل ای
کلیساء لغزشم هُارد. هرچی مَکذریا، تیل تر ئو مشکوک تر موئیام ئو یِمجو اژ ووژم
ئو وضعیتم دَفام مَهَرَد. ازدواجِم اژ خِضَم لَدَمه هُاردی ئو مَن ئو مِردَم گِتیمن
نوم رئی طِلاخ، او نجاتیافته نوئی ئو کاریشی کار کلیسا ناآشتی. یکی اژ رَقِیْلِم
کتاو هُمه ناء اختیارِم. مه اوم حِیون ئو اِ مدت کمی باعث بی اژ تیلی ئو لغزشی
گه گِرفدار بیمی، آزاد بوئم. زمونی گه مِردَم ای تغیر انوم مه دیتی، زِنه ی ووژ
تسلیم خداون عیسا مسیح کِردی ئو نِئیشی کارل طِلاخ بِچو وِر.» مِردِهه
آر اوزِه هوسپائی آر لِف ئو لوئَحَن ماتی. زمونی گه ژِنَهه شاتیهه خِلاص کِردی،
پیا هه قِصه ل ژِنَهه تایید کِردی ئو وِتی گه تغیر بلو جوئی ای انوم مال ئو زِنه یو

اتفاق گئی۔

یکی از شاتیلی گہ فرہ قلب مہ شک داتی، انوم فلوریدا - زمونی گہ آرہ خلمت چوئیم آرہ اوزہ - اتفاق گت۔ دُریس ور اژ موعظہ، پیا میانسال چوارگردالہی ہوسیاء نوا جیمیتِ ئو ہر ہُن گہ اَسِر مَرِشونی، پاچا غمانگیز ووژ تیریف کردی: «اگل زَنہیم فِگَرَم مَہَرْد تیخہی ہا نومہ مَن ئو خدائر۔ انوم جلسہ لی گہ موئیا حضور خدا بوئینین، حاضر موئیام ئو جیا گتی ئو بی احساس، سیل دیگرونم مَہَرْد؛ جُج زمونی گہ دوعام مَہَرْد، ہیچ حضور ئو نشونہای نوئی۔ تا یگہ چن ہفتہ پیش، کتاو «تِلہ شَطو» رَسی دِسم۔ مَن اژ دام گہ سی ئوشش سال پیش مہ ول کردوئیتی، بیزار بیم۔ وہ حیوَن اِی کتاو، فیمیم گہ باس بوئشخنی۔ اِسہ زَنگم دا آری، یہ دوئمین زَنگی بی گہ اِ اِی سائل دایمی آری۔ ہر ہُن گہ مَگیرام، وِتم: «دا، سائل فِری وَ خاطر یگہ مَنیت ول کرد، تونم نوئشخی.» او بنیا نا آر گیراین ئو وِتی: «گَرم، مَن اژ ووژم وَ خاطر یگہ سی ئو شش سال پیش تونم ہُیشَت جا، بیزارم!»

او دُم قَصہ ووژ گرتی وِتی: «مہ اوئم بَشخو ئو اوئیش ووژ بَشخونی۔ اِسگہ ایقہ گرد یک دوسیمو کردی.» ایسا رَسی جالب ترین بشخ ماجرا: «اِسگہ حضور خدا ہاتی ئو آ تیخہ جیائی نابود بی.» او جملہ ووژ و اِی کلماتِ ئو ہر ہُن گہ مَگیرا، خلاص کردی: «اِسگہ مَن حضور خدا، چُی آویلی مَگیرم.»

مہ قدرت ئو واقعیت «اسیری» درک مَہم؛ اَریگہ سائل فِری اسیر شکنجہ اِی بی حسی اِ رابطہ ام گرد خدا بیم۔ اِی کتاو، یہ تئوری بی۔ اِی کتاو، نُقُوق پر حخیختلی کَ گہ ووژم شصخاً آر رئی اوئل گویم ناء ئو ایمو دیرم ہُمہیش تقویت مَہ۔ وِخدی گہ اِی کتاو مَحیوَنینو، اژ خداتو ب ایمونتو ویشتراک! جنی گہ انوم ایمونتو رشد مَہینو، او جلال مَگیری ئو ہُمہیش پرا موئینون اژ خوشالی۔ امیدوارم گہ خدا بِرکت تو دِ۔

جان بیور-

مقدمه

کسی گه جوونل آوِشدیس تله، مَدانی گه موفقیت و تله آوِشین، بستگی یکی اژ ای دو عامل دیری: اول یگه تله باس پنهو بو؛ و ای امید گه جوو گیر کی تی نوم، ئو دوئم یگه باس طعمه بیری تا جوو واس واسا بو ویر چنگال مهلک تله گوم هیزد.

شطو، هرا دشمن گیونل ایمه، و خدی تلهل فن باز ئو مهلک ووژ ولا ارامهه، اژ ای دو عامل بیره میری. تلهل او، هم پنهون ئو هم طعمه دیرن. شیطان آر تک هُمقطارل ووژ، هرا جور گه فر گسل اتقاد دیرن، آشگار ئو علنی نی. او افری دائن، نکته سنج ئو ا عملیات نظامی ووژ، زرنگ، رنجر ئو مودی. اویرتو نچو گه اوء متونی و شکل پیام آور نور نومروی ووژ آلیشت کی. آر ایمه و کلام خدا تربیت نوئیمو تا و روئشتل دریس، خو ئو گن تشقیص دیم، نمتونیم بفیمیم تلهل او آره ایمه چی.

يکي اڙ خافلگيرکننده ئو فن بازترين نوع طُعمه گه هر مسيحي روپړوي بيسَ گرد، لغزش. اِراسي لغزش تا زمونی گه و عنوان طُعمه اِ تِلَه بو، ووژ اړه ووژ مهلك نې؛ مِنتائاي اَر ا طُعمه بيريمو ئو بهيموني نوم دَلَمو، اَسَه لغزشمو هُاردی. کسلی گه لغزشو هُاردی، نتیجه لی چي رنجون، خِض، خَضو، حسوئی، بيزاری، مِراقه، تیلی، تنفر ئو حَسرت مارنَ بار. عواقب لغزش یوئَن: توهين، اِريشت، زيم، تفرخه، جيایي، روابط اِشکيا، خيونت ئو پِسرفت.

ويشتر کسلی گه لغزش ميرن، جُج نِمذانين گه گِتَسِي تِلَه. اُو خَوَر نِرِن چه شرايطی ديرن؛ اَريگه ويشتر توجه ئو، اَر اِشتباکلی گه کسلی تر نِسوت اَر اُو انجومو داء متمرکز. اَهَن، اِنوم حاشا کِرِدن زينه ی مَهَن. مؤثر ترين روئش اَريگه دشمن بَتوني چيمَل ايمه کور کي، يَسَ گه ايمه وادار کي تا متمرکز بوئيمون اَر ووژمو.

اِی کتاو، قَص ديري تا اِی تِلَه مهلك نِشو د ئو مشخص کي گه چطور اڙ تسلط او بَحوايمو ئو آزاد بيموني زِي اَژی. آزادی اڙ لغزش اړه هر مسيحي، کار ضروری ای ک؛ اَريگه عيسا وِی اِ زنه ی، رُی جیوايني اڙ لغزشل نِي لوقا (۱۷:۱).

جني گه اِی پِغوم اِ سِرُسر کليسا ئل امريکا ئو ملتل تر موعظه نِي، ويشتر اڙ ۵۰٪ مَرِدَم هاتَسِي وَر منبر ئو توه ئو کِردی؛ دُرِسَ گه يَه عکس العمل گِلنگي ک، مِنتائاي هَنی کُل مَرِدَم اِرانگرتيسی. خورور نيمیلی گه فِری اڙ مَرِدَم واکنش نِشو دَن. فِر ديمَ جني گه مَرِدَم اڙ تِلَه رِهاآ موئن، شفاء مِگِرِن، آزاد موئن، اڙ روح القدس پرا موئن ئو جوواو دوعائلون مِگِرِن. اُو ويشتر موئن زمونی گه اڙ اسیری اِی تِلَه آزاد بين، چيئ گه سالل فِری و مِنيا بينی، و گِری گِرتون. اِ اِخِرل سده بیسم، علم و لاوارا اِ کليسا فِری اِی؛ مِنتائاي و هَن فِری بيئنی، و نَظَر مای گه ايمه تفرقه ويشتری اِنومه ايمودازل، رِيزل ئو جِيميَت تجربه مو کردی. دليل آ، لغزش و خاطر فقدان مِحبَت راسکونی. «دانش باعث خورور، و اِی حالا مِحبَت بناء مِهه.» اول قرن تیل (۸: ۱) فِر کَسَل گِتَسِي نوم اِی تِلَه گه روئش زينه یو، روئش طبعی ئو نرمال زينه ی.

و اِی حالا، وِر اڙ گِلاهاردن مسيح، ايمودازل خخيخي برعسک گُذشته په شور موئن.

ايمو دیرم گه ايمروئيش پيال ئو ژئل فِری اڙ تِلَه لغزش رِهاآ موئن.

بی‌ایموتل عیسائونَ محبت ایمه نِسوتَ یَکتری موئین؛ جایی گه وِر اژ یه،
نِسوتَ او کور بین.

مه ایی کتاومَ نُنیسونَی تا فَخَد کتاومی نُنیسونوئی؛ بلیکم خدا ایی پِغومَ انوم
دلَم گُرا کِردی ئو باوار دیرم گه ثَمَر مَمینتی. یَکی اژ شوئوتل دُما جلسَه‌لی گه ایی
پِغومَ انوم موعظه بیتِی، وِت‌ئونِم: «هَرگِس نِئیمَ انوم یه جلسَه، ایی هَمی آمَ
آزاد بوئن!»

خدا قصَه گرد قلب مه کِردی گه یه فَخَد یه بِنیا نائَن، فِر کَسَل وِخدِی ایی
کِتاوَ بِحیونَن ئو اژ الزام روح اطاعت گَن، آزاد موئن، شفاء مَکِرَن ئو گِلامِرِن.
مه ایمو دیرم وِخدِی کلمَه‌لی گه هانِ نوم ایی صِفَه‌ل مَحیونینو، اَ مَلِمَ ئو
مشاور [روح‌القدس]، اونلِ نوم زِنه‌یتونَ مَکِرِی کار. وِخدِی او ایی کارَ انجومَ مَ،
ایی کلوم مکشوف، آزادی گِلنگی انوم زِنه‌ی ئو خِلمتون هایتی گرد.

بورِن موقعَ بِنیا نائَن گرد یَک دوعا بَهِیم:

«باوَه اِ ئُم عِسامَ مَ حَی گه ایی کِتاوَ مَحیونَم، اژ رُئی روح ووژت، کلومت
اَرِنم آشگارا کِین ئو چِیئلی گه انوم دِلَم پِنهونِن ئو نِمِلِن وِیشِتر تو بَشِتاسِمَ ئو
مؤثرِتر خِلمت گم، باوژین در.

اِتمادَ مَهَمَ روح تو ئو فیض تونَم مَ تا چِیئلی گه اژ مِنت مَ، انجوم دَم. مِم وَ
بَشَفَتِن صدا تو اژ رُئی مطالعَه ایی کِتاوَ، بَرَسَم شناخت صمیمانه‌تری اژ تو.»

واکنش ایمه نسوت په لغزش، آينده ایمه ماین مهه.

کتاو «تله شطو»، زینهی ئو خلمت ایمه عوض کړدیسې. فیلم ویدیويي
آومون دسې کم، بیس گل سیلمو کړدی ئو کتاومو فز حیونې. ا دسه
خلمتی ووژمو، کتاو ئو ویدیومو تیلیم داء تا هرا جور گه زینهی فز کسل
وه آوا عوض بی، زینهی ایمهیش عوض بو. اېی کتاو، پغوم قدرتمند ئو وه
موقعی ک.

— اس. کیو. کانکتیکات

مِنْ نُو لَغَزْشْ؟

«اژ لَغَزْشَل نِماو بِحوایِنو، مِنتائای هِرو آره کسی گه

باعثو بو.»

– لوقا ۱: ۱۷

اژ و خدی گه آره خِلْمَت کِردِن، اِ سِرُسِر ایالات متحده سَفَر مَهَم، مَتَوْنِم یِکی
اژ مَهْلَک تَرین نُو فَن بازترین تِلَهَل دشمن بوئینم گه مِسیحیل فِری زِندونی کِردی،
رابطه ل اِشکونی نُو تَرک نومه ایمودازل فِرا کِردی. نُم آ تِلَه، لَغَزْش.
فِر کَسَل وَ خاطر زِیَمَل نُو لَدَمَه لی گه لَغَزْشَل اِنوم زِنه یو باعث بِن، نِمَتوِن
مِطابق دَوَت و وِژو وَ شایستگی عمل گِن. ای چِیئل، نوا شکوفای نُو تحقّق کامل
استعدادلو نُو ظرفیتلَوَن مِگِری. ویشتر وَ خَدَل یِکی اژ ایمودازل لَدَمَه دانیسیری.

این گپ، باعث لغزشون ماو؛ هُنْ گه احساس خیونت مَهَن.

داوود انوم زبور ۱۲:۵۵ - ۱۴ خُصَه میری: «آریگه دشمن مِه نِ گه طعنَه مِ، آرنه تِیملَم مَهرد؛ ئو کسی گه گنی مِی مِی نِ گه موسی آر نوام، آرنه اژ او ووژما مُئیم. بلیکم تویی! پیای جُی مِه، یار خالص ئو دَس پرام، گه روزگاری رقیفی شیرینمونی گرد یک داشت، آسه گه وَ جِیمِیت گِلنگی انوم مال خدا مَترکیایمو.»

اُو کسلی کِن گه آر لِف ایمه نِشتوئین ئو سُرئوئِن مَحیون یاگه گاس کسلی بوئن گه موعظه مَهَن. ایمه وَگرد ایی آمِلَ تعطیلات مَگدرونیم، اِ فعالیتل اجتماعی شرکت مِهم ئو اِ منصبَل گردو هُم بَیریمو ئو یا هایتر ارتباط نزدیک ترمونی داشدوئی، وَ گردو کِلنگ بوئیم، رازلمو بوشیم ئونو ئو آر لِفو بیئیسیمو. هرچی ارتباطل نزدیک تر بو، رنجیائیل شدیدتر. هُمه عمیق ترین نفرتل انومه کسلی مِهینون دی گه یه روزی نزیک آر یک بین.

وَ طور کلی، بی ریمانه ترین موارد، انوم دادگائل طِلاخ موئینین. رسانهل گروهی آمریکا، هِتاهِت اژ قتل اِ مالی گه اعضا خانواده زوئین ئو بیچاره، خَوَر مِین. مال، یانی گله آره هِپاس، تیارک ئو رشد، گه انوم آمَگَریمو مَحبت کیم ئو مَحبت مون آری کَن ئو ویشتر وَخَدل هَریه، ریشی ژون ایمه. تاریخ نشون مِ گه خونین ترین جنگل، جنگل داخلین: برا آر پُرور پرا، گر آر پُرور باو، یا باو آر پُرور گر!

اِتمال رنجیاین بی توجه وَ پیچیده یا ساده بیئین آوه، چَن فهرست روابط نامحدود. ایی خخیخت وَ قویت ووژ باقی: فَخَد کسلی گه آمیت مینون بینو، مَتوین لَدَمه بین آرینتو. هُمه ویشتر اژ اوئل انتظار دیرینو: آریگه ویشتر اژ ووژتو آرینو مایه تونا. هرچی انتظارل فَرتر بو، سقوطیش گِلنگ تر!

خودخوائی اِ جامعَه ایمه حکمرونی مِهه. پیال ئو ژئیل امروزی وَ خیمت نئی گِرتن ئو لَدَمه دائن آر اطرافیان ووژو، اژ خویشتن ووژو هِپاس مَهَن. ایی کار نباس باعث بو ایمه پلوجوئیمو بای.

کتاومقدس آشگراء موشی اِ روژل آخر مردم «خودپرس» موئن (دوئم تیموتائوس ۲:۳). ایمه یمون اژ بی ایمونیمو انتظار دیریم. وَ ایی حالا گه منظور قِصَه پولس کسلی گه اژ کلیسا اِ ذَرِن نِ.

او اِباره کسلی گه هانِ نوم کلیسار، قصه مِهه. بَری زیم هُاردی، لَدَمه هُاردی
 نو تیلن. اُو لغزشو هُاردی نو یه اِ وُخدی کَ گه درک نِمَهَن کِتَسَ تِلَه شَطو.
 آیا گَنه اِیمَه؟ عیسا فِر وِتی گه اِصِلا نِماو اِنوم اِی دنیاء زِنه ی کِیم نو اژ
 ضَرَد لغزشل اِ اِمون بوئیم؛ مِنتائای ویشتر اِیمودارل زَمونی گه اِی اتفاق مَکُو،
 بِلوجوئیون مای نو واقون دَم مَتری. اِیمه اِتقاد دیریم تَنیا کسلی کِیمو گه گَنیمون
 آری بَی نو بَرخورد گَنونی گُردمو داشدی یاگه قضاوتِ نادُریس بَیمون. اِی واکنش،
 اِیمه نِسوتِ تیلی آسِیب دَیِر مِهه. اَزوئَس، باس اَر بَرور لغزشل آماده نو تَجهیز
 بوئیم؛ اَریگه واکنش اِیمه، تعین کَننده آینده اِیمَه.

تِلَه فَن بَارَ

کَلَمه یونانی آرِه «لغزش» اِنوم لوقا ۱۱:۱۷ (scandalon) نو اِی کَلَمه در
 اصل هِشاره مِهه اَر قسمتی اژ تِلَه گه طعمه وصل ماونی اَر قی. وه ای خاطر،
 دلیل کَلَمه آم اَرنوم رئی هوسیاين تِلَهه. اِنوم عَت جدید، اِی کَلَمه ویشتر
 توصیف کَننده رنگری کَ گه توسط دشمن استفاده بَی. لغزش وسیله ابلیس تا
 مَرِدِم بَکیشی اسیری. پولس تیلیم تیموتائوس جِهال داتی:

«اِسگه یِگه خادم خداون نباس جنگ بَهه، بَلِکِم باسَ گرد کُل کسی
 مَربو بو نو بَتونی تیلیم بَ نو صِبر داشدوئیتی. باس وه نرمیا مِنا
 مخالِفَل کِ، و اِی امید گه خدا توئَه عطا بَهه تا بَرسَن شناخت
 حخیخت نو بان سر ووژو، اژ تِلَه شَطو گه آرِه انجوم خواس ووژ
 اسیر کِردَنسی، اِرِیچَن.»

— دوئم تیموتائوس ۲: ۲۴-۲۶

کسلی گه هانِ کشمکش نو مخالفت، مَکُونِ تِلَه نو زندونی موئن تاگه
 خواس شَطو بارَن جا؛ جُج هشاردهنَدَتر؛ اُو! اسیری ووژو آگاه نوئین! چُی گُر
 گم بیئی باس و آگائی نِسوتِ موقعیت حخیخی ووژو، بان سر ووژو. اُو نِمَفَیَمِین
 گه اِجال آو خالص، اَوَل تیل اژ ووژون مِیَن دِیر (هشاره و کِینی آو شور نو
 شیرین) وُخدی آم فَن میری، اِیمو دیری گه ها نوم رِئ دُریسی؛ جُج پِش اَر هُن

ناو.

ایمه بی توجه و یکه پاچا چی، متونیمو کسلی گه لغزشو هاردی بهیمون دو جرعه گینگ: الف) کسلی گه ناحخون گرد کړدن، یا ب) کسلی گه انتقاد دیرن ناحخون گرد بی. آمل دسه دوئم و تموم وجود باوار دیرن گه نسوت او اشتبا بی. ویشتر و خدل نتیجه گیری او اطلاعات نادریس مای یا اطلاعات او دریس؛ منتائای نتیجه گیریو هوئل بی. ا هر دو صورت، او لدمه موئین او درکو تار او تریک ماو. او و تصور، شایعه او او روی ظاهر قضاوت مهن.

موقعیت خخی دل

یکی او رئیلی گه دشمن، ام مې موقعیت لغزش هاردی، یس گه لغزش قام مېه او و خورورا مېوشنتی. خورور نیمیلی گه همه پچینون گرد موقعیت خخی وورثو.

یه روز او ژن او پیا خادمی فر رنجیام. بری موئو: «نمتونم باوار کم او ای کارون گرد تو کړدوئ. آیا نرنجاین؟»

زلیزوی جوواما دان: «نه، خوئم، نرنجیام.» مذناسدیم گه لغزش هاردن کار اشتبائی ک، اژون بی، اوم حاشا کړد او سرکوبم کړد. وورم قانی کړد گه نرنجیام؛ و ای حالا گه واقعیت کار، چئی تر بی. خورور، موقعیت خخی دل مه پوшонوئیت.

خورور نیمیلی همه روپړوی خخیختا بوئینو. هن نگرشی او ری تون ازماری. هن هرگس عوض نموئینو؛ اریگه فکر مېینو کل چی خوء. خورور، دلتون مېهه برد او ور چیم فیمتون مگری او نیمیلی دلتو عوض بو یا توه بهیمو گه باعث آزادیتون ماو، (دوئم تیموتائوس ۲: ۲۴-۲۶).

خورور باعث ماو گه وورثو ا نشق یه فرونی بوئینو او نگرشتو هن اربای: «منو بی حرمت کړد او منو قضاوت نادریس کړد؛ اسه رفدارم دریس!». اریگه انتقاد دیرینو گناتونی نهردی او اشتبائی اتهامو داینوئس آری او سرزنشو کړدینون. اسه، نوا بشخص مگرینو. ویا اگه موقعیت خخی دلتو او هم پنهون، منتای او خداوند پنهون بی. دریس گه بیحرمتو کړدینون، منتای

صِلا نَرینو ادا مَه دینونَ لغزش. دو کارِ اشتبا، باعثِ یه کارِ دُریس نِماو!

دَرَمون

عیسا ! کتاو مکاشفه، اول بار خطاو وه کلیسا لائودیکیه هَن موشی، که اُو چطور ووژونَ ثرودمن نو دولَمَن مَدِناسد که هیچونِ اِگل نِ نو دُماخره موقعیتِ خخیونَ ماوژِ در: «بدبخت، اسفانگیز، ژار، کور نو لَت» مکاشفه (۱۴:۳) - (۲۰). اُو قویت مالی و ووژونَ گرد قویت روحانی اشتبا گرتوئی. خرور، موقعیتِ خخیی اونل پنهو کردویتی.

ایمروروژ ویشتر اَمَل هَن. اُو موقعیتِ خخیی دَل و وژو نموئین؛ دُریس هرا جورَ که مِه نِمَتونستیم تنفری که نسوتِ اَ خادَمِلِم داشد، بوئینم. و وژم قانیم کردوئی که هُیچ رنجیایی نِرم. عیسا وِتی لائودیکیل چطور اژ فِری و وژو بانِ دِیر: طِلا خالص خدا بِسینن نو موقعیتِ خخیی و وژتو بوئینن.

طِلا خدا بِسینن!

اول تِلیم عیسا آره آزادی اژ فِری یه بی: «طِلا خالصی که اژ اِگر رد بی اژ مِه بِسینن» (مکاشفه ۱۸:۳).

طِلا خالص، نرم نو انعطاف پذیر نو پاک اژ تَقَلب یا موادی تَر. جِنی که طِلا و فلزاتی تَر ماوِنی یک اِرا، (جُی مس، آهِن، نیکل نو چیئلی تَر) سفتا ماو، انعطافی کم نو سایاین ویشتر ماوِتی موشَن اِبی مخلوط، آلیاژ. هرچی درصد فلزاتی تَرِک ویشتر انوم بوتی، طِلا سفت تِرا ماو. برعسک، هرچی درصد آلیاژی کمتر بو، نرمی نو انعطاف پذیری آوه ویشتر.

ایمه هِرازه مَفیمیمو که جُی یِگن: یه قلب خالص، جُی طِلا خالص؛ نرم، حساس نو انعطاف پذیر. عبرانیل ۳:۳ موشی که دَل وه سونگَ فِری گنا موئن اِجور بَرَد. آرَ نوسیم آرَ نوا لغزش، اَلغزش باعث گنائل ویشتریکا ماو: جُی تیلی، عصبونیت نو تنفر. اِبی مادّه اضافی، دَلل ایمه مِهه جُی بَرَد؛ دُریس هرا جورَ که آلیاژل طِلا سفت مَهَن. لغزش وه کم کِردن حساسیت، مَحبت کما مِهه یا دویرا مِهه نو نِمیلی ایمه دَنگ خدا بِشتوئیمو. دقت ایمه آره دیئن، تار نو تِریکَ ماو

ئو يه ماو جا مناسبي آره فري.

گويم اول آره طلا خالص يس گه مَهني جور گرت ئو وه گرد مادهاي گه نُم
گدازآور مَيئون يک.ار. ايسا مخلوطهه مَين نوم تَنير ئو وه حرارت شديد متاوي.
آلياژل ئو ناخالصيل جذب گدازآور ماو ئو مان سر.

طلا (گه سنگين تر) مَميني تيه. ناخالصيل (مس، آهن، رُوحى مَچسِن قِ
گدازآور) مان دِرر ئو فلز خالص تری دُريس ماو.
إسگه سيل گن آر چيئي گه خدَاء موشى:

«إسگه تونم قال هيشتي مَنتائى نه چي نَخَره ئو تونم إ کورَه
مَصبوَت إنتحو کِرد.»

—اشعيا ۴۸: ۱۰

ئو إدوازه:

«ئو انوم يه فر خوشالينو، ويا آگه إسگه گري مطابق ضرورت إ
آزماسدل جوراجور پَژارا بينون، تا اصالت ايمانتون بوتک آزماشد
ثابت بو ئو موقع ظهور عيساء مسيح بوء تمجيد ئو تجليل ئو
اکرام، هرا ايموني گه فر گروخيَمَت تر اژ طلاء گه ويا آگه فاني، و آگر
آزماشد ماو.»

—اول پطرس ۱: ۶-۷

خدا و سخديل، آزماشدل، مَصبوَتل تصفيه مهه. يوئن تاوي ک گه
ناخالصيلي چي نَبشخين، مَراقه، تيلي، عصبونيت، حَسوئي ئو چيئلي تر اژ
ويژگيل الاهي انوم زنهى ايمه جيا مهه.

گنا راحت آر جايي گه هُيچ تاو آزماشد ئو مَصبوَتى نى، قام ماو. موقع
خوشبختي ئو موفقيت، جُج يه آم شَرِيار، مِربون ئو بشخنده و چيما ماي. و ابي
حالا، اِگرما ئو تاو آزماشدل، ناخالصيل آشگارا موئن ئو مان سر.

زموڼی! زینه‌یم بی‌گه اژ نومجا آزماشدل سخد کِل موئیام؛ جوری‌گه هرگس وړکار با آن مواجهه نشده بودم. وگردد نژیک‌ترین کسل ووژم، گرساخ نو خشن بوئیم. خانواده نو رقیقلیم یواش یواش اژ منو دویر مگرت. آر تک خداون دوعام کړد: «ای همی عصبونیت اژ کوء مای؟ وړکار نوئی!»

خداون جوواوا داتی: «گر، الو وخذ یس گه طلا انوم اګر ذوب بو نو ناخالصیل بکوئن ډرر.» او ایسا سوالی پرسیتی گه زینه‌ی مه عوض کړدی: «آیا ور اژ یه گه طلا انوم اګر پیری، متونی ناخالصیلی بوئینن؟»

«! جوواوما دا: «نه او وتی: «منتائای میتا یه نیسی گه آ ناخالصیل وړکار نوئین. جی گه اګر آزماشدل آر همة میری، ای ناخالصیل مان سر. مه هر متونم اوئل بوئینم؛ ویا اګه آر همة پنهون بوئن. وای خاطر، انتخواوی هار نوات اړ گه آینه‌ات مین مه؛ متونین عصبونی بمینن نو هُمسر، رقیقل، شوئون نو کسلی گه کارون گرد مهین، سرزنش کین، یا متونین ای ناخالصی گناه بوئینن گه علت جسی، نو توه کین نو بشخیا بوئین، نو مه و محبت ووژم ای ناخالصیل اژ زینه‌یت هیژ میم.»

موقعیت خخی ووژتو بوئینن

عیسا وتی توانایی ایمه آر دُریس سیل کړدن، کیلی‌تر آر آزادی اژ فیری. ویشتر وخذل وخذی لغزش میریم، ووژمو و عنوان فرونی موئینم نو کسلی گه لدمه‌نو آر ایمه داء، سرزنش مهیم. تیلی، نبشخاین، عصبونیت، حسوئی نو تنفر وخذی گه مان سر، توجیه مهیم. گگائی جُج اژ کسلی متنفر موئیم گه کسلی گه لدمه‌ئون آر ایمه داء، مارن ویرمو. وای خاطر عیسا هن پَن داتی: «... نو مرهم، تا بنین آرسر چیمَلت نو بینا بوئین.» (مکاشفه ۱۸:۳)، تا چه بوئینیمو؟ موقعیت خخی ووژمو! هرا جور گه عیسا جمله دُمان فربون م: «اسه بور سر خیرت نو توه ک!». ایمه فخد زموئی توه مهیم گه دس اژ سرزنش کړدن کسلی‌تر هیژدیم.

زموئی گه کسلی‌تر سرزنش مهیم نو اژ موقعیت ووژمو دفاع مهیم، إراسی کوریمو. ایمه ثقله مهیم تا پربیش اژ چیم برامو خود باریم ډرر؛ ویا اګه چوئی

هانوم چیملمو. مکاشفّه خخیخت، آزادیمون آرّه خِلاتی ماری. و خدی روح خدا
گنامو نشون م، اپی کار همیشه جوری انجوم م گه مری گنا چیئی جیا اژ ایمئه
ئو اپی کار، ایمه نِسوت گنا قانی مهه نه مکوم!

دوعا مه یس گه جی گه اپی کتاو مَحیونینو، کلوم خدا چیمَل ادراکتو واز کِ
تا موقعیت خخیخی ووژتو بوئینینو ئو اژ هر لغزشی گه هانوم سرتو، آزاد بوئینو.
اجازّه نین خرور، نوا سیل کِردن ئو توئه هُمه یگری.

یه مسیحی لغزش هاردی، کسی ک گه ا
 زنه ی فن میری، منتائای و خاطر ترس،
 نمتونی آژی آزاد بوتی.

میردم دیه سال پیش، بعد بیس سال زنه ی ژن ئویایی مه هیش جا؛
 آریگه «دیر خوشال نوئی». و کلی نابود بیم. مدتل طویلانی تقلام کرد
 تا اژ این کدمه، احساس تنیایی ئو طردشدکی گه چیئن او باعث بیئی،
 فائق بام. اژ خدام هست تا یاریم د بوئشخمی ئو خخیختا فگرم مهرده گه
 تونستیم ای کار بهم؛ منتائای هنی انوم دلم رنجیاینم داشت ئو نمتونسیم
 فائق بام آری. زمونلی گه باس او م موئنی، فزه آریم دردناک بی. دما یگه
 کتاوم حیون «تکه شیطو»، روح القدس تذکر داء مه گه وگرد میرد سابقم
 قصه بهم ئو اژ اوئم ب و خاطر ای لغزش بوئشخی. دما دیه سال ایمه
 آره گل اول قصه مون گرد یک کرد. اسگه خخیختا ایمو دیرم گه شقام
 گرتی ئو آزاد بیم. اژ خدا سپاسگزاریم گه من اژ یوغ ای اسارت گه مدتل
 طویلانی ای مه کیشونوئی بینه ای، آزاد کردی.

- دی. بی. نیویورک

لغزش ګلنگ

«اَ رُوژِلَ فِرَ کَسَل اژ ايمو ووژو ګلاميرن، خيونت اَر يکټرۍ
 مَهَن ټو اژ يک تری متنفر موئن. پيامبرل ډروژن فِرۍ
 هيژمگرن، فِر کَسَل اژ رۍ اِزمارن. اِسَه فِرآ بيئن شرباری،
 محبت فِر کَسَل ماو سردۍ. منتائۍ هر کی تا آخِر پايار
 بيميني، نجات مگري.»

— متا ۲۴: ۱۰ — ۱۳

انوم ابي باب اژ متاء، عيسا نشونهل آخِر ابي زمونځه موشۍ. شاگردلۍ پرسين
 اژۍ: «نشونځه هاتن تو چۍ؟»

پري موافقن ګه ايمه اِ مُسيم ګلاهارډن اوئيم. تقلا اړه مۍن کړډن روژ دقيق

گِلاهاردِن او، کار بی فاده ی ک؛ آریگه فخد باو آوه مدانی. مِنَتائای عیسا وِتی گه ایمه مُسِمَ مدانیمی ئو آوه، هر الوَن. هرگس وِر اژ یه، ایمه هُنَ تحقّق نبوتی ای انوم کلیسا، انوم اسراییل، ئو انوم طبیعت نِئاییمو. وِ ای خاطر، متونیم وِ اطمینو بوشیم گه هایم نوم دوره ای گه عیسا انوم متا ۲۴ توصیف کردیسی.

وِ یکی اژ نشونَه ل گِلاهاردِن نزیک او توجه گن: «فِر کَسَل لغزشو هاردی...»، اِی آیه نشونَ م گه نه اَمَل کمی، نه پِری، بَلِکِم فِر کَسَل لغزش مِیرن!

اول بار باس پِرسیم: «این لغزش هاردیل کین؟ آیا او مسیحیلن یا در کل، منظور اجتماع؟» و خدی و مطالعه ادامه دیمو، جوواو مهیم دی: «ئو وِ خاطر فِر اِیین گنا، مَحَبَت فِر کَسَل سَرَد ماو.» معادل یونانی واژه «مَحَبَت» انوم اِی آیه، «آگاپَه» انوم عَت جدید، چن واژه یونانی اِرَه مَحَبَت وجود دیری؛ مِنَتائای دو نمونه اژ عمومی ترینو، «آگاپَه» و «فیلو».

فیلو، مَحَبَتی نشونَ م گه انومه رِقِیْلَ ماو دی گه یه مَحَبَت دوستانه شرطی. فیلوۀ موشی: «تو پِشت مَن مِکَلِشِنی ئو مَن یَش پِشت تونَ مِکَلِشِنم»، یا «تو وِ مِربونِی گرد مه رفدار مِهِن ئو مَن یَش گرد تو هرای رفدار مَهم.»

اژ لائی تر، آگاپَه مَحَبَتی ک گه خدا مَرِشِنی دل آیللی. اِی هِرَا مَحَبَتی ک گه عیسا وِ مَفَت موئَشَخِنی ایمه ئو خِرِشَطی. اِی مَحَبَت بر اساس انجوم کاری یا جُج قابل تِلَافَتی بیئین نِی، بَلِکِم مَحَبَتی ک گه موقع تاربیننیش وجود دیری.

ایمه بی خدا، فخد متونیم مَحَبَت خودخواهانه مونی داشدوئ؛ یانی مَحَبَتی گه اَر نَسینی ئو قابل تِلَافَتی ناو، نِمَتونی ب. یه در حالی ک گه آگاپَه، بی توجه اَر جوواو، مَحَبَت مِهه. اِی آگاپَه مَحَبَتی ک گه عیسا اَر صلیب وِ بَشَخِش گنائل ایمه، آوه نِشو داتی. وِ اِی خاطر، واژه «فِر کَسَل» گه عیسا هَشارَه مِهیَتی آری، مسیحیلی کِن گه آگاپَه او وِیر سَر دی چی.

زمونی هر کاری گه متونست کرد تا مَحَبَت ووژم اَر آم خاصی نشودَم، مِنَتائای مری هر چی وِیشر مَحَبَت مَهم، آم وِ گرد انتقاد ئو رفدار خشن ووژمه رد مِهه. اِی وضعیت اِرَه چن مُنگ ادامه داشدی تا یه روژ، دیر هاتم تنگ ئو اَر تک خدا گِلِیم کرد: «مه کار ووژم کردِم، اِسگه تو باس اژ اِی مَچَرَاء بوشینَ مه. هر خدی مَحَبَت تو نِشو اِی آم مِیم، متوجه خِضی موئم گه گِلاهاردِیس نوم رویم.»

خداون بِنیا نا آر قَصَه کِرِدَن گُرد مِه: «تو باس ایمون آر مَحبت خدا پرورش دین». پرسیم: «منظورت چی؟» او توضیح داتی: «کسی گه آره نَفَس ووژ مکاری، اژ نَفَس نابودی دروئه مِهه؛ مِنتائای کسی گه آره رَوَ مکاری، اژ روح ژییاین ابدی دروئه مِهه. اِسَه اژ انجوم دائن کار خو نایمون تَنگ، اَرِیگه اَر دس اژ کار هیزنیم، اِزمون مناسب محصول دروئه مِهیم.» (غلاطیان ۶: ۸-۹)

هُمَه باس بَفیمینو گه وِخدی مَحبت خدا مَکارینو، مَحبت او دروئه مِهین. باس ایمون آر اِی قانون روحانی انوم ووژمو پرورش دیمو؛ وِیا آگه هایتر آوه اژ زمینلی گه کاریتون، یا وِهرأ سرعتی گه دوس دیرینو، درو نِهینو.

خداون دُم قَصَه ووژا گِرتی وِتی: «اِ مهمترین ساتلی گه نیازمند بیم، نزدیکترین رِقیقِلِم مِنو ول کِرد. یهودا خیونت آر مِه کِردی ئو پطرس مِه حاشا کِردی ئو باقی وَ خاطر زَنه یو حیواین. فخد یوحنا اژ دویر هات دُم سرما. مِه ویشتر اژ سه سال مِتیجی اُو بیم، اُونم خوراک ئو تیلیم داتی. مِنتائای وِخدی آره گَنائِل دنیا مِردم، اُونم بَشخی. کُلم آزاد کِرد، اژ رِقیقِلِم گه مِنو ول کِردوئی تا سپا رومی گه مِنو کیشوئی صلیب. اُو طلب بَشخشو نَهرِد، بَلِکِم مِه وَ رضایت خاطر اَوَم انجوم دا؛ اَرِیگه ایمونم آر مَحبت باو داشت.

مِن مَدِناسدِم گه اَرِیگه مَحبتیم کاری، مَحبت اژ دَتَل ئو کَرَل فِری انوم ملکوت دروئه مَهَم. وَ خاطر قُرونی مَحبت آمیز ووژم، اُو مَحبت آر مِّن مَهَن.

«مِنتائای مِّن موشِم هُمَه دشمَنَل ووژتو مَحبت پَهَن ئو آره اُو گه آزارتوَن مِین، نِزا پَهَن، تا آویل باو ووژتو گه ها نوم آسمونار، بوئینو. اَرِیگه او هویر ووژم آر گَنَل ئو خوئَل ئو وارو ووژ ماوارونی آر صالحل ئو گَن کازل. اَر فخد مَحبت آر کَسلی بَهِینو گه مَحبتون آرین مَهَن، اِجرتو چی؟ آیا جُجُ خراجکِیرل یش هُن نِمَهَن؟ ئو اَر فخد سَلام برال ووژتو بَهِینو، چتون آر کَسلی تر سَرِتر؟ مَر جُجُ قومَل بِت پِپرس هُن نِمَهَن؟» (متا ۵: ۴۴-۴۷)

انتظاريل گن

مِه فيمِيمِ محبتي گه نشونِ مِيمِ، انومِ روحِ کاريِ ئو عاقويتِ، دُنهلِ محبتِ دروءِ مَهَمِ. مَذانِسيمِ مَسَمِ دروءِ مایِ، مِنتائايِ نِمَذناسِدمِ اژِ کو. دِيرِ زمونيِ گه محبتِ اژِ جونِمِ کسيِ گه محبتمِ اَرِينِ مَهَرْدِ گِلانِ مَهَرْدِيِ مِه، احساسِ شِکِسيمِ نِمَهَرْدِ. اِيِ قصهَلِ مِه آزادِ کِردِيِ گه جُجُ وِيشْتِرِ محبتِ اَرِ اکَسِ بَهَمِ.

اَرِ وِيشْتِرِ مَسِيحِيلِ اِيِ مَسْأَلَه تُونِ تشقيصِ ما، نااميدِ نِموئيانِ ئو لغزشو نِمَهَرْدِ. معمولاً ايمَه هُنِ محبتِ نِمِهمِ. ايمَه محبتِ خودخواهانه يِ دِيرِيمِ گه وِخديِ انتظارِ لمو برآورده نِماو، هِرَازِ نااميدِ موئيمِ.

اَرِ مِه اژِ کَسَلِ خاصيِ انتظارِ دِيرِيمِ، اِسَه اَكِسلِ مَتونِ مِه نااميدِ گن. اُو اَخِنَكِ مِه نااميدِ مَهَنِ گه اِرفعِ انتظارِ لمِ کوتائِيِ مَهَنِ. مِنتائايِ اَرِ مِه انتظارِ مِيِ اژِ کسيِ ناآشِدوئِيِ، هِرِ چيِ گه مِيَنِ مِه، يِه پَرِکَتِ ئو هِيچِ مَنتيِ وجودِ نِرِيِ. وِخديِ ايمَه نِسَوَتِ کَسليِ گه ارتباطِ گِردو دِيرِيمِ، انتظارِ رِفدارِ خاصيِ دِيرِيمو، ووژمو مستعدِ لغزشِ مِهمِ. هِرِ چيِ انتظارِ ايمَه وِيشْتِرِ بو، امکانِ لغزشِ هَارْدِنِشمو وِيشْتِرِ.

ديوارلي آره هِپاس؟

«پرا رنجيا، نِماو اژِ شِيَرِ حِصاردارِ بارينِ ژيرِ سلطه ووژت؛ دَمَرِگِ چِي
پِشتِ کولَلِ دروازه بوئنيا قِلَتَه.»

—امثال ۱۸:۱۹

پرا ئو حُيَه لغزشِ هَارْدِيِ، اژِ شِيَرِ موگمِ، سَخْدَتِرِ. شِيَرَلِ زوردارِ، ديوارلي اِ هِناسِ ووژو داشد. اِيِ ديوارلِ شِيَرُونِ لِحاظِ هِپاسِ خاطرِجَمِ مَهَرْدِ. اُو کَسليِ گه ناخواسْتَه ليزو گِتوئِيِ اَرِ اوَرَه ئو کَسليِ گه ناخواسْتَه اِرِيشْتو اَوِرْدوئِيِ مِهيشتِيِ در بَمِينِ. کُلِ تَارَه وارْدَلِ بازرسِيِ موئيانِ. کَسليِ گه آره مالِياتْلُو بَدِيکارِ بِيَنِ، صِلائو ناآشِد بَانِ نومِ تا پِيلِ بَتِيِ. کَسليِ گه آره بَداشْتِ يا اَمْنِيَتِ شِيَرِ تَهديدِيِ بِيَنِ اُونِيشو مِهيشتونِ در بَمِينِ.

ايمَه ديوارلِمونِ زمونيِ گه هايمِ نومِ رنجِ اَرِ ماوژيمِ تا اژِ دَلَلِ ووژمو هِپاسِ

بِهیم ئو اژ هر زیمی که اِتمال دیری اِ آينده بیریمو پیشگیری کیم. ايمه دِراخل آر کسلی که زِلَه مَوْن مَجو لَدَمَه بِن آرینمو، آموننیم ئو انوم هاتِنو انتخاوی مهیم. هر کسی که فِکَر مهیم چیی بدیکار ايمته، اژ سِرَن کِل مهیم ئو نِمیلیم باءِ نوم تا زمونی که گل پِدیی وور پ.

ایمه زینه ی وورم و روی کسلی وار مهیم که باوار دیریم که لا ايمه دیرن. مِنتائای نِمَدانیم ویشتر ای کسلی شی که «لا» ايمه دیرن لغزش دهندهن. اژوئس، اِجال یاری دائن، بَرَدَل اضافی جِیم مهیم ارسر دیوارلی که هِن. و خدی هُن اتفاق بی آگائی مَکُوئی، ای دیوارل هِپاس مَوْن زندو. اِ ای لَظَه، نه فَخَد نِسَوْت کسلی که مانِ نوم، محتاطیم، بَلِکِم اِ ویشْت وورم و نِمَتونیم اِ دشت دیوارلی که وورم و آوَشِدِمَوْن ریسک بهیم.

تمرکز مسیحیل آزرده، درونی یا، درون نگرانیته. ايمه و دقتا و بردار حقوق ئو ارتباطل شخصی وورم و نِمومو. انرژای ايمه خرج یه ماو که اطمینون باریم دس لَدَمَه ئو ضرری اتفاق نِمَکُو. آژ ايمه نَجیم گِرد ریسک اِتمال لَدَمَه هَارِدِن، نِمَتونیم مَحَبَت خِرِشَرطیمو داشدوئی. مَحَبَت خِرِشَرطی و کسلی تر ای حق م که لَدَمَه بِن آر ايمه.

مَحَبَت آر دُم نفع وور ئی، بَلِکِم ها دُم مَرِدَم لَدَمَه هَارِدِیا که ویشتر ئو ویشتر خودخواهه ئو مستَقَل مَوْن. اِ هُن شَرایطی، مَحَبَت خدا سردا ماو. نمونه طبیعی اِ ای رابطه، دو دریایی که هان نوم ولات مقدس: دریا جلیل که آزادانه آو مَگری ئو مئه دیرر. ای دریاء فِرُوئی ژبیاین، گِل جور مائی ئو تعداد فِرِی مائیل مغذی ئو زینه ی نباتی دیری. آو دریا جلیل، و روو اردن مَرِشی دریا مَرِدی. مِنتائای دریا مَرِدی فَخَد آوهه مَگری ئو نِمِهیَتی دیرر. هُیچ گیا زنی یا مائی ای آر اوره ئی. آوَل زنی دریا جلیل و خدی و آوَل امار بیی دریا مَرِدی ماوِن یَک اِرا، مَمِرِن.

زینه ی و خدی نوا بَگری، نِمَتونی بَچو و ر بَلِکِم باس و دس دِلوازی بیئی. اِسَه، یه مسیحی لغزش هَارِدی، کسی ک که انوم زینه ی وور گِرنِدَه، مِنتائای و خاطر ترس نِمَتونی آزاد کیتی. اِسَه، جُج و خدی ژبیاین یش ما انوم، انوم دیوار یا زندو لغزش راکد مَمینی. عَت جدید ای دیوارل و عنوان «قَلَه» توصیف مِهه:

«آريگه اسلحه جنگ ايمه دنياي ني، بلكم و قويه الاهي متوني قلله
ايريمني. ايمه استدلالل ئو هر ادعا تكبرآمیزی گه آر پرور شناخت
خدا موصی، مريميمار ئو هر فكري اسير اطاعت از مسيح ميميم.»
- دوئم قرن تیل ۰۱: ۴-۵

ای قلهل الكوئل استدلی دُریس مهن گه گل اطلاعات ورودی از رئی آوه،
بررسی ماو. ویا گه اساسا اوئل آره هپاس تشکیل بین، منتائای موئن منبع عذاو
ئو از رئی اراهاتین؛ آريگه آر پرور شناخت ئو معرفت خدا جنگ مهن.

و خدی ايمه گل چی از رئی لدمه ل، طردشدگیل ئو تجربه ل قدیم صافی
ميميم، ایمون آر خدا را غیرممکن ميميم. نمتونیم آر او ایمونمو داشدوئی؛ یانی
و چیئی گه اوء موشی. ايمه و نیکوپی ئو وفاداری او شک ميميم؛ آريگه زینه ی
ووژمو و معیارل انساوونی قضاوت ميميمی. منتائای خدا انسون نی! او نمتونی درو
بوشی اعداد (۱۹:۲۳) ریئل ئو فگزل او اجور ايمه نی اشعیا (۸:۵۵-۹). کسلی
گه لغزشو هاردی متونن آیه لی از کتاو مقدس بهن دی گه گلامیری آر موقعیت
ووژو، منتائای یه دید دُریسی از کلوم خدا نی. شناخت کلوم خدا بی محبت، قویه
خراوگری ک؛ آريگه ايمه وگرد خورر ئو قانونگرایی واء ميهه.

«... مذانیمو گه گل ايمه آمل دونائی کیم. منتائای دانش باعث تکبر، ویا گه
محبت، بناء ميهه. آوه گه گمون ميهه چیئی مذانی، هنی جوری گه باس نمدانی.
منتائای آوه گه خدا دوس دیری، آرتک او شناخته شدئه.» (اول قرن تیل ۸:۱
(۳-

ای کار باعث ماو گه ايمه اجال یگه از عدم بخشش توئه کیم، ووژمو توجیئه
ميميم. ای مسأله فضایی دُریس ميهه گه متونیم فن بیریم؛ آريگه شناخت بی
محبت خدا باعث فری ماو.

عیسا دُما جمله «لغزش هاردیل فر»، هراز اباره پخمرل دروژن هشتار م:
«پخمرل دروژن فری هیژمگرن، فر کسل از رئی ازمارن.» (متا ۱۱:۲۴) ویشتر
کسلی گه از رئی ازمان، کین؟ جوواو: «اسه و فرآ بین شرباری، محبت فر کسل
سرد ماو.» (متا ۱۲:۲۴)

پَخَمَرَل دِرَوژِن

عیسانم پَخَمَرَل دِرَوژِن مَنی «گرگل! چِنک می» متا (۱۵:۷). اَو اَمَل خودخواهی کِن گه ظاهر مسیحی دیرِن (چِنک میل)، مِنتائای طبیعت نومو چُی گرگ.

گرگل دوست دیرِن وَ هِناس ریئنا بَلَرِن. مَتونِیو اَوُن جِیم عبادت گَرل ئو پشت منبَرلِیش بَپَینوَن دی. اَو توسط دشمن کِل موئن تا بانِ نوم ئو فِرِی دَن. باس اَوُن اژ ثمرلو بَشتاسین، نه اژ تیلیمَل یا نبوتلو. تیلیم اَوُن مَتونی ویشتر تَظاهِر وَ چِیمای؛ وَ ایی حالا گه ثمره زِنه‌ی ئو خِلَمَتو نه!

یه آم خادم یا مسیحی، چِیی کَ گه زِنه‌ی مِیه نه چِیی گه موعظه مِیه. گرگل هَر هان دُم کاوَرل چَهل ئو زِیمِی، نه کاوَرل ساقِی سالم ئو زوردار. ایی گرگل چِیی گه مَرِدْمون مِ بَشتوئن، موئن ئونو نه چِیی گه ها گلار. ایی اَمَل تَظاهِر تیلیمو نِم، اَو کسونی مِ گه گوشلو بَکلاشی. بورِن سِیلی بَپَیم آر چِیی گه پولس اِبازه روژل آخِر موشی:

«مِنتائای حَواست بو گه اِ روژل آخِر، زموئل سَخِد اتفاق مَکوء. مَرِدْمَل خودپَرس، پیل دوس، هوقل، قُرات، ... ئو خودپَسَن موئن ... وِیا آگه نوم روی تَظاهِر دینداری دیرِن، قدرت اَوَه حاشاء مَهن. اژ هُن کَسلی دویرا بَگَر ... اَریگه زمونی مای گه مَرِدْم گوش تیلیم دُریس نِمین، بَلِکِم مطابق میل ووژو، مِلَمَل فِرِی تا مارِن دور ووژو چِیی گه گوشلون مِ بَشتوئی، اژ اَو بَشتوئن.»

– دوئم تیموتائوس ۱: ۳-۵، ۴: ۳-۴

توجه کِن گه اَو نوم روی دینداری یا «مسیحیت» دیرِن، مِنتائای قدرت اَوَه حاشاء مَهن. ایی کار چطور انجوم مینو؟ اَو حاشاء مَهن گه مسیحیت مَتونی اژ کِینَت ئو عدم بَشَخش آزادو کِ تا بتونن بوئَشَخِن. اَو افتخار مَهن ووژو گه مَرِد عیسان ئو تجربَه «تولداتازه» ووژو اِلوم مَهن. مِنتائای اَ چِیه گه اَو افتخار مَهن دیرِنی، مِجال اَوَه نَهرِدوئَس دی تا بَچوء نوم قَلبو ئو باعث بو شخصیت مسیح وَ شِکِل زوررداری اِنوم رشد بَپَیه.

نسل اطلاعات

پولس و سونگ نبوتا متونست بوئینی که ای ژنل ټو پيال فن هاردی آرِه شناخت ټو آگائی شوق دیرن، متناثای عوض نیمون، آرِیگه هرگس آوَه استفادَه نیمهن.

او هُن اُو توصیف کړدی: «وِیا آگه هر تیلیم مگرِن، هرگس نیمتونن برسَن شناخت حخیخت.» (دوئم تیموتائوس ۷:۳)

آر پولس ایمر وِی بی، تأسف مهاردی اژ یگه چیئی گه پیشگوئی کړدوئیتی، ا عمل موئنیاتی. او پيال ټو ژنل فِری موئنیاتی گه انوم جلسهل، سمینازل ټو خدمات کلیسای حاضر موئن ټو دانش کتاومقدسیا مگرِن. موئنیانو گه اُو و دُم «مکشفه تازه» ن تا زینهی موفق تر ټو خودخواهانه ترونی داشدوئی. او خادملی موئنیاه گه وَاظر «دلیل مذهبی» یکتري میرن آرِه دادگا.

او انتشارل ټو برنامهل رادیوی مسیح موئنیاتی گه ژنل ټو پيال خدائون نُمو اربشت مارن. کریزماتیکهپای موئنیاتی گه وَاظر اژ لغزش حیواین، اژ کلیسای و کلیسای تر مچن ټو کُل اعتراف مهن الوهیت عیسا؛ وِیا آگه نمتونن بوئشخن. پولس مقارونی: «توئه کن ټو اژ فِری ووژتو آزاد بوئن، ا نسل خودخواه ریاکار!».

مهم ن چی مکشفهل تازه اژ سمینازل ټو کلاس تیلیمی ټو الاهیاتی ای گه انوم شرکت تو کړدی، کړدتون دی، یا چن کتاوتو حیون ی ا جُ چن سات دوعا ټو مطالعه مهینو. آر لغزشتو هاردی ټو ا عدم بشخس زینهی مهینو، نمرسینون شناخت حخیخت. هُمه فريتو هاردی ټو و زینهی ریاکارانه ووژتو مردم گیر مهینو. مهم ن چه مکشفه ای دیرینو، میوه هُمه پاچای تر موشی. هُمه موئنون کینی ای گه آو تیل اژی قل میری گه فِری گرد ووژ ماری نه حخیخت.

خیونت

«ا روژل فِر کسل اژ ایمو ووژو گلامیرن خیونت آر یک تری مهن ټو ا یک تری متنفر موئن.»

بورن ای آیه بررسی کیم. آر دخیخ سیل کیم، متونیم په حرکت پشت سر یک بوئینیم. په لغزش، باعث خیونت ماو، ئو خیونت، باعث نفرت ماو. هرا جور گه ور اژ یه بیان بی، کسلی گه لغزشو هاردی، دیوارلی آره هپاس اژ ووزون ماوژن. ایمه ا هُن شرایطی، آر حفظ موجودیت ووزمو متمرکز موئیم. هماري باس و هر خیمتی، هپاس بی ئو سالم باقی بمینیم ئو این کار، ایمه مستعد خیونت مه. و خدی خیونت مهیم، اراسی، و خیمت کسی تر هایمون دُم نفع یا هپاس اژ ووزمونیم ئو معمولا ای کار ا ارتباط و شخصی ک گه رابطه گرد دیریمونی.

ا هُن، خیونت ا ملکوت خدا زمونی اتفاق مکوئی گه په ایمودار و خیمت ایموداری تر، و دُم نفع یا هپاس اژ ووزسی. هر چی رابطه نزدیک تر، شدت خیونت ویشتر. خیونت آر کسی، آخر ترک پیمان. و خدی خیونت اتفاق مکوئی، نماو رابطه ل گلا دین؛ مَر یگه توئه راسکونی اتفاق بکوئی.

اسه خیونت باعث نفرت و عواقب جدی ماو. کتاومقدس آشگارا موشی هر کی اژ برا ووز متنفر، خوبی ئو هیچ خونی ای انوم ووز ژبیاین ابدی نری. (اول یوحنا ۱۵:۳)

چنی گن گه متونیم هتاهت شات نمونه لی اژ لغزش، خیونت ئو نفرت انوم ایمودارل امروزی بوئیم. ای مشکل، آخ انوم مائل ئو کلیسائل ایمه فرآ بی گه رفتار طبیعی ای و حسا و مای. و خدی موئینیم خادمی خادی تر مکیشنی آره دادگا ئو پزارا نموئیم، نشونه بی خیالی ایمه. و خدی ژن ئو پیال مسیحی یک تری آره طلاخ مکیشن دادگا، دیر ناراحتا نموئیم. همیشه دودستگیل کلیسای فری ئو قابل پیش بینی. سازمانل خلعت پش گتس سیاست بازی ئو رفتارل ووزون ژیر پوشش شوقو آره ملکوت خدا ئو کلیسا پنهون مهن.

«مسیحیل» اژ حقوق ووزو حمایت مهن ئو اطمینو مارن دس گه مسیحیل تر بدرفتاری یا سواستفاده آژینو نهن. آیا ایمه توصیه عت جدیدمون ویر چی؟ آزا ویشتر مظلوم نموئینو ئو آزا ویشتر شکس نمیرینو؟

«اصلاً هُنَّ مَرافَهَ لى اِنوم هُمّه، ووژ شِکس گِنگى آرِه هُمّه. اَرَا تَرَجِیح
نِمينو ظلمتون اَرى پَهَن؟ اَرَا حَاضِر نِئینو ضَرَد بوئینینو؟»

– اول قِرنَتیل ۶:۷

آیا گفدار عيسامون وير چى؟

«مِنتائى مَن موشَم هُمّه گه دشمَنل ووژتو مِحبَت گن ئو آرِه اوئلى
گه اَزارتون مِین، نِزا گن.»

– مِتا ۵: ۴۴

آیا فربو خدامون وير چى؟

«هُیچ کارى اژ سر جَاهِ طَلَبى يا تَکیر نَهَن، بَلِکَم وَ فروتنیا دِیگرون اژ
ووژتو بَیتر بَدانِن.»

– فِلیپِیل ۲: ۳

اَرَا ايمَه وَ قانونل مِحبَت زِنه ی نِمِهیم؟ اَرَا اَخَنک اِ خِیونت کِردِن، سَرت
عَمَل دِیریمو؛ اِجال یگه زِنه ی ووژمو جُج وَ خِیمَت شِکس هَارِدِن فِدا بِهیم؟
دَلیل: مِحبَت ايمَه سَر دَا بَی ئو اِسَه، هَنى هَايمون دُم هِپاس اژ ووژمو. ايمَه دِیر
نِمتونیم جَنِ گه تَقْلَاء مِهیم تا توجِه اَر ووژمو، وَ اطمینو توجِه ووژمو تَسْلیم
خِدا کِیم.

زَمونى گ گَنبون اَر عِيسا کِرد، گَنى نَهردى؛ بَلِکَم گِیون ووژ تَسْلیم خِدا کِردى
گه اَر حَخ دَاوَرى مِهه. نَصِیحتون اَر ايمَه کِردى گه گوَمَل ژیر هِیزدِیم:

«چَه، هَر اَرِه يَه هِناتو کِردِن، اَرِیگه مِسیح اَرِه هُمّه رَنج کِیشِیتى ئو
سَرمَشقى ناتی تا گوم بَنِیون اَر جَا پال او. او هُیچ گَنائى نَهردى ئو فِری اى
اَر زوئونى نوئى دى. وَ خِدى دِشَمینون بى دَا دِشَمین گِلانائى ئو اِسَه گه
رَنج کِیشِیتى، سِیم سى نَهردى؛ بَلِکَم ووژ سِپاردى دس دَاوَر عَادِل.»

– اول پِطرس ۲: ۲۱ – ۲۳

آوه گه ایمه قادر مهه

ایمه باس برسيمون جايي گه اتماد آر خدا بهيم نه آر نفس. فِر کسل وه لچلو،
خدا و عنوان منشا هستی ووژو، مپرسن، منتائای چي یتیمل زینهی مهن. اُو ووژو
حکمر و ئو پیشبرنده زینهیون؛ ویا آگه و دم ووژو اعتراف مهن: «او خداون ئو
خدا مین.»

اسگه هُمه موئینو گه چنی لغزش، چي جدی ای ک. آر نوسینون آر نوا
لغزش، عاقوبت باعث مرگ ماو. منتائای موسینون آر نوا وسوسه لغزش هاردن،
خدا پیروزی گلنگی موئسخی ئونتو.

اگر شیطون متونستی هر و خد دل میتی قر اژینمو باری، قر زوی تر اژ یه ایی کار کردوئیتی.

ور اژ حیونین ایی کتاو! شرایطی بیم گه رابطه‌ام گرد خدا قَط بوئی.
مه نجامد داشت، منتائای چیئی انومه من ئو خدا بی گه دُریس نوئی.
مذناسدیم گه مشکل اژ جونم خداون نی، منتائای متوجه نوئیم گه یراسی
مشکل اژ کوء. یه روژ مال یکی اژ رقیقلم بیم ئو او کتاو «تله شطو»
نوئشته «جان بیور» داشدی. اوَم آورد آره مال ئو بنیام نا آر حیونین.
نمتونستیم کتاوهه بنم‌ارا. کتاو هُن قدرتی داشدی گه روحم آوه قویت
ارماتی. اِنصَمَل کتاو، یِگی فیمم گه هرا چیئی گه ها نومه من ئو خداون،
روح لغزش.

— سی. سی. جورجیا

چطور هُنَ اتفاقمی اَرِه کَت؟

«یوسف وتئونو... هُمَه اِبازه مه گنتو فگر کردی،
مِنتائای خدا اژ آوَه قَص خونی کردی.»

– پیدایش ۵۰: ۱۹ – ۲۰

رویا ماوَ کابوس

یوسف گر یازهم یعقوب بی. برال گلنگ تری او تحقیر مَهَن، آریگه باوَهی او دوس داشدی ئو و چنیک متفاوتی اژ لحاظ رنگ، او اژ باقی جیا آ کردوئیتی. خدا دو رویا داتِ یوسف: انوم اولی، او بافهل بوئنیا انوم زمی دیتی. بافَه او قاواداتی ئو، و اِبی حالا گه بافهل برالی آرتک او سجدهئو کردودئی. اِ رویا دوئم، او هویر، مُنگ ئو یازَه آساره دیتی – گه نشانگر باوَه، دا ئو برالی بین – گه آرتک او سجدهئو کردودئی. و خدی ای رويائل اَرِه برالی تیریف کردی، اُوا شور ئو شوق پرائو شریک

نوئین، بَلِکِم ویشتر آژی متنفر بین.

قِرِی دُما آوَه، دِیَه پِرا گِنگِتری چن تا ریئن باوَهئو! گِرُخ خوراک دَن. یعقوب یوسف کِل کِردی تا بوئینی اُو چه طور کار مَهَن. وِخدِی پِرا لِگِنگِتر دِییو گِه یوسف وِیر اُون مای، آر ضد او نَشَقَهئو کِیشی ئو وِتو: «صائای خاول مای. بورن بَکْشیمی. بعد بوئینیم خاول چه ماوتی. اوَه موشی گِه آر ایَمَه سِرِتر ماو. بورن مجبور کِیمی گِه وِخدِی مَمِری، آر ایَمَه سِرِتر بو». اِسَه، آشدونی نوم چا تا پِمِری. جِنِکِهئو اَوِرگَن، دِریبو ئو خوین جِوونِیو سائس آر قِ تا مدرکی آرِه باوَهئو بو گِه جِوو درندهای یوسف هَارَدِیسی.

اُو دُما یِگِه اُو آوَشِدِ نوم چائی، کاروئی اژ اسماعیلِلو دی گِه مَچَن اَرِه مصر. ایسا یهودا وِتی: «یَه لَظَه بیلین رو. آر ایَمَه اِنوم آ چاء بَکْشیمی، سودی دَسْمو نِمَگِری، بورن وِ عنوان برده بفروشیمی ئو پِلی دَسْمو بَگِری. او ماو اِجور مردهای گِه اِدوآرِه هِرگِس ایَمَه آزار نِم ئو کُلمون اِی کاز، سود مِهِیم!». اِسَه، اُو فِرَوْت بَیس سگِه نَخَرِه. یوسف اُو لغزش دائیتی؛ هُن گِه خیونت تون آری کِرد ئو میرات ئو خانواده اُو سَن. پِمِیئ وِیرتو گِه اِی اَمِل، پِرا لِ بینی گِه هُن ئوَن کِرد - اژ یَه باو، یَه خوین ئو یَه جِسم!

در حال حاضر، اِ فرهنگ ایَمَه شرایط هُن متفاوت گِه اَرِنمو سَخَد شدت کاری گِه اِی پِیال انجومو دا، درک بَهِیم. فَخَد کِشتن او گِن ترین کار بی. اِ دوران کِتا و مقدس، کُر داشدین اهمیت فِرِی داشدی. کَرل یَه پِیا، نُم اُو مَگِرت آر ووژو ئو کُل داراییهه ارثون مُئرد. پِرا لِ یوسف نِئیشتو او نُم باو ئو ارث او پِسینی. اُو نُم اُو لگِه دار کِرد ئو پِن کُل اُون اژ هویتی محروم کِرد. کُل چِئِلی گِه آرِه یوسف شناخته شده بی، اژ کِیس اِرچوئی.

وِخدِی کسی وِ عنوان برده بفروشیاء وِلاقی تر، تا موقع مَرِدَن، برده مَمِینیا. ژنی گِه شوی بَین مَهَرْدی، برده ئو کُل آیللی موئیان برده.

برده وِ دی هاتِن فِر سَخَد بی، مِنتائای گِن تر اژ آوَه یِگِه وِ عنوان وارث ثروَد گرد آیندِه گِنگی، باین دی، مِنتائای فَخَد آرِه یِگِه اژی محروم بوئینی. آر یوسف هِرگِس نِمَذِناسدی گِه چه شِصْخِیتی مَتونستی داشدوئیتی، بَیتر بیتی آرِه. او جُی پِیا مَرْدی اِی بی گِه زَنَهی مَهَرْدی. مِه باوار دِیرم گِه او فِر وِ سوسَه بوئی گِه کُشگ

برالی کشتوئینی. نکته مههم یسن گه کاری گه برال یوسفو کِرد، وَ شرباری ئو ظلم بی.

بازنگری کامل

هُمّه اِتمالا توضیح مَن اِبازه پاچا یوسف، و خدی مَحیونینو گه اژ وِیکار آخِر مَذانینونی. اِی پاچاء، آخِر مَذانینونی، فِر دِگویی مَگرینو مِنتائای نه آره یوسف گه آوه تجربه مَهردی. اِتمالا او هرگس باو ئو یا انجوم گِرتن رویا خدادادی ووژ نِموئینی. او بردهای اِولات بیگوئه بی. او نِمتونستی اژ مصر بچو. او دارایی بیایی تری بی.

یوسف فِروئیاء پیا فوطیفار ئُمی گه یِکی اژ کارمندل عالی رتبه فرعون ئو فرمونده سپا بی. یوسف نزدیک دیه سال خِلمت آژی کِردی. او هرگس اژ خانواده ووژ چیئی نوئی ئو مَذاناسدی گه باوی باوار کِردیسی گه او مِردی. زینه یو بی اوه مَگذریا. یوسف هُیچ امیددی آره نجاد وَ دَس باوییا ناآشدی.

هرچی زمون مَچیاء وَر، یوسف اژ لاریاوی لُطف آرین موئیاتی ئو خوئون گِرد رفدار مَهرد. فوطیفار یوسف کِردی ناظر مال ئو دارایی ووژ. مِنتائای هرآزمونی گه شرایط جوری بی گه یوسف مِهستی، کار گنی اژ لا زَن ارباوی مِهستی اتفاق بَکُوی. او چیم حَسرت آوَشِد یوسف ئو دَل مِهستی گِرد او زنها کِ. هر روز سعی تَقِلاء مَهردی تا سر یوسف فَن دِ، مِنتائای او اِژیَر نِمَچیا.

یه روز زَن فوطیفار اِ مال گِرد یوسف تنیا بی ئو او هیشتی فُرتیس ئو جُریاتی آری تا بَخَل حیوَسی گِرد بَهِیتی. یوسف قبول نِهردی ئو وِیر در ناءِ دو ئو چِنِک ووژ دَسَل او وِل کِردی. وَ اِی کار زَن فوطیفار خجالتا بی ئو قارونی: «تجاوز!» ئو فوطیفار یوسف آوَشِد زَندو فرعون.

زَندو فرعون چُی زَندوئَل اِمهه اِ آمریکا نوئی. مَن چَن زَندو خِلِمِیم کِردی ئو هر چی ناخوشایند بو، اِ قیاس گِرد سیاچال فرعون، باشگاه ورزشی محلین. او ره نه نویر هویر داشدی ئو نه جایی آره ورزش! فَخَد یه اتاق هُارِتِر اژ رُمی یا چاله ی دویِر اژ نویر ئو گرما بی. شرایط اصِلا چُی شرایط انسونی نوئی. قِرار بی زَندونیل هُن گه وَ قِیلی نون ئو آو (اول پاتِشائِل ۲۷:۲۲) زَنه ی مَهَن، یُواش یُواش بَپِیترِکن. آخ خوراکون بینون ما گه فَخَد زنی بَمینن ئو بَتونن زِچِر بکِشِن. مطابق مَزمور

۱۸:۱۰۵ پال یوسف وَ زنجیرل لَدَمَه مَهَّارِی ئو او بوئنیائی نوم آهِن. او اِنوم سیاجال مرگ بی.

آر او مصری بی، مَتونستی شامسی آره آزادی داشدوئیتی، مِنتائای او وَ عنوان برده بیگونه ای بی که مَتَهَم تجاوز بی ئو هُیچ امیدى نآشدی. هُیچ چی نِمَتونستی گن تر اژ یه بو؛ او تا سر حد مِردن چوئی.

آیا مَتونینو افگار او اِنوم تیریکی نمناک سیاجال بشتوئینو؟ «مه ویشتر اژ دیه سال وَ راس وشی ئو دُرسی خَلتمم اژاریاوم کِردوئی. ویشتر اژ زینه وفادار بیم آری. مه وفدار مَنَم خدا ئو اریاوم؛ هر روژ اژ فساد جیوام. اجر مه چی؟ آیا سیاجال؟!»

«مَری هرچی ویشتر تَقْلَاء مَهَم تا چیئی که دُریس، انجوم دَم، چی گن تری نَصِیم ماو. خدا چور تونستی صِلا هُنْ کاری ب؟ آیا بِرَالَم مَتونستو وده لی که خداون دائی مه بِراقن؟ آر ائی خدا عَت، خدا قادر مطلق وَ نفع مه کار نَهردی؟ آیا خدَاء وفادار ئو بِر محبت هُنْ ویر آر خادمسی؟ آر مه؟ مه چَم کِردی که باس هُنَم بی؟ مه فَخْد ایمونِم داشد که قصه خدام شَفَتی!»

مه باوار دیرم که یوسف وَ هُنْ فگرتلی جنگ مَهردی. او اِنوم زنه ی ووژ آزادی کمی داشدی. مِنتائای او هر آزاد بی تا واکنش ووژ نِسَوَت کُل چیئلی که هاتوئی سر، انتخاوک. آیا او نِسَوَت بِرالی ئو آخِرسر خداون، لغزش هُاردی ئو تیل بی؟ آیا او اژ کُل امید ووژ آره انجوم گِرتن وَده ناامید بی ئو آخِرین انگیزه ووژ آره زنه ی، آزی بَریاتی؟

آیا خدا کنترل کُل چی ها دَسار؟

مه فگَر مَهَم که هرگس اژ ذهن یوسف رد نوئی که کُل ابی اتفاقل فرآیند خدَاء تا او آره اصولی آماده ک. او ا آینده نِسَوَت ابی بِرَال که خیونتون آری کِرد، چطور اژ قدرت ووژ استفاده کِردی؟ یوسف وَ سونگ رنجی که کشیتی، اطاعت آگرتی. بِرالی ماهرانه وَ عنوان ابزاری ا دَس خداون وَ کار گیران. آیا یوسف هِراز رَسی وَده یا وَ دُم خدا آره نتیجه آوه بی؟

هایتر و خدی یوسف رویائل داشدی، اوئل شاتی ای آره خو بیئین زینه ی

موئنیاټى. او هَنى اَنِگرتوئى گه قدرت آره خِلْمَت مَيْن نه اَرِيگه ووژت اژ ديگرو جيا آكِن. ايمه انوم ابي دوزهل تربيتى ويشتر و خَدَل اِجال تمرکز آر گلنگى خدا، آر سخد بيئن ئو بعيد بيئن شرايطمو متمرکز موئيم. اِسَه، ناميد موئيم ئو كسى تر سرزنش مهيم. اُهن، و مَنِ كسى كيم گه احساس كيم مسئوَل ناميدى ايمته. و خدى و ابي خخيخت روپروى موئيم گه خدا متونستى نوا گل همريختگى كامل ايمه بو ئو ابي كار نَهردى، ويشتر و خَدَل سرزنش مهيمى.

ابي زنگ اِ ذهن يوسفش ماهات دنگ: «مه مطابق چيئى گه اژ خدام مَدانسد زنهيم كِردى، اژ مقررات يا استانداردل او كورفربويم نَهردى. مه فَخَد رويايى گه خداونم بى دائى، تكرارم مَهرد ئو نتيجه چه بيتى؟ برالم خيونتون آر مه كِرد ئو و عنوان برده فروتيام. باوم فگر مِهه مِردم ئو هرگس نما آره مصر گه مه بهنه دى.»

و نظر او برالى، باعث ماجرا بين. عامل اصلى او بين گه اوئو آوشد نوم آ سياچال. هايتَر هُن فگرلى اِ سربيتى گه آر روژى اِ قدرت باو، چنى مسایل عوض موئن، ئو يا اِ رويايلى زمونى موئنياټى گه خدا اوء مَنياټى موقعيت قدرت. چنى گل چى متفاوت موئيا، آر برالى اينده اوئو نابود نِمَهرد.

گاگائى، مَشْتوئيمو گه خويَه ئو برال ايمه مَكُون تَلَهى چى مقصر ذناسدين ديگرو؟ مثلاً:

«آر و خاطر هُمسِرِمْ نوئيا، مه الو اِ خِلْمَت بيم. او نوا مه گِرتى ئو چيئل فِرى گه رويايى داشت، خراو كِردى.»

«آر و خاطر باو ئو دام نوئى، زنهى طبيعى ئو نرمالمى داشت. اُو و خاطر موقعيت ايمرو مه، باس سرزنش بوئن. چطور ديگرون داباو طبيعى ديرن منتائى مه نه؟ آر باو ئو دام طِلاخو نِمِگرت، مَنِ زنهى رَن ئو پيايى ووژم موفقتر بيم!»

آر و خاطر شوئونم نوئى گه ابي عطيهه انوم مه سرکوب كِردى، الو آزاد بيم ئو هُيچ چى نوام نِمِگرتى. او نوا انجوم گِرتن قسمت ئو نَصى

مِه بِي. او آملِ اِکلیسا کِردِیسی ژِیچ مِه!»

«آز وَ خاطر میردِ سابقم نوئیا، مین ئو آیلیم ای هَمی مشکِل مالیمو
ناآشد.»

«آز وَ خاطر آژِن اِکلیسا نوئیا، هَنی زَبَل لُطفون آر مِه داشد. وَ خاطر
خِیوَتَل او، کُل امیدِلِم آرِه محترم بیئین خراو بِي.»

این لیست بِن نِری. آسون گه هر کی کسی تر آرِه مشکلاتی گه دیری، سرزنش
کِ ئو فِکِر بَیه گه چنی بیتَر موئیا آژ هُن کَسلی چنن آر لِف نوئیانی. اُو فِکِر مَهَن
گه یاس ئو ناامیدی ئو دردو اژ تصقیر دیگرون.

مِم آر ای اصل تاکید گم: «بِذانن گه شَطو یا هُیچ پیا، ژَن یا آویلی هرگس
نِمَتونی اژ مسیر رُی اراده خدا باریتون. هُیچ کس بِخِرِ خدا قسمت هَمه اَدَس
نِیسی. بِرال یوسف سَخد تَقلاو کِرد گه رویایی گه خدا دائی او، نابود گن. اُو
فِگرون مَهرد گه آ رویاء آرِه یوسف خِلاصو کِردی ئو وَ زوئو ووژو وتو: «اِسگه
بورن بَگشیمی ئو باوریم یکی اژ چائل... ئو بوئینیم خاَوَل چئون اَرَمای!» پیدایش
۲۰:۳۷ اُو چن دِریر تا او نابود گن. کار اُو یگی نوئی، بَلِکِم تموم کمال حساب شده
بِي. اُون مِهستوهیچ مِجالی آرِه موفقیتَل آینده ای نِی بِي.

اِسگه آیا هَمه فِکِر مِهینو گه وِخدی اُو یوسفو وَ عنوان برده فروت، خدا
انوم آسمو سِیل کُر ئو روح القدس کِردی ئو وِتی: «اِسگه چه بَیهیم؟ سِیل
گن بِرالی چئو کِرد. اُو نَشَقَه ایمه ئو اِبازه یوسف خراو کِرد. بیتَر زِل زوی فِگری
بَیهیم! آیا نَشَخه تِری دیریم؟»

مسیحیل فِری وَ موقعیتَل بحرانی هُن واکنش نشون مِین گه مری دخیخا
هِن اتفاق اِ آسمون مَکوئی. آیا فَخْد هَمه مَتونینو بوئینینو باو هُن موشی عیسا:
«عیسا، جیم فِر خُلک گیر یاسی؛ اَرِیگه ایموداری چُی ووژ اِبازه او دِرو وِتیسی.
ایمه باس چه بَیهیم؟» یا «عیسا، سالی سی ئو چوار سالون ئو هَنی شوی نَهردی،
آیا جِهالی اِ اَهَار اَرِنی آماده دیری؟ مَن مِهستیم او شوی کسی بَیه گه اَرِنی بیتَرین
رَقیف بو، کی خَوَت سالی کِردی ئو نظر آ بیاء نِسَوَت او اِرگوئرونی؟»! هایتَر

احمقانَ وَ نظر بای، مِنتائای واکنشی گه ایمه نشونَ مِیم، گائی منظور یَسَ گه خدا هُن موئینیمو.

بورن بوئینیم گه یوسف انوم کلیسائل امروزی ایمه چطور رفتار مِیه. آر او چُی ویشتر ایمه بوئیا، مَذناسدتو چه مَهردی؟ نَشَقَه تَقاصَ مَکیشیاتی ئو ووژ هُن فِکَرلی آرومَ مَهردی: «آز دَسَم بَرَسَی بینو، مَکِشِمو. وَ خاطر کاری گه وَ مَنو کِرِد، مَکِشِم. اُو باس خیمَت ایی کار ووژو بَین!»

مِنتائای آر یوسف حخیختا هُن نگرشی داشدی، خدا او انوم آ سیاچالَ وَلَ مَهردی تا بپیترکی. آریگه آر او وای انگیزه اژ زندونَ ماهات دیر، رَیَزَل دَیَه قَبیلَه اژ دوازه قَبیلَه اسراییلَ مَکِشتی. یَه شامل یهودائیش موئیا گه دوئیمو مسیح اژ نسل او بی.

آآ کَسلی گه هُن بَشطونیونَ گرد یوسف رفتار کِرِد، باوَل اسراییل بین ئو خدا وَدَه دائیتی ابراهیم گه اُو قومی دَریسَ مَهَن گه آخِرَسَر خداون عیسا اژ رُی اُونَ ماهاتَ نوم ایی دنیا. یوسف اژ لغزش آزاد مَن ئو نَشَقَه خدا انوم زِنه ی او ئو پِرایلی انجوم گِرت.

آیا مَتونستی گن تر اژ یه بوء؟

زندون آره یوسف، زمونی آره فِگَر کِرِدن ئو همیشه یه مِجال آره بیی. دو زندونی گرد یوسف بین گه هر دِک رویائِل واضح ئو نِگرون کِنندَه ئونی داشد. یوسف هر دِک رویائِل وَ دَقَت پِلوجوئینی مِینا کِرِدی. یَکی ا پِیال، زِنی مَمَن؛ وِیا گه آ یَک اعدامَ موئیا. یوسف اژ کسی گه عَفَ موئیا، درخواست کِرِدی تا وِخدی اِدوازه آرَتَک فرعون عزیزَ ماو، او ا وِیر بوئی. آ پِیاءَ گِلا هاردی خِلَمَت فرعون، مِنتائای دو سال بی هُیچ قصه ی اژ جوَنِم او گُذریا. یوئیش دلخوری ای تر آره لغزش هاردن یوسف بی.

خدا همیشه نَشَقَه لی دیری

زمونی رَسی گه فرعون رویا فَر هشتار دهنده ای داشدی. هُیچ گم اژ مجوسِیل ئو یا پِیال حکیم او نتونستو توضیحی بَین ئون. آ مَوَقَع بَی گه خادم عَفَ بیی،

يوسف آورد ویر. او وټی که چطور يوسف رویا او ټو همبندیه انوم زندو مینا کړدی. یوسفو آورد آرټک فرعون ټو مینا رویا ه وټ ټون که قیټی ها رټی ار ټو حکیمونه او ټیلیم داتی که چطور اړه بحران آماده بو. فرعون هراز مقوم شخص دوئم مصر داء يوسف. يوسف و سونگ حکمتی که خدا دائیتی ټون، اړه قیټی سخی دی که اړی اړی، آماده بی.

بعداً وحدى قیطی رسی گل قومل شناخته شده، برال یوسف باس آره یاری
ماهاتن آره مصر. آر یوسف آر زیچ برالی کیئتی نوم دل بوتی، اِسگه وُخْد بیتی
گه انجوم دیتی. او متونستی باورنی نوم زِندو یا شکنجه کِ ئو جُجُ بکشو ئو
سرزنشیش ناو؛ آریگه او شصخ دوئم مملکت اِ مصر بی. برالی هُیچ آمیتونی آره
فرعون ناآشد.

مِنتَنائِی یوسف بی هُیچ هزینِهای خَلَه داثون. ایسا بَیترین رَمی مصرو داءِ عَبتِعالِ اَو اَو اَو اَو فُروونی زمینو هارد. سِرَدِرِبِر، بَیترین زمیَتَل مصرو داءِ اَو. یوسف بِرکت داءِ کَسَلِی گِه لِینون اری کِرِد، ئو خوئی کِرِد کَسَلِی گِه اَژِینی نفرتو داشد، (سِلِ گَن آر متا ۵: ۴۴).

خدا چيئي گه ڀرال يوسف انجومونَ ما، وڙ اڙ يگه انجوم دَن مَڏناسدي.
حخيختا، خداونَ مَڏناسدي گه اڀي کارَ انجومَ مينَ، وڙ اڙ يگه رويَا ڀيَ يوسف يا
وڙ اڙ يگه هر گُم اڙ کُڙل بانَ دي.

په گوم بچیم وړ. یوسف خنی که إدواره زسی برالی، هُن وتی: «ئو اِسگه دِلتون هول ناو ئو اژیکه مینتو فروتیس ایزه خض ار ووژتو نِگرن، اَریکه اَره حفظ گیونل بی که خدا مه و نوا هُمه ارا کِل کړدی. وچوینا که اِسگه دو سال که قیطی کتیس ای ولات ئو پنج سال تیریش نه شتم هس نه درو. مینتائای خدا مه و نوا هُمه ارا کِل کړدی تا اَره هُمه کسلی باقی بیلې اَر ژمی ئو و آزادی کلنگ گیونتو زنی بیلې.

إِسَهِ يَه هُمَه نُونِينو گَه مِنتو کِل کِرِد اِرَه ایزَه بَلِکِم خُدا بی. او مِه کِرْدی
بَاو آَر فرعون ئو آقا آَر کُل هوز مال او ئو حَکِمرو سِرْسِر وِلَات مصر.»
(بیدایش ۵: ۴۵-۸).

سَیِلِ گَن آر چِیئی گه مزمورنوئیس وِی: «او [خدا] قِیْطی احضار کِردی آر
رُی ئو

قِر اژ کُل ذخیره نون اِراوردی؛ ئو پیا ی و نوائو کِل کِردی، یوسف، گه و خُلمی فروتیا.» (مزمور ۱۰۵: ۱۶-۱۷)

کی یوسف کِل کِردی؟ برالیه یا خدا؟ مطابق گفته دو شات موئینیم گه خدا بی گه او کِل کِردی. یوسف آشگارا وِت برالی: «هُمه مِنتو کِل نِهرد اِزه ایزه»، گوش بیَن چیئی گه روخ موشی.

هرأ جور گه وِیکار وِتم، هُیچ بشر یا شِطونی نِمَتونی نوا نَشَقه خدا اِزنه ی هُمه بگری. آر بوسینون آرسر ایی خخیخت، آزادتون مِهه. مِنتائای فَخَد یه نفر هَس گه مَتونی هُمه اژ رئی اراده خدا باریار ئو آوه، ووژتونینو!

قوم اسراییل آر وِر نظرتو بو. خدا نجاددهندهای موسا ئم کِل کِردوئیتی تا اُون اژ اسارت مصر باریار ئو باریون آره ولاتی گه وَدَه دائیتی. دُما یه سال گه اِنوم بیاوو بین، رِئمائلی آره جاسوسی کِل بین. اُو و شکائتا گِلونا هُارد ئو از قوملی گه لیزو گِرتوئی اُولات گه اژ لحاظ نظامی گِنگ تر ئو قوی تر بین، زِلئوچی. کُل مردِم بَخِر یوشع ئو کالیب موافقتون گِرد ایی رِئمائِل کِرد. مردِم احساسون مَهرد گه خدا اوردیسون دِریر تا بمرن. اُو نِسوت موسا ئو خدا لغزشو هُارد. ایی جریان ویشتر اژ یه سال ادامه داشدی. نتیجه ایی لغزش، هُن بی گه ا نسل هرگس ولاتی گه خدا وَدَه دائی بینو، نئو.

فِر کسل، و شوقا خِلمتون اژ خدا مَهرد، مِنتائای و خاطر رفدار گن اَمَل شربار یا مسیحیل جسمونی مَکُونِ موقعیئل سَخد زِنه ی موئن. خخیخت یَس گه و ظلما رفدارون گِرد بی. مِنتائای نَنیا کاری گه لغزش هُاردن مِهه، یَس گه و انجوم گِرتن هدف دشمن اِ اِرئی اوردِن اُو اژ رئی اراده خدا یاری م. آر اژ لغزش جیا بَمینینو، مَمینینون نوم اراده خدا. آر لغزش بیرینو، و دس دشمن اسیر موئینو تا هدف ئو اراده او باریون جا. انتخاوها دس ووژتونار! بیتَر گه از اسارت لغزش، آزاد بَمینینو.

باس بَمینی ویرمو گه هُیچ چی نِمَتونی بوسی آر نوا ایمه؛ ویا آگه خدا حکماً وِر اژ یگه اتفاق بَگوئ مَذائیتی. آر شِطون مَتونستی و خواس ووژ نابودموک، ایی کار وِر کار کردوئیتی؛ آریگه او فِر اژ انسو متنفر. ایی پَن هر بَمینی ویرتو:

«هیچ آزماشدی آر هُمه نِمای گه مَناسب بشر بو. ئو خدا امونداز.
او صِلا نِم ویشتر آژ قویه مو آزمایش بوئیمو، بلکم موقع آزماید، رئی
حیوانیشی آماده مهه تا بتونیم تَمِل کیمی.»

— اول قرنیتیل ۱۰: ۱۳

توجه بَهَن گه گِلوم موشی: «رئی حیوانی»، نموشی: «یه رئی حیوانی.»
خدا اژ ورکار، هر شرایط گئی گه آرئمو اتفاق مَکوء، دِیسی. مِهم نِی گه آ مشکله
چنی گوجر یا کلنگ بو، او ری حیوانی آژی آماده کردی ئو حکمن هیجانانگیزتر
یسه گه چیلی گه به نظر وه نشقه خدا جور اِر نمان، در واقع هان ری انجوم
گِرتن نشقه او؛ الوت و خدی ایمه فریوبر بوئیمو ئو لغزش نیریمو.

اسه بمینی ویرتوگه و دویری کردن اژ، تسلیم خدا بنینینو. بوسن آر نوا شیطو
ئو او اژیتونه محوای (یعقوب ۷: ۴). ایمه اِ برور شیطو، وه لغزش نِهاردن
مقاومت مهیم. هایترو یا خاو وه جوری تر اژ آچی گه هُمه فِگَر مهینو، اتفاق
بکوء، منتائای کلوم ئو وعدلی شِکس نِمیرن. ایمه فخد وه کورفریونی ووژمو وِر
آژ وه دی هاتِن رویا، سقطتون مهیم.

خیونت و جوری تر

پری اژ رِفداری گه برائیل یوسف وه گرد اُو کرد، ناراحت موئن. آر دشمنلی
هَنئون گرد مَهرد، ماجرا اخنکه دردناک نوئی. منتائای اونل برال بینی: اژ یه
خوین ئو جسم. اُو کسلی بین گه هون وه چیم مهات گه او تشویق و حمایت کن
ئو اژی دفاع کنی ئو ویردار بوئی. آیا بئترین فیلمنامه ل اژ رِفدارل گئی گه وه گرد
یوسف بی، متونستی بو؟

تجربه طردشدگی ئو گن هستن اژ جونم خُیه یا برا ماو تِیْمِل کینی منتائای هُن تجربه‌لی اژ جونم باوه، بِن کُل فَرخ دیری.

مه معلم دبیرستان و سال سَمِیْلِم. ای آخِرِ کتاو «تلع شیطون» مَحیون گه مکاشفل جوراجوری اِزنه‌یِم داشت. فیلم ویدیویی آوه وه گرد شاگردلم هُم بیر بیم ئو روح‌القدس وه قدرتا انوم کلاسمو کار کردی گه کل بنیائو نا آر اعتراف اباره لغزشلو ئو ایی گپون پشخا کِرد. بری اژ آیلل وتو گه آروژ، بیتَرین روژ اِ سال بی. یِکی اژ آیلل دوما یِگه باوی ول کردویی، دوسی آگرد کِرد. آیکه بنیا ناآر شفا زیمِل چالی گه نسوت آ دا گلنکی داشدی؛. خخیختا خداون وه طور بلوجوینی خلمت اژ آیلل کِردی. اره ای پغوم مَنمونِم.

—آر. اف. ایندیانا

اِ باو مه! اِ باو مه!

«اِ باوم ، سیل ک! ... بِدان ئو و بفیم گه هُیچ شرباری
یا کورفربونی ای انوم مه نی. مه گنامی آر تو نهردی ،
ویاگه تو هاین دُم اِشگار گیون منا تا پسینینی.»
— اول سموئیل ۲۴ : ۱۱

ا فصل نواین دیمو گه چطور برال یوسف وه منی نابودی او بین ئو فیمیمو
گه او اژ ای خیانت، چه دردی تجربه کردی. هایتَر هُمیش اِ هونه موقعیتی
بوینو. هایتَر کسلی گه اژینو انتظار تشویق ئو مَحَبَّت داشت خیانتتون آرهومه
کردی، انوم ای فصل مِم اِباره موقعیتی دردناکتر اژ خیانت یه برا قِصه گم.
تجربه طردشدگی ئو گن هستن اژ جونم یه برا ماو تیمیل بو، متنائای اژ جونم

باوه بن گل کار متفاوتی ک.

و خدی اباره باوَه قِصه مهیم، تنیا وه باوه بیولوژیکی هشاره نریم، بلکم منظورم هر زبیری ک که خدا آره ایمه ناسی. ایی آمل کسلی کین که فگرمون مهرد ایمه محبت، تربیت، تغذیه، مهن ئو متیجیمون موئن.

رابطه‌ای از نوع محبتانه – متنفرانه

صلا بین آره بررسی متلی اباره باوه خیونتکار، وه ارتباط انومه داوود ئو شائول پادشاه نگاهی بیندازیم (اول سموئیل ۱۶ – ۳۱). زنه‌ی او وراژ یگه یکتری بوئین ریطون یک داشت؛ و خدی که سموئیل، داوود مسح کردی تا پادشاه آینده اسراییل بو. داوود باس وه هونه فگرتلی از هیجان فره ممرد: «یه هر آ پیای ک که شائول مسح کردی، إسه مه إراسی پادشاه موئم!»

گلاریم ویر قصر. شائول وه سونگ روح شیطر آزار موئنیتی؛ اریگه نسوت وه خدا کورفریونی کردیویی. ستار او فخد زمونی بی که کسی یف مهردی شیپور. خلمتکارل شائول بنیائو نا آر فتراخ پیا جهالی که بتونی إ حضور او بنیشی ئو خلمت از شائول ک. یکی از خلمتکارل پادشاه، داوود – گر یسا – پیشنهاده کردی، إسه شائول کل کردی منی داوود ئو از او هستی تا با آره کاخ ئو خلمت آژی کیتی.

داوود باس هونه فگری إ سر بوتی: «خدا إسکه وعدلی که از ری پخمر دائیتی، انجوم ما. حکمن پادشاه لفظ ارینم مهه. یه باس رئی ای بو که م متونم بچم انوم هونه موقعیتی.»

زمان گذریا ئو باوه داوود از او هستی تا هاردنی ئو خُز دائیتی آره برائل کلنگتری که إ جنگ وه فلسطینیل بین، بیر. و خدی داوود رسی خط مقدم، قرمو فلسطینی یانی جلیات دیتی که ارتش خدا ریشخن مهردی ئو فیمی که ای کار آره چهل روز ادامه داشدی. او فیمی که پادشاه دتهه وه نکا کسی إرماری که ای غول شکس م.

داوود چی آره تک پادشاه ئو صلا جنگ گرتی. او جلیات کشتی ئو دت شائول آوردی دس. ایسا آر تک شائول لفظ آری بیٹی ئو آوردن کاخ تا وه گرد پادشاه

زنه ی بهه. یوناتان، کلنگترین گُر شائول عت دوستی ابدی وه گرد داوود بسدی. ا هر کاری گه شائول مسپارتی داوود، دس خدا وه گرد بیئی ئو او راس کار مهاتی، پاتشاه هستی گه داوودیش آرسر میز وه گرد گُزلی نون بیرى. داوود کِف مهردى. او ا کاخ زنه ی مهردى. آرسر میز پاتشاه نون مهوردى. دت پاتشاه هاوستویتی. رفیق یوتان بی ئو ا گل جنگلی موفق بی! جُج مردم دوس داشدنی. متونسدى آشگارا انجوم گِرتن نبوت آر ور چیمَل ووژ بوینى. شائول ویشتر آژ خلمتکاری تر لفظ آر داوود مهردى. شائول بوتی باوهی. داوود اطمینو داشتی گه شائول مشاوره میتئون ئو تربیت مهیئی ئو یه روژ وه عذت فرهی منشنئی آر تخت. داوود اژ وفاداری ئو خویى خدا خوشال بی. منتائای یه روژ گل چی عوض بی.

وخدی شائول ئو داوود شونه آشون آژ جنگ گِلونا مهورد، گل ژنل اسرائیل وه رصقا مهاتنه درر ئو محوینو: «شائول هزارون ووژ ئو داوود دیه هزارون ووژ کشیتی» ای اتفاق شائول عصبونی کِردی ئو ا روژ دُما، آژ داوود متنفر بی. او تقلا مهردى وخدی داود چنگ آرَن مَرَنی، بکشتی.

کتاو مقدس موشی گه شائول آژ داوود متنفر بی آریگه مذناسدی خدا هاگرد داوود ئو وه گرد او نیه. داوود مجبور بی آره گیو ووژ بحوای. آریگه جایی ناشدی بچو حوای اِره بیاوو.

داوود بلوجوئی مهاتی: «چ بیه؟ وده آر ای هُماره بیه، منتائای مری اِسگه نابود یئی! پیایی گه مشریت کر م بی، تقلا مهه م بکشی. چه آژ دسم اِرمای؟ شائول خادم مسح بیئی خدء. وخد او هار زیچ م، دیر چه مجالی دیرم؟ او پاتشا، پیا خدا ئو آقا آر قوم خدء. آرا خدا صلا هونه کارى م؟

شائول آگرد سه هزار نفر آژبیتَرین پیا جنگی اسرائیل، بیاوون آر بیاوو ئو اشکفت آر اشکفت مینی داوود مهردى. اونه یه قصو داشد؛ داوود نابود گن!

ا هونه وخدلی، ود فخد سائی بی. داوود دیر ا کاخ زنه ی نمهردى ئو آر سر میز پاتشا نون نمهوردى. او لیز گرتوی نوم اشکفتل نمِرچ ئو پس منى نون حوئل وشى مهوردى. او دیر اگرد پاتشا نوپی، بلکم وه دس پیالی اِشگار مویا گه روژی آر لف یک جنگون مهرد. هیچ رختاو گرم یا خلمتکاری گه متیجی بوئی نوپی. هیچ جاگای ا دربار سلطنتی آره نویتی. عروسو دائئى کسی تر. اِسگه او تنیایی پیا بی

ولات خو درک مَهردی. توجه گن گه خداوند داوود آوردوئیتی ژیر نظر شائول. آرا خدا نه فخد صلا هونه کاری داتی، بلکم آوه برنامه ریزیش کِردی؟ آرا اول داوود لفظ ئو توجه آری بیټی منتائای وَه یگل گل چیئو آژی سَن؟ یه اولین مجال آره داوود بی تا نه فخد اِباره شائول، بلکم اِباره خدایش لغزش بَپه. گل سوالل بی جواو، وسوسه شِک ئو دو دللی اِباره حکمت ئو نشخه خدا اِنوم او ویشترا مَهردی. شائول هونه آر سر قصه ووژ بی گه ای پیا جهال وَه هرخیمتی بکشی گه لیوه گری ویشترا بیټی. او بوئی پیا خِض رویی. کاهنل شیر نوب آره داوود پناگاه، نون ئو شمشیر جلیات تیارک دی. اونه چپی اِباره حواین داوود ا دس شائولو نمذناسد ئو فگرون مَهرد او مامور پادشاه. اونه آژ جونم داوود آژ خداون ردخواسون مَهرد ئو ا رئی گه باس مچیا، اُو ری کِرد. وخی شائول یه فیمی، عصبونیا بی ئو هشتادو پنج نفر آژ کاهنل بی گنا خداون کشتی ئو شیر نوب بن گل آژ پیا، ژن، آویل، کورتل شیرخیر، گا، خرئو کاوژل نابود کِردی، او آژ زیچ اونل قضاوت کِردی. بی گنائلی گه او گمو کردیویتی اژ زیچ عمالیقیانن. شائول قاتل بی. خدا چطور متونی روح ووژ پنی آر سر هونه گسی؟

وخی شائول فیمی، وه گرد سه هزار پیا جنگی چی دُم داوودا. اِنوم ری هوسیان. تا آر ورگه اشکفتی شکتی ارگن ئو نمذناسد گه داوود ا بتی هر ای اشکفت ووژ شاردیسا. شائول، چوخا سرینهه ووژ اِراوردی ئو نا آر لائی، داوود وه هله پله آژ مخفیگاه ووژ سور اِرا گرتی. پَر چوخا پری ئو بی یگه کس بفیمی، یواش چی نوا.

دوما یگه شائول آژ اشکف داء دِرر، داوود سجده کِردی ئو بی گیری:

«ا باوه سیل ک! ... بدان ئو بفیم گه هیچ شریاری ئو کورفربونی اِنوم م نی. م گنام آر تو نَهردی، وه یگاه تو هاین کِراشکار گیو مِنا تا بسینینی.»

— اول سموئیل ۴۲: ۱۱

گیری داوود آر حضور شائول یه بی: «باوم، باوم!» وه ژئو ساده او هونه مَگیریا: «دل م بوین، آره م باوه بو! م ربَرمی م تا تربیتم ک، نه یگه نابودم ک! جُجُ

وہیاگہ شائول تقلا مہردی داوود یکشی، منتائای دلی وە امید مسزیاتی.

باؤل هان آر کو؟

مه شاهد هونه گیرئل فرہی انوم ژئل و پپال فرہی الار مسیح بیمه. ویشتر اونل جہال، ئو دعوت ئو انتخاوبئی مہمی انوم زنہیو بین. اونہ آرہ یه باوہ مگیریان؛ کسی گہ تربیت، محبت، ویردار ئو تشویقو ک. وە ای دلیل بیہ گہ خدا وتی:

«دل باوہل [زَبَرَل] ویر آویل [مردم] ئو دل آویل ویرباوہل گلام،
ناخواد بام ئو ای ولات وە لینت نابودی کامل بيمری.»

— ملاکی ۴: ۶

ملت ایمه باوہلی (باوہل، زَبَرَل یا خادملی) ۱۹۴۰ ئو ۱۹۵۰ آژ دس داسی ئو ایمر و شرائطمو دردناکتر. زَبَرَل فرہای انوم مالل، موسسات ئو کلیسائلمواجور شائولن گہ ویشتر دل هول هدقل ووزونن تا آویللو.

وہخاطر هونه فگری، اونہ (زَبَرَل)، قوم خدائو اجور منبلی موینن تا خدمت بہن آر رویائلو، اِ جال یگہ هونه رویائلونی داشدوئی گہ ووزو ابزاری آرہ خدمت وە مردمن. آرہ اونہ موفقیت رویائلو، خیمت زینئل زیمدار ئو انسوئل گہ بہ ہم ریختہ را توجیہ میکند. انصاف، ریمت، راسی ئو محبت وەخاطر موفقیت لَخ ساء ماو. قصلی گہ آر روی پیل، تعداد ئو نتایج حاصلہ گرفته میشود، ئو ای ری، دری ویر رفتاری اجور آچیئی گہ وە داوود بی، وار مہمہ. بہ ہر حال، شائول پاتشائی داشدی گہ باس حفظ مویا. اُہونہ رفتاری اِ افکار زَبَرَل قبول؛ اریگہ اون ہان آر دُم یگہ انجیل ویر نوا بچو.

چن نفر آژ زَبَرَل، پا کسلی گہ ژیر دسونن قط کیدی؛ وەخاطر شکی آر اونئو داشدی؟ آرا ای زَبَرَل بدگمونن؟ اریگہ اونہ خلعت آژ خدا نمہن. اونہ خادم رویائل ووزونن. اونہ اجور شائول، انوم دعوت ووز احساس امنیت نمہن ئو یه، حسوبی ئو غرور ماری. ئو تا جائی گہ آرنو فائدہ دیری، اِ ہونہ کسلی استفادہ

مهن. شائول اژ موفقیت داوود لَدَت موئردی؛ تا یگه او بَ تهیدی آره ووژ. ایسا مقوم داوود آوردی هار ئو مِنی دلیلی مَهردی گه داوود نابود کِ.

م وه گرد پیا ئو ژل فرهی قصه‌ام کردی گه آره تعهد، مسئولیت هوارو کردی ئو بیئس گیری. اونه مئو تسلیم زبَری بوئن گه تربیتو گن. اونه احساس انزوا ئو تنیایی مهن ئو هان مِنی کسی گه ارنو اجور باوه بو، منتائای خدا صلا داتی آژ نوم جا طردشدگی کِل بوئن؛ اریگه قصد کردوئیتی چی گه داوود انجوم دائیتی، انوم اونیش انجوم دِ. وه چی گه روخ موشی، وه دقت گوش دَن.

داوود دل هول یه بَ گه شائول فِگَر مَهردی او آم یاخی ئو شر باری کِ. هایتَر او وه وتن هونه قَصلی، دل ووژ جورویتی: «اشتبا مه هار کو؟ چطور دل شائول آخه زوی آر زیچ مِ گِلاهوردی؟!». او وه خاطریه مگیریا: «یکی مِ آنتریک کردی تا بکشمِت، منتائای مِ وتم نه! مِ فخد پر چوخا تونم بری تا بتونین ئو بفیمین گه گنی ئو خیونت انوم مِ نَ». (اول سموئیل ۱۱:۲۴ سیل گن).

داوود فِگَر مَهردی آر متونسدی محبت ووژ آر شائول ثابت کِ، ادواره او لفظ آرین مَهردی ئو نبوت انجوم مَگرتی. کسلی گه توسط باوهی یا ربیری طرد بینه، میل دیرن کل تصخیرل باژن آر مل ووژو. اونه وه فِگَرل عذاو دهند ای چُی: «مِ چَم کردی؟» ئو یا «یانی دل مِ ناپاک؟» زندونی موئن. گاکائی اِووژون مِرسن: «کی دل ریر مِ آر زیچ مِ گِلاداتی؟» ایسا یمجو تَقلاً مهن تا بی گنایی ووژن آر ریزل ثابت گن. اونه فِگَر مهن آر بتونن راس وَشی ئو ارزشد ووژ نشو دَن، قبول موئن. متاسفانه هر چی ویشتر تَقلاً مهن، ویشتر احساس تردهدگی مهن.

کی اژ مه تقاص مَسینی؟

شائول و خدی دیتی گه داوود متونسدی بکشتی ئو ای کار نهردی، فیمی گه خویی کِ. اِسِه او ئو بیالی آژ اوره چن. اِسگه داوود باس هونه فِگَر بهه: «اِسگه پاتشا مِ گلام. اِسگه نبوت نزیک گه انجوم بگری. حکمن او درینم موئینی ئو اُثیر دُما، بیتَر رفدار مِه!»

داوود نباس آخنکه زوی قضاوت مَهردی. دُما قری، پیال شائول وه او خور دا گه داوود ها تپه هکیلاست. شائول ادواره وه گرد آ سه هزار سرواژ

چتی دُما. م باوار دیرم ای کار، باس بی واق دم داوود پیری. او فیمی کار شائول یه سوءتفاهم نوئی، بلکم شائول اِقص ئو بی یگه آنتریک بو ها آر دم کشتی. چنی باس داوود احساس طردشدگی کردئیتی. شائول اِدرین او باخور بی ئو وه ای حالا، هوسپایی آر نوا او.

داوود وه گرد ابیشای یوش هات اِنوم اودیگا شایول. هیچ کوم آژ نگبوتل اُونو نیئ؛ اریگه خدا کل اونه پردویتیِ خاو سینیکیا. ای دو پیاء وه بی کشکی آژ نومه سپا رد بین ئو وه جایی گه شائول هویتوئی، رَسین.

ابیشای وه داوود وتی: «ایمرو خدا دشمنت تسلیم کِریئسی. اِسگه صلا بی وه یه ضربه نیرِ بکشمی؛ هونه گه نیاز ناو ضربه ی تر بیمری.»
(اول سموئیل ۸:۲۶)

ابیشای دلیل فره خوبی داشدی وه خاطر یگه فِگَر مَهردی داوود باس صلا ب تا او شائول بکشی. اول یگه شائول هشتادو پنج کاهن بی گنا ئو خانوادئو وه خوین سردی کشتوئیتی.

دوئم او وه یه سپا سه هزار نفری آماده بی تا داوود ئو مریدل بکشی. ابیشای دلیل ماوردی گه آر هومه اول دشمن نکشینو، او حکمن مکشیتو. اِراسی یه دَفاع شخصی. هر دادگایی صلا ای کار مه.

سِیم، خدا توسط سموئیل، داوود وه عنوانِ پاتشا بعدی اسرئیل مسح کردئیتی. آر داوود نمیتی بدون انجوم گرتن نبوت، بوء پیا مردئی، اِسه باس میرات ووژ بسینی.

چاوارم، خدا گل آسپاء بردیِ خاو سینیکیا تا داوود ئو ابیشای بتونن یه راس بچن مِنی شائول. آرا خدا ادواره ای کار کِردی؟ وه نظر ابیشار، داوود هرگس هونه مجالی نِماری دس.

کُل ای دلیل وه نظر دُریسن. اونه هونه احساس مَهن ئو داوود اِبرا کلنگی دِلاگوی مَگرتی. وه ای خاطر، آر داوود یه ذره لغزش مَهوردی، کامل راضی مویا ئو وه ابیشای صلا ماتی تا وه نیزه ب آر شائول.

وه جواو داوود گوش دَن: «نَکشتی، اریگه کِی گه دس آر مسح بیئی خداون

دريژ بهه ئو بي گنا بميني؟ وه زني خدا قسم كه خدا ووژ ميترى، يا اجل مرستي، ممرى، ئو يا مچو آره جنگ، ممرى. خداون آژ مه نيميتى كه دس آر مسح بيئى او دريژرا كم.» (اول سموئيل ۹:۲۶-۱۱)

داوود شائول نيمكشى، وه ياگه شائول مردم بي گنا كشتوئيتى ئو ميهستى داووديش بگشى. داوود ووژ انتقام نيمگرى؛ منتائى مسپارتى دسل خداون.

الوت آسوتر بي كه هر ار اوره اى اتفاق تموم كي. اى كار، آره داوود ئو مردم اسرائيل آسوتر بي. او مذناسدى كه قوم اجور ريئن كاور بي شئونيكن. او مذناسدى گرگى اوئل وه خاطر ميل خودخواهونه ووژ موئوزى. آره او سخد بي كه آژ ووژ دفاع كي، منتائى هايتر سخدتر بي كه مردمى كه دوس داشد، آژ دس يه پاتشا ليوه آزاد نهه! داوود اى قص گرگى؛ وه ياگه مذناسدى تنيا آرامش شائول، فگر نابودى او بي.

داوود پاكي دل ووژ اولين گل وحدى كه از گشتن شائول پشيمونا بي، نشو داوييتى. منتائى جُج وحدى دومين مجالى كه آره گشتن شائول داشدى، دس ق نا. شائول مسح بوئى خداون بي ئو داوود، واگذار كرد خدا.

ايمروژ چن نفر دلي اجور داوود ديرن؟ ايمه دير وه شمشيرل راسكونى نيمكشيم، بلكم يكتري وه سلاحي تر-ياني زئو-نابود ميهيم. «مرگ ئو ژييان ها نوم قوئت زوئو.» (امثال ۲۱:۱۸)

انومه كليسائل جيائي مكوء، خانودل جيا موئن، زنهى ژن ئو پيايى آژ يكه مچوپچى، محبت ممرى ئو اونه ئو اوئل توسط اریشث گراگر قصهل منتشر كننده رنجيان ئو نااميدى سرکوب ماو. وحدى توسط رفيقل، خانواده ئو ربزل لغزش ميريم، وه قصه لى توجه ميهيم كه وه تيلي ئو عصبونيت تيژا بينه. وه ياگه اطلاعات هايتر خخيخى يا دريس بوئن، منتائى انگيزه ناپاك.

امثال ۱۶:۶-۱۹ موشى خداون متنفر آژ آوه كه تئم قى ماوژي نوم برال. وحدى مساله اى وه مصقود جيايى يا لدمه وه رابطه ل يا حثيت آمل، تكرار ميهيم؛ جُج آر كار دريسيش بو، توهين وه خداء.

آيا خدا آڙ مه استفاده مهه تا گنائل رَبرلم باوڙم دِرر؟

وَر آڙ يَگه خداون مِ ٿو ڙنَم دعوت بهه آر اي خلمتي گه ديريَم انجومِ ميمي، هفت سال اِ شئونِي جهالَل ٿو ياري وَه اونل خلتمَم مَهرد. حني گه شئونِي جهالَلَم مَهرد، پياي بي گه مِ يا پيغومي گه موعظهَم مَهرد، دوس ناآشدي. اصلا يه مه اذيت نَمهردي؛ منتائاي اي پيا آر مه قدرت داشدي.

مه باوڙم داشد گه پيغوم قوييني اِباره پاكي ٿو جسارت آڙ خدا گِرتي تا آره جهالَل بارم ٿو گر او اِ دسه مِ بي.

الزام ٿو مکوميت سخدي اِ دل اي پيا جهالَل هاتوي جِم جويل. يه روڙ وَه گيري گاو هات آره تڪم. هول اِراگرتويي؛ اريگه احساس مَهردِي ٽُڙ زنه ي گه اِنوم خانواده بيتي، آڙ اچي گه مِ او ٿو باقي جهالَلِم وَه چالش کيشائي تا مطابق آوه زني بهن، کمتَر. اي اتفاق ٿو اختلافل شصخي هني تِر، فگر مهم باوه ي وادار کردي تا قص بهه مِ باوڙي دَر. او مچياء اِره تڪ مسئول شئونل ٿو وَه اِتهومل دروڙين خض او آر زيچ مِ گر اِک، اِسه گلامهوردِي ٿو وَه مَن موٽي گه چطور شئون عظم آر زيچ مِ بي، منتائاي او وَه خاطر مِ ارنوائي هوسياء. ياداشتل انتقاد آميزي آڙ کارکنان بي گه اِ هيچ کومو ئم مِ اِنوم نوٽيي، منتائاي آڙ رئل جوراجوري تِر ديار بي گه منظور وِمنم، او وِسر وَه مَن مخنيا، منتائاي قص نابودي مِ بيتي. چن نفر آڙ دسه جهالَل وِتو گه شنفدون گه مِ باس اخراج بوئم، کسي خورل پشخا مَهردِي، گر اي پياء بي؛ الوت نه قصي، بلکم او فخد چئي گه اِ مالو مشفتي، هَر موٽي. مِ عصبوني ٿو گيڙ بيم. ٿو چم آره تڪ اِ پياء ٿو منتائاي او وِتي گه فخد نظر شئون عظم تکرار کردِي.

چن مونگ آڙي چتي ٿو وَه نظرم موقعيت ارموما بوئي. ٿو جُج کل ارتباطل نومه مَن ٿو شئون قطع کردوئيتي. اي گپ فخد اِباره مِ نوئي، ذبلکم اِباره گل شئونلي بي گه وَه دل نوٽيني.

خانوادم هتاهت اِ ٿير فشار بين ٿو هرگس نمذناسدو آيا ممينم اِنوم کليسا يا آڙ اوره مَچم. ايمه مالموني سنوئي. ڙنهم لَم پر بيتي ٿو جاموني ناشد گه بچيمو. نمئستم سابقل کاري ووڙم آره بشخ دشتينه کِل گم. ايمونم داشد خدا مِ آوردئي

اَکلیساء ئو بی هیچ برنامه‌تری ممنم آر اوره. ژنهم ا لحاظ عصبی مریض بوئی. «عزیزم مِن مزانم ائو میا اخراجت کن. کَل موشن م گه ائو هونه منظوری دیرن. وتموئون: «ائو منو نئشتیسی سر ای خلمت ئو نمتونن بی تائید خدا اخرجم کن» او فگر مهردی م شرایط هاشاء مهم ئو آر مِن مهستی ای خلمت ول گم. دُماخره خور رسی گه قصُ کردی اخرجم کن. شئو عظم وه کلیسا علوم کردی گه میا ا دسه جهال تغیراتی انجوم بگری. م هنی وه او اباره اختلافی گه وه گرد رَیم داشد، قصه‌م نَهردوئی گه وه گرد م قرار ناتی.

م برنامه چنی گه او ئو آپیاء ا روژ دُمین بوئینم. خدا وه طور فره خاصی تاکید کردی گه آر ووژم دفاع نهم. وخدی روژ دُمین چم آره تک شئونم، آر یگه ووژ تنیا ا دفتری نیشتوئی بلجوئنم هات، سیلم کردی دئی وئی: «گیونم! خدا تو کِل کِریسی آره ای کلیساء. م صلا نیمیم بیچی!» خیالم راحت بی. خدا ا لظه آخر آر م هیاس کردوئی. او آژینم پرسیتی: «آرا ای پیاء گرد تو مشکل دیری؟ خواهشد مهم بچو ئو رابطه گرد دُریس کیتی!»

گری دُما جلسه، نوشته ای رسی دسم گه شاهد قصی بی گه آر رَیم ا ارتباط وه حوزه مسئولیت م گرتوئی ئو انوم آوه انگیزل حخیخی ووژ آشگار مَهردی. م آماده بیم تا بیرمی تک شئو عظم.

آ روژ انوم اتاق مچیاَم ریا ئو چلو پنج دخیخه دوام کِرد. تقلام مَهرد آروم بوئم. موئیم: «خدایا ای پیاء ناراس ئو شریار بی. او باس رُسباً بو. او آره ای خلمت نیرو خراوگری ک، م باس بوشم شئونم گه او اراسی چطور آمی ک.»

آسه بنیام نا آر توجی اهدافم آره رُسباً کِردنی: «هرچی گه گزارش بیم، حخیخی ئو مستند نه احساسی! آر نوا نگرنی، شریارئی نفوذ مهه ا کَل کلیسا.» آخر سر، زوئوینا بیم ئو بی مقدمه وتم: «خدایا تو نمت رُسباً گمی، هونه نی؟!»

وخدی ای قصلَم موئت، ستار خدا هات درینم. بلجوینم هات ئو سرما لکو. مذناسدم خدا نمیتی کاری بهم، وه ای خاطر، مدرکم هوه دا. بعداً وخدی تونسدم جوری گه حخیخیتَر بوئینم، فیمیم انگیزه م ویشتر آر یگه ویردار کسی بو، آر روی تخاص کِردن شخصی بی. م آره ووژم دلیم آوردوئی گه ایمو دیرم گه

انگيزلم آژ روی خودخواهی نيه، وه ياگه اطلاعاتم دُريس بين. منتائای انگيزلم پاک نوئين. رَمو گذريا يو يه روژ ور آژ ساعت داداری، ا دشت ا کلیسا دوعام مهرد گه آ پياء هات ا نوم کلیسا. خدا زور آرينم آوردی گه بچم آره تکی ئو ووژم فروتنا گم. هرازه گاردم گرت: «نه، خداون، او باس با آره تکم. او باعث گل ای مشکلات بی.»

دُم دوعا ووژم گرت، منتائای ادواره خدا جُريا آرينم. مذانسدم خدا يه اژ من میتی. اژ دفتر زنگم دا آری ئو چم آره تک. آر خدا نوام نمگرتوئی، چی گه وتم ئو جوری گه قصه م گرد کردوئی فره فرخ گرد چی داشدی گه باس انجوم ما. وه عخیده پاک آزينم هست م بوئشخی ئو اعترافم کرد: «م منی عوی آر قی تونم مهرد ئو تونم داوری مهرد»، ئو هرازه نرم بی ئو يه ساعت اگرد یک قصه مو کرد. آژ آ روژ دُما دير اريشت نمودی آر م؛ وه ياگه ای مشکل انومه او ئو شوئولی تر هر اومه داشدی.

دوما شش مونگ وخی ا خارج خلتم مهرد، گل کازل گنی گه آ پياء انجوم دائی، آر تک شوئو عظم گت در. او اباره م کاری نهردی، منتائای اباره بخشل هنی ا کارم چرا. آ چی گه انجوم ماتی. فره گن تر آژ آ چی بی گه م مذانسدم. او هرازه اخراج بی.

داوری او هاتوئی، منتائای وه سونگ م. هر آکاری گه تقلا مهردی آر سرم باری، آره ووژ اتفاق گت. وه ياگه، وخی ای اتفاق آری گتی، م خوشحال نوئیم. آره او ئو خانواده ای تاسفه هورد. مذانسدم درد چسی؛ اریگه توسط او ای ری چوئیم. اریگه شش مونگ پيش اوئم بخشوئی، ا سگه دوسم داشد ئو هونه آواخدی آره نمهرد. آر يه سال پيش زمونی گه آژ دس عصبونی بیمی، اخراج مویا، خوشال مویام. آ وخی بی گه فیمیم آژ آ لغزشی گه ا سرم بی، اراسی آزاد بیم. فروتنی ئو بشیمو بین آژ تقاص، کللیل آزادی م آژ زندو لغزش بی.

سال دوماین اوم فرودگا دی. تسلیم محبت خدا بوئی، آر جایی گه هوسپایی، نامر دو گرتیم باووش. وه خاطر یگه موئی گل چی دیری خو مچوء ور، خخیختن خوشال بیم. آر چن مونگ پيش، آر نمچيام آره دفتر کاری ئو ووژم فروتنا نمهرد، آ روژ! فرودگا نمتونسدم سیل نوم چیمَل گمی. چن سال آژ آخرین گلی گه اوئم

دی، مَگدَری؛ منتائای فخد ا اراده خدا احساس مِحبَت ئو شوق خخینی آره دیئَن دیری.

داوود پیا دونائی بی گه انتخاو کِردی گه وه خدا صلا ب شائول داوری بهه. هومه مِپرسینو: «خدا اژ کی استفاده کِردی تا شائول ئو خلمتکاری داووری کِ؟» فلسطینیان. شائول آر تک گُزلی ا جنگ - گرد اونل مِرد. وخی ای خَوَر رسی داوود، جشت نِگرتی، بلکم پرس گرتی.

پیائی تَکبر وه داوود وتی گه شائول گشتیسی. او امیدوار بی وه ای خَوَر لطف آری بوتی؛ منتائای برعکس بی. داوود آژی پرسیتی: «چطور زلت نچیا دس ووژت برد رو، مسح بیئی خداونت نابود کِرد؟» ئو فربو داتی آپباء بکشن. (دوئم سموئیل ۱: ۱۴ - ۱۵ سیل گن)

ایسا داوود سروپی آره مردم یهودیه دُریس کِردی گه آره اتروم شائول ئو گُزلی بحوین، او آژ مردم هستی تا ای گپ ا خیابونل شیرل فلسطین اعلوم نهن، ناخواد دشمن خوشالا بو. او اعلوم کِردی جای گه شائول گُشیاء، وارو ناواری یا کشت ثمر ناری. او آژ گل اسرائیل هستی گه آره شائول پرس بگرن. یه دل یه پیائی گه لغزش هوردیه نی، یه پیا لغزش هوردی، ا ای موقعیت موشی: «آچی گه خخ بیئی هات سر!»

داوود جُج پا نواتر ناتی، او کسلی گه اژ دوئمو شائول منوین جا نکشتی، اِجال مِربونی گرد کِردنی ئو زمین ئو خوراک داء بینو ئو قبول کِردی یکی آژ آویلی آر سر میز پاتشا بنیشی. وه نظر هومه او پیا لغزش هوردی کِ؟

وه یاکه داوود توسط کسی گه باس آره او پدیری مَهردی، طرد بی، منتائای جُج دُما مِردن شائولیش وه او وفادار مَن. آسونه گه نصوت وه یه زَبَر یا باوهی گه دوستو دیری، وفادار بوئین؛ منتائای اِبارة کسی گه قص کشتن هومه دیری، چطور؟ آیا هُمه میا کسی بوئینو گه ها آر دُم رضائت خدا ئو انجوم اراده خدا یا مِتو آر دُم تقاص شصخی بوئینو؟!

عادلونَ گه خدا تقاص خادملي بگري، منتائاي ناعادلونَ گه خادمل خدا ووژو تقاصا گن.

آقای بیور، م کتاو «تله شیطونم» ایمر و حیونم ئو نمتونسدم آوه بنم آر
زمین. شکی نی گه یه یکی آژ بیتین کتاوی ک گه تا اسگه حیونم.
- پی. ای. (میسوری)

آوارل روحانی چطور دُریسِ موئن؟

«او وه پيال ووژ وتی: حاشا آژ مه گه وه آقام مسح
 بوئی خداون هُن بېهم، دس ووژم آر او دريژرا کم، آريگه
 او مسح بوئی خداون. إسه داوود پيال ووژ وه ای
 قصه ل راضي کړدی، نوا گرتی گه اريشت نارن شاول.
 ئو منتائای شاول هيژگرتی ئو آژ اشکفت داء ډرر، چی
 آر ری ووژا.»

– اول سموئیل ۲۴: ۶ – ۷

۱ فصل نواین، دیمو گه چطور پیا ی رفدار گتی گرد داوود داشدی گه امید
 داشدی باوه بوئی. داوود تقلا مَهردی گه بفیمی چه جائی آژ ری اشتبا چی. چه

کِردی گه شائول بیسی زیچ ئو چطورَ متونی گلا دیتی جا اولینَهه. او وفاداری وورَ وه بیخیال کشتنِ شائول بیئن، جُجُ زمونی گه وه حالت تهاجمی ای! مینی بیٹی، ثابت کِردی. او هر هُنْ گه آرْتک شائول سجده کِردوئیتی، بی گیری ئو وِتی: «سِل کَ گنی ئو خیونت! دَسما نی ئو گنام آر تو نَهردی.»

وخدی داوود فیمی گه وفاداری وورَ آر رَبری ثابت کِردی، فکر آروم بیٹی. بعداً خورَل کوبندتری شنفتی؛ شائول هنی مهستی او نابود کِ؛ منتائای داوود اژ دس دریژی آر کسی گه مهست نابود کیتی دویری مَهردی. وه یاگه خدا سپاه بردوئیتی خاو سینکا ئو یکی دائوی بی گه وه گرد بوتی ئو التماس مَهردی گه تا داوود صلا ب گه شائول بکشی. داوود وه دلیل نامشخصی احساس مَهردی ای سپاه گه چَس خاو وه هدف هنی عمل مهه گه اِرسی آزمائشدی آره هر آ قلب خالص.

خدا مهستی بوئینی آیا داوود شائول مَکشی تا دُما او پاتشائی وورَ برقرار کِ یا صلا م تا خدا تخت اوتا ابد! عدالت برقرار کِ.

«!! عزیزم، هرگس وورَ تو تَخاص نَهَن، بَلِکَم واگذار گنی آر خَضو خدا. آریگه انوم تورات نُسیاء گه» خداون موشی: تَخاص هِن مِن؛ مِنم گه سزای مِیم.»

– رومیان ۱۲: ۱۹ –

عادلونه گه خدا تقاص خادمَل وورَ بهه، منتائای ناعادلونه گه خادمَل خدا وورَ تقاصا بهن. شائول پیائی بی گه انتقام وورَ مگرْتی. او چوارده سال وه منی داوود – هر آ پیا محترم – بی ئو همیش کاهنل ئو خانوادلو کشتی.

وخدی داوود هوسایی آر بلنگ سر شائول گه! خاو بی، رویری بی آر آزمائشت مِهمی. یه نشون ماتی آیا داوود هنی قلب شریف یه شئون دیری یا قلب شکاک شائول؟ آیا او پیائی مَن گه وه دُم رضائت خدا بی؟ هر اول فره آسوتره گه وورَ مو مسائل بگریم دس تا یگه منتظر خدای عادل بمینیم.

خدا خادملی وه اطاعت آزمائشَد مهه. ئو آگاهانه ایمه منی موقعیتلی گه

مِیازل مذهبی ئو اجتماعی ظاهر مَوین تا اعمال ایمه توجیه بَهَن. ئو وه کسلی تر مخصوصاً اَمَل دورمو صلام تا تشویقمو گن گه ویردار ووژمو بوئیم. هایتَر جُج فِگَر بَهِیم گه وه تقاص سَن، اَمَل شریف ئو بزرگواری موئیمو ئو هونه، متونیم ویدار کسلی تر بوئیم. متنائی یه تور ئو سُرخدا نی. یه ری حکمت دنیا ئو ری زمینی ئو نفسونی.

وخدی مِجالمی مارِم ویر گه متونسدِم کارَل آرَبَر باوژم دَر، وه هونه فگری جنگم مَهرِد گه هایتیر آر نکوء دَر، وه کسلی تریش آسیب بِرِسی. هونه فگرم مَهرِد گه م فخد حخیخت موشم. آر ای کار نَهم، ای گپ چطور تَموم ماو؟ ئو توسط کسلی تر تشویق مویام گه کارل او باوژم دَر.

إسه ایمرَو مزانم خدا آ اطلاعات وه ای دلیل داونم؛ تا آزمائشدم کِ! آیا باس إ جور پیا ئی موئیم گه إ دُم نابودیم بی؟ یا باس صلا داوری م مای خدا تا هایتَر آ پیا ئی توه مَهردی؟!

چطور خدا متونی رهبریل فاست و کارگیری؟

ویشتَر مردِم مَهرِسِن: «آرا خدا اَمَل مَنی ژیر دس رَبرلی گه اشتباهل جدیی مَهن ئو جُج بعضی آژینو ظلم مَهن؟»

سیلی بَهِیم آر آویلی سموئیل ذ(اول سموئیل ۲-۵ بحوین). خدا ئو نه شیطو، کسی بی گه ای پیا جهال پردوئی ژیر قدرت کاهن فاسدی وه نُم عیلی ئو دو گر ظالمی حفی ئو فنیحاس - گه اونیش کاهن بین - ناتی. اونه فره ظالم بین؛ وه زور ئو فن بازی خلایتئون مَسَن ئو وه گرد ژنلی گه إ داوار ملاقات خلمتون مَهرِد، زنئون مَهرِد.

آیا متونینو فگر کینو گه خلمت آژ خادمی مَهِینو گه هونه زنهی دیری؟ خادمی گه آخه نسوت مسائل روحانی بی خیال بی گه نتونسدی ژنی گه داشدی دوعاء مَهردی تشخیص ب ئو او مهتم کِردی مَسی. آخنکه جسمونی بی گه بی حد مَس بی. آخنکه سازش کار بی گه نصوت گُری گه وه عنوان رَبرل نائیو ئو انوم داوار ملاقات زنهائون مَهرِد، هیچ کاری نِمَهردی.

ایمرو فره گسل آژ مسیحیل لغزش مَیرن ئو هائر دُم کلسائی تر ئو موشن

کسلی تر گه وه خاطر طرق زنهی شئون یا رَبرل دوماین ووژو اُرون ول کِردی. مِ ا هونه فسادی، گزارش کار سموئیل جهال دوس دیرم : «ا کُر، ژیر نظر عیلي، خلعت اژ خداون مهردی.» (اول سموئیل ۱:۳)

منتائای فساد، تلفات ا دُما بیئی: «کلوم خداون ا آ روژل کم بی ئو رویا غیرمعمول.» (اول سموئیل ۱:۳) مری خدا اژ کُل جیمیت عبرانیل دویژ. چراخ خدا انوم معبد خداون دیری کورا ماو. منتائای آیا سموئیل منی جای تِر مهه آره پرتش کِردن؟ آیا او چی آره تک کلنگل تا شریاری عیلي ئو کُزلی باوژي در؟ آیا او کمیتته ای دریس کردی تا عیلي ئو کُزلی اژ شئونی باوژي؟ نه، او خلعت اژ خداون مهردی.

خدا سموئیل ناوئی آر اوږه ئو او مسئول رفدار عیلي ئو کُزلی نوئی. او ناسی آر ژیر دس ائو نه آره آریگه داوریو کِ، بلکم تا خلعت آژینوکِ. او مذناسدی عیلي خادم خدای، او مذناسدی گه خدا کامل متونی نوا خادمِل ووژ بگری.

آویلِل، باوڤل اصلاح نِمَهَن، بلکم وظیفه باوڤل گه آویلِل تربیت ئو اصلاح بَهَن، ایمه باس گرد کسلی گه خدا بشخِیسی بینمو تا تربیت بهیم، منائوکیم. اوئل تشویق کیم. منتائای مِ ا ای فصل ا جور یه الگو وه مسئولیت ووژم آر نوار کسلی گه آر م قدرت ئو اختیار دیرن، مواجهه موئم.

سموئیل خلعت معین بیئی خدا وه بیترین شکلی گه متونسدی انجوم داتی؛ بی یگه ا ژیر فشار بو تا عیلي داوری بهه یا او اصلاح کِ. فخد و خدی گه سموئیل قصه ی گه اصلاح مهه وتی: رَمونی بی گه عیلي هات آره تک سموئیل ئو اژ او نبوتی گه دیشو داثوینی، پرسی. منتائای جُج آ رَمونیش، آ قصه ل اصلاحی، اژ جونم سموئیل نوئی بلکم اژ جونم خداون بی. آر آمل ای حخیخت رعایتون مهرد، ایمر و کلسیائلمو وضعیْتُ فرخ داشدی.

کلیسا کافه تریا نی

ا ای دنیا، ژئل ئو پیال آر اشتباهی انوم ربری بوئینن، راحت کلیسا ول مَهَن. اشتبَاء هایتَر طریخ خلای جیم دائن شئو بو یا طریخ خرج کِردن پیل. آر اوئل اژ آ چی شئو موعظه مهه، خوشو نای، اوږه ول مَهَن. او یا خوش برخورد نی یا

فره صمیمی. ای فهرستَ فره ٻن ٻری. اُتو اِجال یِگه وَه مشکلات مواجه بوئن ٿو امیدوار بوئن. ویره جای مَین دو گه ظاهراً هیچ اختلافی ٺی. بورن ای نکته اِویرمو نَچو: فخد عیسا شئو کاملی ک! اِسه آرا ایمه اِ آمریکا اِجال یِگه وَه مشکلات مواجه بوئیم ٿو اره دریس کِردنو تقلا ٻهیم، اَینو میحوایم؟ وخی وَه ای اختلاف مستقیم برخورد ٻهیم، معمولاً لغزش میریم. گاکائی موشیم اَثر خلعت نبوتی ایمه دریس استقبال نوئی ٿو بهد، اَثر ای کلیسا مَچیم اَره کلیائی تِر ٿو هایم دُم زَبَر بی عوی ٿو نقصی. جی ای کتاوَ منیسمن گه اِ ای چوارده سال، فخد عضو دو کلیسا اِ دو ایالت مختلف بیمه. فره مجال جوراجوری اَره لغزش هوردن اِ لا زَبَری کلیسا داشدی (الوت باس بوشم گه ویشتر وخذل، ای مشکلات وَه خاطر یسه گه نَرسیمَس بلوغ یا اشتباثل ووژم ٺی). گائی شرایطی پیش مهات گه نصوت زَبَری، ایراد مَژی مَگرت ٿو قضاوتَم مهرد، منتائای ول کِردن، جواو خوی نوئی.

یه روز اِنوم جا شرایط فره گئی، خداون وَه ای آیه اَثر کتاوَ مقدس وَه گردِم قصه کِردی ٿو وِتی: «مِم هُمَه هُنَ کلیسائی ول کینو: اریگه هومه وَه خوشالی مَچینون ڌر ٿو وَه سلامتی هدائت موئینو.»

— اشعیا ۵۵: ۱۲ —

ویشتر اَمَل، هونه کلیسا ول نِمَهَن؛ اریگه فگر مَهَن کلیسا اِجور کافه تریاء ٿو اونه مَتوئن چی گه دوس دیرن، هیز ڌن یا انتخو گن. وخی گه هیچ مشکلی ٺی، احساس آزادی مَهَن تا بمین آره. اِ ای حَنَس گه هونه طرخی اصلاً مطابق آ چی گه کتاوَ مقدس تیلیم مه، ٺی. هومه کسی نیئینو گه انتخو مَهه بچینون اَره کومین کلیسا، بلکم خدآء. کتاوَ مقدس نِموشی: «خدا اعضا اِجوره گه ووژن مهستو، نا اِنوم لار»، بلکم موشی: «خدا هَراً جور گه ووژ مهستی، هرکُم اَثر اعضا یِکی یِکی نا اِنوم لار.» (اول قرن تیل ۱۲: ۱۸)

بِمینی ویرتو آر هانوَ جائی گه خدآء مِهیتی، اِسه شطو تقلاء مَهه لغزش بیرینو تا اَثر اوره بچینون ڌرر. او میتی ریشی پیال ٿو ژئل اَثر جائی گه خدا کشت کِردنی، باری ڌرر. آر بتونی هومه اِر باری، اِسه موفق بیه. آر هومه اِ بدترین شرایط ٿو کلنگ ترین اختلاف، عوض نوئینو، نشخل اوتو نابود کِردی.

فِرِی انتقادِی

چن سال اِ کلیسا بيم گه شئو اوره اژ بيترين موعظه کرل امريکا بی. و خدی آره اولین گِل اِ جلسه کلیسا شرکتم کِرد، نیشتم، ئو وه خاطر تیلیم کتاو مقدسی آ بیاءِ واقِ دمم پری.

هر آجوره گه زَمونه مَگذریا، وه خاطر موقعیتی گه نصوت خلمت شئونم داشت، آنکه نَزیک بیمی گه عول بوینی. شکم کردوئی آر بعضی اژ تصمیم خلمتی او. انتقاد ئو قضاوت، یواش یواش باعث لغزش هوردنم مویا. او موعظه مَهردی ئوم هیچ روح ئو مسحی احساسیم نِمَهرد. موعظه او م بنا نِمَهردی.

مَری ژن ئو بیائی تر گه رفیقمو بین ئو کارمند اوره بین یئون فیموئی. خدا اون اژ کلیسا کِردی دَر ئو اونه بنیائو نا آر خلمت کِردن. اژ ایمه ئو هست وه گردو بچیم. اونه مذناسدو گه ایمه هایمون جنگ اِر ئو ایمه ئو تشویق کِرد گه اِ دعوتی گه اِ زنه ی مو دیریم. پیشرفت کیم. وه ایمه وتو ئو کُل گرد یک آه سرمونی کیشی ئو وتمو چنی نا امیدیم.

وه نظرم اِراسی اُئو دِل هول خوشبختی ایمه آ بین. منتائای ای گپ فخد نارضائتی ئو لغزش ایمه، اِر مَگیسونی. هر آجوره گه امثال ۲۰:۲۶ آشگارا موشی: «بی هیزم، اگر کورا ماو؛ بی راوبار، خض اِرا منیشی.» چی گه اونه موئو، هایتئر اطلاعات درسی بی، منتائای وه چیم خدا کار اشتباهی بی؛ اریگه هیزم منیاتی آر سر اگر لغزش ایمه.

اُئو وتونه ایمه: «مذانیمو تو پیا خدائین؛ اژ ونسه آر ایره مشکلاتی ما اِر سرترا.» ای قصه دریس نظر ماهات. مین ئو ژنهم وتمون یکتري: دریس موشن. وضعیت گنی دیریم ئو باس اژ ایره بچیم. ای شئون ئو ژینهه دوسمو دیرن، اُئو شئونی ایما مهن. امل کلیسا ئو مچن گرد ایمه ئو یه خلمتی ک گه خدا داسی ئنمو.»

ایمه کلیسا ووژمو ول کِرد ئو اِ جلسل کلیسائی اُئو شرکتکمون مَهرد. منتائای ای اتفاق آره چن مونگ طویل کیشیتی. وه یاگه فگرمون مَهرد گه اژ مشکلات حیوایمون، منتائای فیمیمو گه هنی جنگی ها درینمون اِر. روحمو خوشحال نوئی. ایمه گرفتار ترس اژ چی بیمو گه وه خاطر آوه اِ کلیسامون ول کردوئی.

مَری هر کاری گه انجومونَ ما، زوری ئو خِرطیبیی. نَمتونسدمو وَه جریان روح هماهنگ بوئیم. اِ هونه شرایطی، جُجُ ارتباطمونَ گرد شئو جدید ئو ژنههیش ضیف بوئی.

آخرسر فیمیمو گه باس گلاریم آرِه کلیسا ووژ مو. وخی ای کارمونَ کِرِد، یگی فیمیمو گه وَه اراده خدا گلمونا هوردی؛ وه یاگه وَه نظر مهات اِ جای تر، عزیز بیمو ئو ویشتر مچیانَ گردمو.

ایسا خدا ایمه شَک داتی: "جان! مِ هرگس وَه توئم نوئت ای کلسای ول کی. تو وَه خاطر لغزش ای کارت کِرِد!"

کاری گه انجومو دا، تصخیر آ شئون ئو ژنی نوئی، بلکم تصخی ووژمو بی. اُئو زوئینی ایمو فیموئی ئو تقلائونَ مَهرِد تا مشکلاتُ هر آجورَ حل کن گه اِ دلو بی. وخی انوم اراد خدا نیئینو، جُجُ رابط خوئیش ضیف ماو ئو ایمه اِ اراده خدا اِ در بیمو.

آمل لغزش هوردی نصوتَ موقعیئل، واکنش ئو عکس العمل نشونَ مین ئو کازلی انجومَ مین گه اِ ظاهر، دریسَ چیمَ مای؛ وه یاگه آژ خدا الهامو نَگرتی. ایمه دعوت نویمونه تا «عکس العمل» نشو دیمو، بلکم تا «عمل» بهیم.

آر ایمه فریوبر خدا ئو تَر مَگَریمونی ئو او قصه ای نموشی، مزانینو اِ لحظه جواوو چی؟ «اِ جائی گه هین، پایار بَمین ئو چی عوض نِهه!»

ویشتر وخی وخی احساس فشارَ مهیم، چیمرئی یه کلمه اژ جونم خدایم تا دلگاویمو د. منتائای خدا مَنیمون کیوره اتفاقل سَخد تا بالغ، تصفیهِ ئو قوی بوئیم. او نمیتی نابودمو کِ.

مِ مجالم داشت تا اِ یه مونگ، شئو اولینهم بوینم. مِ آژ ایرادگرتن ئو توری ووژم توتئه ام کِرِد. او وَه مِربونی مِ بشخیتی ئو ارتباطمو قوی بی. خوشی گلاهوردی قلم. هرازه اِ پشت منبر، دعوت بیم آرِه خلعت شوئونی ئو آرِه سائل فرهی منم نوم اِ کلیساء.

گل دائن گیالی گه کِشت بین

کتاو مقدس! زممور ۱۳:۹۲ موشی: «اونل انو مال خداون خدا کِشت بین،
ئو انوم طارمیل خدای ایمه گل مین.»

توجه کن کسلی گل مین گه انوم مال خداون «کِشت موئن» آره یه دار چ
ماو، و خدی هر سه هفته پون بینی؟ ویشتر ایمه مذانیمو گه ریشی ضیف موتی
ئو گل نیم یا پرثمر نماو. آر هر پون دینونی، گیا هُن مچشکی، گه مَمری.

ویشتر آمل اژ یه کلیسا وه کلیسائی تر، اژ یه جرعه خلمتی وه خرجه ای تر
مچن ئو تقلاء مهن خلمتو کلنگا کن. آر خدا اونل پنی آر جائی گه کس نشتاسئو ئو
تشویق نوئن، وه راحتی لغزش میرن. آر و طریخی گه انجوم ماو، موافق نوئینو،
لغزش میرینو ئو آسه ول مهینونی ئو تصخیر ماورئون مل زبر کلیسا. اونه نصوت
اشتباهل شخصیتی ووژو کورن ئو درک نمهن گه خدای میتی! طریخ فشاری گه
هانی ژیر، تصفیه پهه ئو بالغ ک.

بورن اژ نمونه‌لی گه خدا اباره گیائل ئو دازل نشون م، آ بگرن. و خدی یه
دار میوه مچکن، باس گرد وارونل رفت، هویر داخ ئووا روی روی بو. آر یه دار
جهال متونسدی قصه پهه، هایتروموتی: «خواهشد مهمم اژ ایره م بارن درر ئو
بین آر جائی گه هیچ گرما شدیدی یا واهوفه شدیدی ناو!»

آ باخو قصه دار گوش ماتی، حکمن لدمه آرَن مهوردی. دازل وه کل کردن
ریشئو انوم زمین، موسن آر برور هویر داخ، وارو ئو رفت. سخدیئلی گه موئین،
باعث پایاری کلنگی ماو. سخدی چیئلی گه اونل اراگرتی باعث ماو گه مینی کینئی
تر آره زنه‌یو پهن. اونل یه روژ مرسن جائی گه جُج کلنگترین روحیللش نمتونن
آر قویه ثمر دائنو تأثیری پن.

چن سال پیش! فلوریدا زنه‌یم مهرد گه مرکز مرکبات. مردم فلوریدا مذانن
گه هرچی زمسو سردتر بو، پرتخائل شیرینترن. آر ایمه اخنکه زوی اژ مقاومت
روحانی نمحوایمو، ساختار ریشیمو و خد داشتی قویتر ئو عمیق تر بو ئو ثمره ایمه
وه چیم خدا ویشتر، شیرینتر ئو آره پایاری باو میل بو. ایمه مویایمونه دازل بالخی
گه خداون لذت آژینون موئردی؛ تا یگه دازلی بوئیم گه وه خاطر یگه میوه نرن،

آز ریشی اِر بایم (لوقا ۱۳: ۶-۹). هرگس نباس بوسیمون آر بَرُور چیئی گه خدا
کَل مِهه تا ایمه بالغ کِ.

داوودِ مزمور نُئیس وه الهام اژ روح القدس، ارتباط قوی انومه لغزش،
شریعت خدا ئو رشد روحانی ایمه دریس کردی. او اِ مزمور ۱ نُیسونی:

«خَوزگال آوه گه اِ شور گرد آمل شَریار گوم نئی، ئو نوسی آر رئی
آمل گناکارا ئو نَنیشی انوم جیم آمل تیزمَتَل گرا؛ بَلِکَم لَدَت هایِی نوم
شریعت خداون، ئو شو ئو روژ ها فِکِر شریعت اوار.»

— مزمور ۱: ۲—

اِسَه اِ مزمور ۱۱۹: ۱۶۵ بینش ویشتری نصوَت کسلی گه شریعت خدا دوس
دیرن، ارائه م.

«کسلی گه شریعت تو دوس دیرن، صُئِل وسِلامتی گِلنگی دیرن، {ویشتر آزی
لَدَت میَرِن} ئو چیئی باعث پا گیر کِرِدِن ئو گِلیانو نِماو.»
آخر سر مزمور ۱: ۳ عاقوَت اِبازه هُن آمی موشی:

«او چی داری کِ گه چُکیاس آر لو روئَل آو، گه ثمر ووژ اِ موسِم ووژ
م، ئو وُلگی شی ژلما نِماو، ئو اِ هر کاری گه مِهه کومرون ماو.»

وَ عبارتی تر، ایمداری گه انتخاَو مِهه اِ سَخَدِل اژ کلوم خدا لَت بیری، نوا
لغزش ووژ مِگری. ای آم اِجور داری مَمینی گه ریشَتلی اعماق مَجورِن؛ جائی گه
روح؛ خوراک ئو قوَت حاضر مِهه. او اژ عمق چاه خدا، روح ووژ تغذیه مِهه.
ای کار، او بالغ مِهه ئو مِرسنی جائی گه سَخَدَل، موئن وسیله ای آره ثمر آوردن.
هللویا!

بورِن تفسیر عیسی اژ مَتَل کشاورز ویشتر بَرسی بهیم:

«کسلی تر، گان تُئملی گه اَرُوی گُور کِشت بین؛ اوئل کلوم مَشتوئن
ئو هِراره وه خَوشی مَچِن گرد آوه، مِنتانای آریگه انوم ووژو ریشی

نِرن، فَخَدِ گِری طَاخَتَ مارِن. آسَه وخدی گَه وَه سونگَ کِلوم، بِکُوئِن
انوم سخدی ئو عداو، هِرَاژِه اژ ايمونونَ مَکُوئِن.»

— مرقس ۴: ۱۶-۱۷

وخدی هومه جائی وَلَ مهینو گَه خدا ارنَتو انتخاو کِردیسی، رشد ساختار
هومه کمتر ماو. گِل دوماین، زویر اژ سخدَللَ مِحواینو؛ اریگَه دَقَتَ نهرديه تا
ریشیتو عمیق کینو.

آخر سر مَرَسینونَ جائی گَه یا قدرتِ کم ئو یا اصلا قوئتی نرینو تا سخدی
یا آزار ئو اذیت تیمل کینو. اِسَه موئینونَ آواره روحانی یا سرگردو، اژ جائی ویر
جائی تَر مَچینو ئو مشکوک ئو زَلتون مچو گَه ناخواد دیگرو وَه گرد هُمه گن رفدار
بَهَن ئو نَمَتونینو ثمر روحانی خخی بینو. اُهونه، وَه یه زنَه ی خودخواهانه
جنگ مهینو ئو پس منی ثمرات دیگرونَ میرینو.

وَه قائن ئو هابیل، اولین گُزل آدم سیل بَهَن. قائن اژ زیمت کیشی ووژ—یانی
ثمر باخ انگورِهه آره خداون خلای آوردی. اَ محصول وَه زیمت کیشی فرهی
هاتوئی عمل. او باس زمین اژ گُچک، کُتِللَ ئو پِگَر پاکا مَهردی. باس زمین شُئَم
ماتی ئو موئردی ژیر کِشت. باس کشت مَهردی، او ئو کوَت ماتی ئو متیجی
محصول بی. او اِ خلمتی نصوتَ خدا تقلا ویشتری مَهردی. منتائای اِجال یگَه
فربون اژ روئش خدا بیرى، وَه قُرونی ووژ هَمیتَ ماتی. ای کار، نشونَ م گَه
پرستش خدا توسط قوئت ئو توانائی شصخی اِجال تکی آر فیض خدَاء.

اِلائی هَنی هابیل خلای گَه اژ اطاعت بی—یانی اولزا اژ رینی گَه مَس تَرینو بی،
آوردی. او اِجور قائن آره آوردن آوه سخدی نیئتی؛ وَه یَاگَه اَ خلای آره ووژ عزیز
بی. اَدو کَر شغفتیئو گَه چطور باوه ئو دائو تقلاو کِردوئی لُتی ووژو اگرد وگ دار
انجیر بپوشین گَه ای کار، کار دس ووژو آره پوشونَ گنئو آشگارا مهه. منتائای
خدا قُرونی قابل قبول وَه پوشونَ آدم ئو حوا توسط پوس یه جوو بی گنا نشو
داتی. آدم ئو حوا نصوتَ ای پوششِ خرقابل قبول گنئو آگاهيوناشت. منتائای
دوما نمایش طُرق خدا، دیر نه ووژو نه آویللو خوژن اژی گَپ ناشد. قائن تقلا
کِردوئیتی بی یگَه توجه بهه آر خواسته خدا آر تک خدا قبول بو. خدا وَه ای رئی

واکنش نشو داتی گه فُرونی کسی قبول کِ گه وَه معیارَل فیض او هات آره تک (فُرونی هابیل) ئو آچیئی گه ا حوزہ "معرفت نیک ئو گن" (کارل مذہبی قائن) تقلا بوئی، رد کِردی. ایسا او وَه قائن تیلیم داتی گه آر خوئی مہردی، قبول مویا؛ منتائای آر ژیاين انتخو نہہ، گناہ حُکمرونی آرین مہیتی.

قائن نصوت خدا لغزش هوردی. اِجال توئہ ئو انجوم چیئی گه دریس بی، صلا داتی ا موقیت حکمرونی آری کیتی ئو کُل خض ووژ پرشنی آرسر هابیل اِرا ئو نصوت خدا لغزش هوردی. او بی خوینی هابیل. خدا وتی قائن:

«ئو اِسگہ تو هاین ژیر لیتنت زمینی گه دَم ووژ واز کِردی تا خوين
برات اژ تو بسینی. وخی زَمی بکارین، دیر قوئت ووژ تو نیم. ئو تو آر
زَمی فِراری موئن ئو مگیردین اِرا.»

- پیدایش ۴: ۱۱-۱۲

تنیا چیئی گه ویشتر زله آژین مچیاقی، ترد بوئن توسط خدا بی. او داوری آره ووژ آوردوئی. هَر ا وسیله ای گه اژ طریخ آوه تقلا کردیئوئی تا تائید خدا باری دَس، اِسگہ وَه سونگ دَس ووژ نوئر بوئی. خوینی گه رشائوپی اِسگہ نوئر گرد بیئی. زَمین، دیره قوی ووژ ناء بی ئو ئو ثمر زَمی فخد اِرئی تقلا فره مہات دَس.

مسیحیل لغزش هاردییش، تونائی ووژون آره تولید ثمر اژ دَس مین.

عیسی اِمتل کشاورز، دل اگرد خاک قیاص مہہ. دریس آجور گه زَمی کشت ئو کار قائن بائر بین، خاک دِل یه لغزش هوردیش بائر ئو توسط تیلی مسموم ماو. هایتیر اَمَل لغزش هوردیش بائر ئو توسط تیلی مسموم ماو. هایتیر اَمَل لغزش هوردی، هَر شاهد معجزَل، کلوم حکمت، موعظه قوی دی ہمیش شفا اِزنه ی ووژو بوئن، منتائای یوئوَن عطاَل روحن نه ثمره روح. ایمه مطابق ثمرَل داوری مویمو، نه عطاَل. عطیه مین، منتائای ثمر رشد مہہ.

توجه گن گه خدا وتی قائن وَه خاطر کارلی پریشو ئو آواره ماو. ایمرو اِ کلیسائل ایمه اَمَل پریشون ئو آواره فرهن گه عطاء سَرو، موعظه، نبوت ئو غیره اونه توسط ربری کلیسا قبول نوئی؛ وَه خاطره، اژ اوره موئن ئو مچن. اونه بی

هدف مَن دو، ویا آگه لغزشی گرد ووژون مَرن. اون هان آر دُم کلیسا کاملی کا گه عطا ئلو بَگرن ئو زیمَلو شفا بَ.

اونه احساس درد ئو جور ئو سردرگمی مَهن. احساس مَهن ارمیای ای عصرِ. اونه تیلیم نِمگرن ئو دیدگاهی نِمَهن دی گه م نَم مَنی آر سخدی فره: «کُل هانه دُم یگه م بَگرن!» ای اَمِل ه. نه ووژو آروم مَهن گه تنیا مقدس جور کیش ئو یا نبی خدان؛ إسه، شِک آر کُل دیرن. یه دقِخن هر ا اتفاَقَس گه آره قائن کت. وه آ چئی گه موشی گوش مِیم:

«مه فراری موئِم ئو مَگیرِدمرا ئو هرکی مه بَهئَه دی، مَن مَکشی.»

— پیدایش ۴: ۱۴

توجه پهن گه قائن سخدی فرهی داشدی؛ کُل آر دُم گِرتن بینی. ایمریش هر هوئَس. اَمَل لغزش هوردی اتحاد دیرن گه کُل هان آر دُمونا گه بَگرنو. وه هونه نگرشی سخد گه چیئلی ا زنه ی ووژمو بوینینو گه نیاز تغییر دیری. اونه ووژو تنیا کِردی ئو طوری گرد ووژو رفدار مَهن گه هِنَا مَهن آزار.

«کسی گه ووژ اژ کسلی تر جیا آ مِهه، ها دُم هواهوس ووژا، او بی دلی گرد هر عخیده دُریسی مِهه.»

— امثال ۱۸: ۱۰

خدا هرگس خلکو نَهردی تا جیا جیا ئو بی یگه وابسته یکتی بیمو زنه ی بهیم. او دوس دیر آویلی متیجی یکتی بوئن ئو یکتی تغذیه گن. او دلسردا ماو و خدی ایمه ناراحت موئیم ئو آره ووژمو احساس تاسف میهیم ئو کسی تر مسئول شادی ووژمون مَذاریم. او میتی ایمه اعضای فعال خانواده بوئیم. او میتی ایمه ژیاين ووژمون آژ او بَگیریم. آم تنیا، فخد هار دُم کارلی گه میل بینو دیری نه کارلی گه خدا وه دِلنی. او هیچ مُشیرتی نِمگری ئو ووژ مَنی معرض فریب.

مه اباره و خدلی قصه نِمهم گه خدا کسلی دعوت مِهه تا جیا بوئن ئو ووژو

آماده ئو احیا گن. مِ کسلی توصیف مَهَم گه ووژو حبس مَهِن. اونه اژ کلیسائی وَه کلیسائی تِر ئو اژ ارتباطی وَه ارتباطی تِر سرگردونن ئو ووژونِ دنیائو تَنیاء مَهِن. اونه فگَر مَهِن گه کُل کسلی گه موافقو نیئن، هانِ اشتبا ئو آر ضِدونِن. اونه ووژونِ نومه تَنیایی ووژو محافظت مَهِن ئو! محیط امنی گه آره ووژو بنائو کِردی، احساسی امنیّت مَهِن ئو دیر لازم نی وَه اشکالات شخصیّتی ووژو ری آر ری بوئن. اونه اِجال رُی آر رُی بوئین مشکلات، تقلاء مَهِن اژ آزمائشت بحوان. رشد شخصیّتی گه فخد و خِد چالشئل ئو درگیرئل اتفاق مَکوء، آ و خَد گه چرخه لغزش اِدواره شروع ماو، گَم ماو.

کتن انوم تله لغزش، نیمیلی گه اشکالات شخصیتی ووژمو بونیم؛ آریگه تصقیر ماوژیم آر مل کسلی تر.

ایمه به عنوان یه زوج آره سأل دریژی، عدم بشخیش ئو رنجیانی آر تک ووژمو حفظمو کِردوئی. ایمه چویمه مرحله ای گه رفیقِل گمونی داشت ئو م وهیاگه وفادارونه اِکلیسا خوئی شرکتم مَهرِد، احساس تنیائیم ئو بی محبتیم مَهرِد. تا کتاو «تله شطو» هُمَم حوین ئو کِل چی عوض بی. وه لغزشل ئو عدم بشخیشل ووژمو رویه روی بیمو ئو وه یاری خدا آزینو آزاد بیمو.

– سی. جی. (بلفاست، ایرلند)

قام گریا اژ واقعیت

«وَهْیا آگَه هَر هانِ تیلیم گِرتِن، مِنتائای هرگس نِمَتونِن
بِرِسَن شناخت حخیخت.»

– دوئم تیموتائوس ۳: ۷

ویشتر وَخَدَل اژ مَن مَپَرِسَن: «کِ باس یه کلیسا یا یه جرّخه خلّمتی ول کیم؟
خراوئی تا چه حد باس بو؟» ئو مِه جواوا مَیم: «کی هومه کِل کِردی آره کلیسا
گه الون عضوی اژینونی؟»

اونه ویشتر وَخَدَل موشِن: «خدا!»

م جواوا مَیم: «آر خدا هومه کِل کِردی، اوره ول نِهَن تا زمونی گه خدا هُمّه
آزاد بیلی. آر خداون بی کِش مَمینی، ویشتر وَخَدَل موشی: «چئی عوض نِهه! اوره

ول زِهه. آر جائی گه تونم ناس آر اوره، بَمین!«
 و خدی خدا فِریون توئون مه گه اژ اوره بچین، آسه بی یگه توجه بهین آر
 شرایط خلمتی ماینِ ډرر.

«آریگه هومه وه خوشالی مَچینون ډرر، ئو ویر سلامتی هدائت
 موئینو.»

— اشعیا ۵۵: ۲۱

إسه چینتو مطابق کارل یا رفتدار دیگرو نِ، بَلِکِم مطابق هدائت روح! وه ای
 خاطر، ول کردن خلمت، مطابق اندازه گنی مشکالتي گه ها دورتونا نِ. ول کِردن
 کلیسا یا خلمت وه یه روح لغزش هوردی ئو عو جور، نشخه خدا نِ. ای کار، مینائی
 واکنش نشو دائن نِصوت وه شرایط؛ اِجال عمل کِردن مطابق هدائت او. رومیان
 ۱۴:۸ موشی: «آریگه اونلی گه وه سونگ روح خدا هدائت موئن، کُزل خدان.»

تقریباً هر وُخد کلمه «کُر» اِعت جدید اِکار مَچو، اژ دو کلمه یونانی دریس
 ماو: «تِکنون» ئو «هیویس». تیریف دریس آره کلمه «تِکنون» هُنَس؛ «کسی
 گه فخد وه دلیل وه دی هاتِن، کُر.»

وُخدِ کُر اولِم، آدیسون، هات دی، او کُر جان لیور بی؛ فخد وه ای دلیل
 گه اِ مِ ئو ژنم دریس بی. وُخدِ او اِنوم اتاق کورپِل ئو اِنومه اونل بی، هومه
 نِمَتونسدتو توسط شِصْخیت او تشخیص بینو گه کُر مِ. مَر توسط ئُمی گه
 آر بلنگ تخت نویسائوی. او چئی ناشدی گه فرخِ گرد دیگرو داشدئویتی.
 ادیسون، تکنون لیزا ئو جان بیور وه نظر مهات.

إسه مَفیمیم گه «تِکنون» اِرومیان ۱۵:۸ — ۱۶ استفاده بی. آر اوره موشن گه
 اریگه ایمه روح فرزند خواندگی کِردِمونَس دی، «ئو روح، ووژ وه روح ایمه شاتی مِ
 گه ایمه آویلِل [تِکنون] خدائیم.» مِنتائای وه کُل کسلی گه چنی گِرد، اِی حَخ داتی
 گه بوئن آیلل خدا، یانی وه هر کی گه ایمو باری آر ئم او. (یوحنا ۱۲:۱ سیل گن)

کلمه یونانی تر گه اِعت جدید، کُرل ترجمه بی، «هیویس». ویشتر وُخدل ای
 کلمه اِعت جدید وه کار مَچو تا شِصْخی توصیف بهه گه «مَتونی کُر شناخته

بو؛ اریکه ویژگیئل دا باوهی آشگار مهه».

وخدی گرم ادیسون کلنگ مویا، سیلم مهردی ئو رفاذاری ! جور م بین. وخدی شش سالو بی، من ئو لیزا چیم آره مسافرت ئو اومو نا آر تک باوه دام، دام موئتی ژنهم گه ادیسون تقریبا هر گه باوهی. شخصیت او هر گه ووژم بی؛ وخدی هُمدَا او بیم. اسگه گه کلنگ بی، شیوه ویشتر ! م چیتی. اسگه متونم وه عنوان گر جان بیور شناسیا بو؛ نه فخد وه دلیل خخیخت وه دی هاتی، بلکم وه خاطر ویژگیئل ئو شخصیتی گه اجور باوهسی.

اسه ساذیر بوشم: کلمه یونانی «تکنون» یانی "آویلل یا گزل ناوالغ" ئو کلمه «هیویس» ویشتر «گزل بالغ» توصیف مهن.

ادواره رومیان ۱۴:۸ مونییم: «آریکه گل اوئلی گه وه سونگ روح خدا هدائت موئن، گزل خدان.» متونیم ! ایره آشگارا بوینیم گه قص، گزل بالغی ک گه توسط روح خدا هدائت موئن. مسیحیل نابالغ، کمتر احتمال دیری گه بچن تر هدائت روح خدا. اونه ویشتر وخدل ! مواجه وه شرایط، وه احساسات یا وه عقل ووژو واکنش نشون مین. اونه هنی یائو نگرته گه مطابق وه هدائت روح خدا کار بهن.

هر آجوره گه ادیسون کلنگ مویا، شخصیتیشی رشد مهه. هر چی بالغتر مویا، متونم مسئولیت ویشتری بیمئون. یگه ا. نابالغ بمینی، کار نادریسی ک؛ اراده خدا یه نی گه ایمه بمینیم نوم آویلی. یکی اژ ریئلی گه شخصیت گرم ادیسون رشد کردی، روی ثری بوئین گرد موقعیتل سخدی بی. وخدی چی آره مدرسه، وه بعضی «آویلل زورگو» روی ثر روی بی. وخدی بعضی اژ رفتاری گه ای آویلل گرد گرم داشدو یا قصه لی گه وتوئون، شنفتم، قصم کرد گومی هیزدم ئو اباره اوه کاری بهم. منتائای زودی فیمیم گه یه کار دریسی نی؛ اریکه دخالت م، نوا رشد ادیسون مگری.

أهونه منوژنم مشوریتمو مائی ئو اومو آماده مهرد تا بتونی وه دریسی گرد آزار و اذیت ! مدرسه روی ثر روی بو. شخصیت او توسط اطلاعاتی گه ! مشریت گرد ایمه گرتوئیتی رشد کردی. یه اجور کاری ک گه خدا اگر د ایمه مهه. کتاو مقدس موشی: «وهیا گه گر بی، وه سونگ عداوی گه کیشیتی فربوبری آگری.» (عبرانیان ۵:۸)

رشد جسمونی ایمه، کارزمون. هرگس قد آویل دو سالون، یگی ۱۸۰ سانت نِماو.

رشد عقلونی اثر رئی یادگیری انجوم مگری. اُهن، رشد روحانیش، نه کار رُمون
ئو نه کار یادگیری، بلکم کار اطاعت. اِسِه وه اچینه گه پطرس موشی، توجه کن:

«اِسِه اریگه مسیح انوم جسم غذاو کیشیتی، هُمهیش هر هُن فگری
ووژتو آماده بهن، اریگه هرکی انوم جسم غذاو کیشیتی، دیرکار گنازی.»

— اول پطرس ۴: ۱

کسی گه از گنا دس هیز داسی، کاملن آویل مطیع خدای. او آم بالی ک. او
رئشل خدا انتخو مهه نه روئشل ووژ. وخی اچالشل ئو سخدئل از کلوم خدا
اطاعت مهیم گه روح القدس وتیسی، بالغ موئیم. شناخت ایمه از روح القدس
کلیل اصلی نی، بلکم اطاعت از آوه کلیل.

اِسگه متوجه یکی از دلائلی موئیم گه آرا کسلی گه سائل فرهی ایمودارن
ئو مچن آره کلیسا، متونن از آیات کتاو مقدس نقل قول بهن، اونه موعظل
فرهی شفتون ئو فره کتاو محوین، هر پوشک روحانی موئن. اونه هر وخی وه
موقعیتل سخد روی روی موئن، اجال یگه توسط روح خدا کار بهن، وه شیوه
ووژو ویردار ووژون. اون «وه یا آگه هر تیلیم گرتن منتائای هرگس نمتونن برسَن
شناخت خخیخت» (دوئم تیموتائوس ۷:۳). اون نمرسن معرفت راسی، اریگه
آزی استفاده نِمهی.

آر قص دیریم رشد بهیم ئو بالغ بویمو، باس وه خخیخت ئو راسی صلابیم تا وه
روئش ووژ ازنه یمو کار بهه. کافی نیه گه اِنظر منطخی گرد آوه موافق بوئیم، منتائای
اطاعت نهیم. جُج آره هر تیلیم بگریم، وه خاطر نافربونی، هرگس بالغ نموئیم.

هپاس کِردن از ووژمو

لغزش، دسپیچ رایجی آره هپاس کِردن از ووژمون، آره نافربونی. یه احساس
دروئی محافظت آژووژمو، اِپناه آوردن لغزش هس گه نوایگه اشتباهل شخصییتی
ووژمو بوئینیم مگری؛ اریگه تصخر ماوژی مل یکیتر. ایمه وه نخش ووژمو،
نابالغی ووژمو، وه گنائلمو روی ئری نموئیم؛ اریگه فخد اشتباهل لغزش دهنده

موئینیم. اِسِه وَه خاطر هونه مقاومتی، تقلا خدا آره رشد شصخیتمو موسیا. آم لغزش هوردی، اژ منبع لغزش دویری مهه ئو میحوای ئو سرانجوم، ماو یه آواره روحانی.

هر ای تازئی ژنی اباره یکی اژ رفیقلی هونه موئی گه او کلیسا ول کردی ئو چی آره کلیسائی تر. او شئون جدیده آر شوم دعوت کردی. انومه گپ دائنو، شئون آژی پرسیتی آرا کلیسا ووژ ول کِرسی ئو او اباره گل مشکلاتی گه اِ زبیری کلیسا نواینه ووژ بی، وئی.

شئو گوش داتی ئو او آروما کردی. اِ نظر تجربه مذانم گه آره اِ شئون، کار حکیمونه ای بی گه او وه سونگ کلوم خدا تشویق کِ تا وه رنج ووژ ئو نگرش انتقادآمیز ووژ برخورد کِ. آر لازم بی، اِ شئون باس پیشنهاد مهردی تا او گلاری آره کلیسا ووژ تا وخی گه خدا اژ اکلیساء بارتی درر.

وخی خدا هومه انوم آرامش ماری درر، دیر اژیر فشار نیئوتا چیئن ووژتو آره دیگرو توجی کینو یا اژیر فشار نیئینو گه تا داوری کینو یا منتقدانه مشکلات کلیسا نواینه ووژتو باورینون در. مِ مذانسدم گه ای آم دُما مدتی تر، نصوت شئو جدید ووژ ئو زبیری او اِ جور شئو نواینه ووژ، واکنش نشون مِ. وخی لغزشی میلیمون نوم دل ووژمو، گل چی وه آوه سرن مهیم.

پاچا قدیمی هس گه مناسب ای وضعیئس ئو مربوط روژلی ماو گه مهاجران ویره غرب مچیان. پیا دونائی اِ در یکی اژ شیرل جدید غربی آر روی تپه ای هوسیائی. وخی مهاجرل اژ شرق مهاتن، پیا دونا اول کسی بی گه اُو وِر اژ یگه بچن نوم اجتماع موئینیاو. اوئل وه شوقا مَپرسیائو گه مردم شیر چوینن؟

بری وتو: «شیری گه اژی هاتیمونه، شیر بی پر شیراری. مردم وه بی شرمیا خوتونه مهرد ئو اژ آمل بی گنا سوء استفادئو مهرد. اوره پر اژ دُز ئو دروزن بی!»
پیا دونا جووا داتی: «ای شیر هر چُی شیری کِ گه وِلتو کردی.»

اونه اژ آپیاء تشکرو کرد گه اوئل اژ اِ مشکلی گه خخیخن اژی هاتوین درر، نجاد داسی ئو آسه ویر غرب دویری گتن رئی.

ایسا جرّخه مهاجرلی تِر رَسین ئو هر ای سوالون پرسی؛ «ای شیر چوین»؟
پیا دونا ادواره پرسیتی؛ «شیری گه اژی هاتینون چطور؟»

اونه جوواو داک «اوره فره خوء! ایمه رفیقِل عزیزمونی داشد. محبتون آر
گل کس مَهرِد. هرگس کُم کسری نوئی؛ اریگه گل متیجی یکتری بین. آر کسی
برنامه کلنگی داشدی، کل مردم ارّه یاری جمع مویان. ول کردن اوره اره ایمه
قص سخدی بی؛ منتائای ایمه احساسمو کرد ناچاریم ارّه نسل آینده ووژمو فگر
بهیم؛ اژونه بی، وه عنوان پیشگامان هاتیمون آری غرب.»

پیا دونا دخیخا هر آچی وتی گه وه آجرخه وتیوتی؛ «ای شیر اجور هر آشیری
ک گه ولتو کردی.»

ای آمل وه خوشحالی جوواو دا: «بورن بَمینیم آر ایر!» نگرش اونه نسوت
ارتباطل گذشته ئو، مدونی ارّه ارتباطل آینده اونل بی.

طرقی گه ایمه یه کلیسا یا ارتباطی ول مهیم، هر آ طریخی ک گه مچیمون
نوم کلیسا یا ارتباطی تِر مویمو. عیسی ا یوحنا ۲۰:۲۳ وتی: «آز گنائل کسی
بوئشخنینو، بَشخیا ماو آرنو؛ ئو آز گنائل کسی نَبَشخیا بِلینو، نَبَشخیا مَمینی.»
وخدی لغزش میریم ئو نفرت دل مشاریما، خخیختن، گنائل کسلی تر حفظ
مهیم. آر کلیسا یا رابطه ای وه تیلی ئو نفرت ول کیم. وه هر ای نگرش مچیم
نوم کلیسا بعدی ئو ارتباط بعدی. انوم ای شرایط وخدی گه مشکلات فرا ماو،
ول کردن ارتباط بعدی ارّه ایمه آسوتِر. أهونه، نه فخد وه لدملی گه ا روابط
جدیدمو اتفاق مکوء، روی رویه مویم بلکم لدمه نواینلهیش اضافه ماو ارینو.

آمار نشون م ۶۰ تا ۶۵ درصد کسلی گه طلاخو گرتی. دوما ازدواج مجدد.
ادواره جیآ موئن. روئشی گه آم ازدواج اول ووژ ول مهه. رئی ازدواج دوئم او
مین مهه. عدم بخششی گه ا مقابل هُمسر اول هس. نوا بخشش همسر دوئم
مگری. هونه آملی، فخد طرف مقابلو سرزنشت مهن ئو نصوت نشخ ووژو ئو
ویژگیئل نادریس ووژو کور موئن، مسائل آرنو سخدرت ئو خطرناکتر ماو ئو ترس
ویشتری ا لدمه ای تِر ماکوء روی گینو. ای اصل، فخد اباره ازدواج ئو طلاخ
نی، بلکم متونی ا گل روابط استفاد بو. پیائی گه ا قدیم ارّه خادمی تر کار کردئوتی،

هات آره تکمو تا آره جرّخه خلّمتی ایّمه کار بیه. او اژ رَبرِ نواینه رنجیائوی ئو قری اژ ای گپ مگذریا. احساسم مهرد خداون هدائتم مهه تا اژ ائوم ب گه وه گردمو همکاری بیه. ایمونم داشد او دیری آر رنجیان ووژ پیروژ ماو.

زنگم دار آر مدیر نواینه او وِتم بی گه برنامم یسه گه میا یاری دمی ای ئو همکاری گرد تیم خلّمتیو ک. او تشویقم کردی ئو فِکر کردی گه کار خوئی ک؛ اریگه م توجهم کردئوی هردکو. او اتحاد داشدی گه روئش شفا گرتن، متونی جنی گه دیری گرد ایّمه کار مهه، کامل بو. م وِتم هردکو گه دوام یسه گه روابطو شفا بگری ئو اجور قدیم بو. وّخدی آ پیاء هات انوم جرّخه خلّمتیمو، تقریباً هرازه مشکلاتی دریس بی. م فخد آره دین تسکین موقت وه ای گپ رسیدگیم کردئوی. وه نظرم او نمتونی ویشتر اژ ارتباط پیشین ووژ گم هیز د. آ ارتباط ذهن اشغال کردئوی؛ تاگه جائی گه جُج متهم کردی گه هر آکاری مهم گه رَبرِ نوانه انجوم م.

م دله هول بیم؛ اریگه خوشبختی ای پیاء آریم مهمتر اژ آ چیئی بی گه او متونسدی وه عنوان یه کارمند آریم انجوم د. آره او کارلمی کردوی گه آره کارمندل هَنیم نهردئوی؛ اریگه مهستم شاهد شفا گردن بوئی. او دُما دو مونگ استیفا داتی؛ اریگه فِکر مهردی اجور قدیم ا هر آ موقعیت گیر گئی. او وّخدی مچیا موئی: «جان، م آره هیچ خادمی کار نیمهم!»

وّخدی مچیا، برکتم دا. ایّمه، او ئو ژنه دوس دیریم. حخیخت تیل یسه گه خ. اندگی ئو دعوتی قوی ا زنه ی هسی. ا هر آ جائی گه او آوه ول کردی؛ الوت یه مینا اوه نیسی گه او ا کاری تر موفق نمو. دُما یگه چی، دل هول بیم؛ جوری گه آر تک خدا هاوارم کرد: «آرا او هرازه ولمو کردی؛ ویاگه هردکو احساسمون مهرد گه یه کار دُرسی نی؟»

دُما چن هفته، خدا اژ شئو حکیمی گه رفیق منه، استفاده کردی تا جوواو ای سوال ب. او وئی: «ویشتر وّخدل خدا صلاّ م امل اژ موقعیتلی بحوان گه انوم قلب ووژو بحوان اژینو؛ وه یاگه او دوس دیری اونه وه آ شرایط رویه روی بوئن.» ایسا پاچا ایلپاء گه اژ دس ایزابل حوای، وتی (اول پاتشائل ۱۸-۱۹ بوئین).

ايليا وړه کار پخمرل بعل ئو اشيره کشتوئيتي. اونه پيالي بين قوم ويره بت پرسي کيشونوئي ئو آر سر ميز ايزابل خوراک هوردوئي. وځدي ايزابل اي گپ شنفتي، سيمسي کړدي ا بيسو چوار ساعت ايلياء مگشي.

خواس خدا يه بي گه ايليا روی روی بوئي گرد. او اخنکه نااميد بوئي گه دوعا کړدي بمری. او ا شرايطی نوئي گه ا ماموريت انجوم د. خدا فريشه اي کړي دې تا وه دو گړد نون خوراک پ ئو صلا داتئون تا آره چل شوئو چل روژ بحواي اړه کوي حوريب. وځدي ايليا رسي، اولين چئي گه خدا پرستي آزي يه بي: «ايليا ايره چه مھين؟»

وه نظر اي سوال بلاجوئي بي. خداون آره سفر خوراک داتون ئو ايسا صلا داتي تا بچو؛ آيا فخد اريگه وځدي رسي آزي پرستي: «ايره چه مھين؟»؟! خدا مذناسدي گه ايليا مجبور بي اژ اي موقعيت سخد بحواي. ايسه صلا اي کار داتون؛ وه ياگه اژ سوالهه ديار گه انسخه اصلي او نوئي. ايسا وئي ايليا: «بکوء ري ئو گلار آره رئي گه آزي هاتينسي، ئو بچو اړه بياوو دمشق. وځدي رسين، ... بيهو گرنمشی آره پاتشائي اسرائيل مسح ک. اليشع گر شافاط، اژ ابل محوله يش مسح ک تا اجال تو نبوت گر بو." (اول پاتشائل ۱۹: ۱۵-۱۶) اي ماموري وه سونگ ايليا انجوم نوئي، بلکه وه سونگ جانشينلي او گه خدا وئتي تا اجال ووژ مسح کيتي. ا شئون وتوئونم: «آر ايمه ا درين ووژمو وادار موئم تا وه شرايط سخد روی روی نوئيم، خدا خخيختن آزادمون مھه؛ وه ياگه اراد کالمی هونه ني!»

بعداً اتفاق ترمي ا کتاي اعداد ۲۲ آوردم ويريگه اي نکته روشن مھه. بلعام مھستي اسرائيل لين ک؛ اريگه شخصاً آره او اجر کلنگي داشدي. او گل اول اژ خدا پرستي گه آيا متوني بچو، ئو خدا نشو دا گه خواصي اړه بلعام يسه گه نچو. وځدي شازاده موآب وه اتروم ئو پيل فرهی هات آره تک، بلعام اډواره چي اړه تک خدا. اخمخونه گه فگر کيم اي گل وه خاطر اتروم ئو پيل فرهی گه مھستو بيته بلعام. نظر خدا عوض بوئي.

منتائاي اي گل خدا وئتي، بچو. ا سگه آرا خدا نظر ووژ عوض کړدي؟ جوواو يسه گه نظر خدا عوض نوئي. بلکه اريگه بلعام ا دل ووژا وادارا بي تا بچو، اژونبيه،

خدائیش صلا دائی، ئو موئنیم هر خدی بلعام چی، خدا ار ضد او خض گرت. ایمه متونیم خدا ا هرچی گه ورکار اراده ی وه ایمه نشو داسی، باریمی تنگ. آسه او وه ایمه صلاء م اونچه گه ممو، انجوم دیم؛ جُج و خدی گه ار خلاف نشخه ئو اراده اصلی آوه ئو اره ایمه بیتین نی.

گائی و خدل نشخه خدا ایمه وادارا مهه تا وه لدمل ئو برخوردل رویه رویا بوئیم گه میلی آر آوه نریم. هنی ایمه اژ هر آرچی محوایم گه زنه ی ایمه پایارا مهه. روی پلونن اژ لغزش، ایمه اژ سخدی آزاد نیمهه، بلکم فخد موقت آرومونا مهه ئو ریشی مشکیل هر آجوره دژ باقی ممینی.

تجربه مه وه ای بیا جهال گه قری وه گرد ایمه همکاری کردی درسیشی اباره لغزشئل ئو روابط داتئونم. نماو بتوینی وه شخصی گه رابطی وه تیلی ئو لغزش ول کردی. رابطه سالمیتی داشدوئی. شفا باس اتفاق بکوه. هر چن آوه موئی بَر نواینه ووژ بشخیسی، منتائای ا راسی، هونه نوئی.

محبت، اشتباهل ا ویره میری؛ چین گه امید آره آینده دیری. آر ایمه اراسی آر لغزش فائق بایم، صمیمانه هایم دُم دریس کِردن صلح. آ. هایتِر هرازه زَمون آوه فراهیم ناو، منتائای ایمه ا درین ووژمو هایم پ فرستی کا آره شفا ئو زنیَا کِردن رابطه مو. بعدِها یه دوس دونا هونه وتی: «یه متل قدیمی هَس گه موشی و خدی سگی وه آو قُل بسوزی، جُج اژ آو سردیش زله مچوتی.» ایمر و چن نفر اژ ایمه، اژ آو سردی گه نشاط ئو تازگی ماری، وه سونگ یَاگه یه گِل سوزایمه ئو قادر نیئیم بئشخیم، زلمون مچو؟!

عیسی مشتاق زیملمو شفا د؛ منتائای ایمه ویشتر و خدل صلا شفا دائن وه او نمیم؛ اریگه ای ری، ری آسونی آره تصمیم گرتن نی. منتائای باس بدانم ری فروتنی ئو انکار نفس گه ماو شفا ئو بلوغ روحانی. یه ی تصمیم گه خوشی یکیتَرک مهتر اژ خوشی ووژمو بدانیم؛ اویش زَمونی گه آشخه جراحات کلنگی داسی آر ایمه.

خروَر نموتنی ای ری طی ک؛ بلکم فخد کسلی قادرن ای ری گِرُون بپمان گه خطر طردشدگی، میل آر صلح دیرن. آوه ری کوری ک که باعث خواری ئو فروتنی ماو ئو جده ای ک که باعث ژیاين ماو.

چئیی گه اِ حضور خدا مَگریما، نِمَتونیم اَر تَک انسون آبَگریم!

کِتاو «تله شطون» م حیوَنی. اژ اوِ دُما. نظرم نِسوَت کِلوِم خدا عوض
بِی. م وه مساله فره زجرداری دس وه یخه بيم تُو اَر ای کِتاوَم نَمحوین،
هایتر تا عمران بَکِتام تِلَه.

– اف. ان. (مالزی)

بناو موکم

«إسه خداون يهوه هُنْ موشى: إسگه بَرْد پَنَه مَنِم
صهيون، برد آزمائشد کريا، ئو برد پنجين گرو خيمت
آره پ موکوم؛ آوه گه توکل کي، هراسونا نِماو.»

— اشعيا ۲۸: ۱۶

«آوه گه توکل کي، هراسونا نِماو.» کسی گه عجله مېهه، آم هوکي هوکي ک؛
اريگه کارلی پاء مناسې نري. ای آم وه آسونی وه سونگ طوفاللي آزار ئو آزمائشت
دچار نوسان ماو ئو شكون ميري. آره نمونه، بوئينيم آره شمعون ئو پطرس چه
اتفاقي گت.

عيسى چي نوم قيصریه فيليپی ئو اژ شاگردلی پرسیتی: «وه چيم مردما، گر

انسو کی؟" متا (۱۶:۱۳) چَن شاگرد و شوقا، نظر مردِمو اِباره حخیختِ عیسی وِتو. عیسی بنیره مَن تا بینم شاگردل قصلو خلاص گن، ایسا سیل کِردنی ئو وه آشگارا پرسیدی: هُمه چه موشینو؟ وه چیم هُمه آمه کیم.» (آیه ۱۵)

م اطمینو دیرم گه حالتِ ترس ئو گیژی نوم رُوی شاگردل اِراگرتی؛ هونه گه واقونه دم پری ئو هیچ دنگو نَهرِد ئو چنه فِگِرا. وه یگل پیالی گه آخنکه شوق قصه کِردنو داشت ئو نظر دیگرونا بوشن، بی کشا بین. هایتِر اونه هرگس اِراسی ای سوالونه اژ ووژو نِرسوئی ئو اِسِه وه توجه وه ای موضوع، پُی برد گه هیچ جواوی یرن.

عیسی کاری گه فره خو انجوم ماتی، اِباره اوئل کِردی. او موقعیت قلبو وه یه سوال مین کِردی ئو درک حخیخی اژ اونچه مذناسدو ئو نمذناسدو، بشخیئی اوئل. اوئل آر تک تصورات دیگرو زنه یونه مَهرِد؛ اِجال یگه اِدل ووژونا ثابت گن گه عیسی حخیختا کی. اوئل وه گرد ووژو روی رویا نوئین.

شمعون گه وه سونگ عیسی نوم ووژ عوض کِردوئی پطرس. تنیا کسی اِنومه شاگردل بی گه متونسدی جوواوا د. او بی مقدمه وئی: «تو هَرا مسیحی گه باس بای، کُر خدای زنی!» (متا ۱۶:۱۶)

اِسِه عیسی هونه جوواوا دا. «خَوزگال تو، اِ شمعون، کُر یونا! اَریگه گوشد ئو خوین اِبی حخیخت آر تو آشگارا نَهرِدی، بلکم باوَه مه گه ها نوم آسمون اِر.» (آیه ۱۷) عیسی منبع ای مکاشفه آره شمعون پطرس وئی. شمعون پطرس ای شناخت اژ رئی شنفتن نظرات دیگرو یا ا چئی گه تیلیم گِرتوئی، ناوردیوئی دس، بلکم خدا آره آشگار کِردوئی.

شمعون پطرس آره درک مسائل روحانی ئو الاهی، شقوق فرهی داشدی. او ویشترین سوالل مَرسیتی. او کسی بی گه آر روی آو چوپی ریا؛ وه یاکه یازه شاگردی تِر سیلون مَهرِد. او پیائی بی گه وه خاطر نظر شخصی دیگرو، نَمَی آر اوره. او مِهستی یه راس اژ دم عیسی بشتوئی.

ای شناخت مکاشفه بوئی اِباره عیسی توسط فیم او نهاتوئی دَس، بلکم عطائی بی گه ا جوواو وِرسی بیئی اِدل او روستا بی. گسلی تریش ا چئی گه شمعون پطرس دیتی ئو شاتی داتی، دیئو ئو شاتیو داووی، منتائای اوئل عطشی

اجور پطرس آره شناختِ ارادَ خدائو ناشد.

اول یوحنا ۲: ۲۷ موشی: «منتائای آ مسخ گه اژ اوتو گرتی، انوم هَمَه مَمینی ئو هَوَجَه یَرینو گه کسی تیلیمتو د. بلیکم مسح او اِبازه کُل چی تیلیمتوَن م. آ مسخ، حخیخی نه یروزین. اِسَه هَرأ جور گه تیلیمتو داسی، انوم او بِمین.»

ای مسخ، شمعون پطرس تیلیم داتی. او آ چیئی گه دیگران موئو، مشتفتی ئو اَسَه وَه آ چیئی گه خدا آشکار کِردوئیتی، سیل کِردی. وِخدی ایمه شناختی گه مکاشفه بَی اژ جونم خدا ماریم دس، دیر کس نَمَتونی دکونمو د. وِخدی خدا چیئی اَرَنمو آشکارا مِهه، دیر همیتی نِری گه کُل دنیا چه موشی. اونه نِمتون دلمو عوض کن.

اِسَه عیسی وَه شمعون پطرس ئو باخی شاگردل وتی: «مِنِشَن موشِم گه تو پطرسین، یانی کمر، ئو مِه کلیسا ووژم اَرسر ای کمر ماوژم ئو دروازهل جینم فائق نِمانی آری» (متا ۱۶: ۱۸) اِسَه، آشکارا موینم گه اساس موکمی اِ کلوم مکاشفه بوئی خدا هَس. اِباره ای چِی پطرس فیمی گه عیسی کُر خدائ.

کلوم روشتا

ویشتر وِخدل وِتمَس جمیت ئو اَمَل گه وِخدی موعظه مَهَم، دنگ خدا اِنوم دنگ مِ بشتوئن. ویشتر وِخدل اخنگه مشغول یاداشتبرادیم گه فخد هر چیئی گه موشَن، ضبط مِهیم. یه باعثِ درک ذهنی اژ کتاو مقدس ئو تفسیر آوه ماو گه موشِنئون شناخت عقلی.

وِخدی ووژمو تنیا وَه شناخت عقلی مَرسیم، دو چی ماو اتفاق بِکوء: الف) راحت روی روی مویم هیا هو ئو احساسات گرابی یا ب) وَه نیرو عقلاونی ووژمو محدود مویم. منتائای یه اساس موکمی نِی گه عیسی کلیسا ووژ اَر سر بنا ک. او وتی گه کلیسائی اَر کلوم مکاشفه بوئی پایار ماو نه آیات حفظی!

وِخدی ایمه قصه یه خادم مسح بوئی مشدوئیم یا یگه کتاوی محوینیم، باس اِ دُم قَصَل یا جمله ای بوئیم گه اِنوم روحمو قُله میری. آوه کلوم خدائ گه اَرَنمو آشکار ماو ئو نیر ئو درک روحانی منتقل مِهه. هَر جوره گه زمورنوئِس موشی: «درک کلوم تو، نِیز موئشَخنی، ئو فیم مِی اَمَل سادَه.» (مزمرا ۱۱۹: ۱۳۰)

درک کَوم او! دِلَمونَ نه! دِهَنَلَمو گه باعث روشتائی ئو مکشفه ماو.

ویشتر وخدل هایتر خادمی اِباره گپ خاصی قصه بهه، منتائای خدَاء گه! دلمو چی متفاوتی آشگارا مِهه؛ یا هایتر خدا! دَم آخا دِم گلملی بِنی ئو اَکَمَل اِنوم م یه مکشفه دریس کِردی. ای دو روئشن، کَوم خدا آر م آشگارا ماو. اُهونه، ایمه اژ سادگی ئو بی تجربگی (بی درک) وه بالغ بیئین (پراژ درک) عوض موئیم. ای کَوم گه! دل ایمه روشتاآ بیه هر اساسی کَ گه عیسی وتی کلیسا ووژ آر سر پایارا مِهیتی.

عیسی کَوم مکشوف بیئی ووژ وه کَمر تشبیه کِردی. کَمر اژ قدرت و پایاری گپ م. ایمه پاچا دوماال ها ویرمو گه یکی آر سر کَمر ئو یکی آر هوسلو آوَشدوئی. وخدی سخدیل چوی، آزار، خم ئو رنج اژ رئی مَرسن، توفال اریشت ماری آر آ دو مال ئو آوه گه آر هوسل گتی، مَرمی؛ وه یاگه آ یکی گه آر گمر گتی، پایار مَمینی. گائی چیئلی گه اِکَمونه اژ خدا بشتوئیم، نِمتونیم! کتاو مقدس بهیم دی. مثلن وه گرد کی باس ازدواج بهیم؟! کو کار بهیم؟ وصل بوئیم آر کوم کلیسا؟ ئو ای فهرست هر اِدُمه دیری. ایمه باس کَوم مکشوف خدامون آره ای تصمیمیلش داشدویم. بی آوه، تصمیملمو آر سر زعی ناپایار مکوء.

آ چیئی گه خدا وه سونگ روح ووژ آشگارا مِهه، نِماو اژ ایمه بگرنی. یه باس پائه و اساس گل کارلمو بو. بی آوه ایمه وه آسونی وه سونگ آزمائشئل ئو مصیوتلی گه کورمونا مَهَن، لغزش میریم. ادواره آ چیئی ماریم ویر گه عیسی اِباره کَوم وتی گه وه هیجان مشتوئیمو ئو مَگریمو، منتائای! دِلَمو ریشیا نِمه.

«کَسَلی تر، گان تُمَلی گه آرزی گُور کِشت بین؛ اوئل کَوم مشتوئن
ئو هِرَازِه وه خَوشی مَچِن گر آوه، منتائای آریگه اِنوم ووژو ریشی نِرن،
فَخَد گِری طَاحَت مارِن. آسَه وخدی گه وه سونگ کَوم، گُوئن اِنوم
سخدی ئو عذاو، هِرَازِه اژ ایمونون مَکُوئن.»

— مرقس ۴: ۱۶-۱۷

ایمه وه راحتی متونیم جا کمل ریشی ئو پائه عوض کیم، اریگه هردکو

دلالت آرنصری پایار، سازند ئو منبع قوئت آره یه گیا یا ساخدمو دیرن. کسی گه وه سونگ کوم مکشفه بیئی خدا پایار ئو استوار نیمو، اولین گزینہ ای کَ گه وه وسیله توفال لغزش مای شَکو.

چن نفر هَن گه هر چوی شاگردلن گه عیسی وه گرد اُئو روی در روی بین؟ اوئل مطابق اَ چیئی گه اژ گفتار یا موعظه دیگر و شفتون، زنه ی مهن. نظرل ئو قصه ل دیگر و وه عنوان خخیخت قبول ماو؛ بی یگه وه دُم شور ئو شاتی روح بوئن. ایمه فخد متونیم زنه ی کیم ئو اَ چیئی گه وه سونگ خدا آر ایمه آشگاری، اعلوم کیم. یه هر اَ چی یسه گه عیسی کلیسا ووژ آر سر آوه آوشدی.

زموئی م منشی مجردی داشد گه وه خوشالیا وه گرد پیا جهالی قرار منیاتی گه اوئیش آره کلیسا کار مَهردی. اوئل روژ آر روژ نزیک آر یکیا موئیان. کُل متونسدو بفیمین گه آخرای رابط ازدواج. اوئل ورکار باره اگپ قصه ئو کِردوئی. یکی اژ شوئل پشمه شئو کلنگِز هه دعوت کِردنی ئو وتی: «خداوند هونه وتی گه هومه هردک وه گرد یک ازدواج مِهینو.»

وه صویکا منشیم هر هونه گه آر سر اوئل مشچیا ریا، هاتِ دفتر. او فره هوس مَهردی، اژ مِ هستی گه نکائوگم ئو منیش وتم گه باعث افتخارم. وخدمی مین کِرد تا آره مشاوره اوئل بوئینم. منتائای ادرین ستارم ناشد.

هرخدی اوئل هاتن دفترم، روحم هولرا گرت. سیلمی اژ منشینم کِرد ئو پرسیم گه آیا مدانی ای پیا جهال کی گه خدا آره او انتخاو کِردی؟ او وه شور ئو شوقا قاطعانه جوواو مثبت داتی.

ایسا سیلمی اژ پیا کِرد ئو پرسیم: «آیا ایمون دیری گه خواس خدای گه ای دت باوازین؟» او آره گری دم مَتی تاق ئو سیلی مِ کِردی، دوماخره سر آوشدی هاوار ئو وتی: «نه، اطمینون نِرم!»

مِ سیلمی هردکو کِرد ئو وتم پیا جهال: «مِ هومه نکا نمهم ئو همیتی نری گه کی آره هومه نبوت کِردی ئو یا چه وتی. ارنم مهم نی گه چن نفر وتون هومه دو نفر ژن ئو پیا دوس داشنی ای موئینو. آر خدا خواص ووژ انوم دل هومه آشگار نهردی صلا نرینو بنیا زنه ی حلال همسری بنینو.»

ئو دُم قصه ما گرتم: «آر بی یگه اراده خدا آرنتو و گلی آشگارا بواز دواج کینو، و خدی توفالل بَرسن - گه حُکمن مان، شِک مِهینو ئو موشینو: «آر دتی تِرم مِهواست، چه مويا؟ آیا ای مشکلاتم داشد؟ م باس مطمئن مويا م گه یه اراده خدء. احساس مَهَم گِرفدار بيم.» اِسَه دلتو شکت ئو ناامید ماو ئو نِمتونینو! برور سخدیلی گه ویر زنه يتونه مان، بوسینو. هومه موینو آم دودلی گه اِگل رفتدارلتو ناپایارینو.

رئیم کردن ئو وِتِم گه هیچ دلیلی نری گه هنی جلسمو داشدوئی. گر آسود بی، وه یگه دتهه فره دل هول بی. هفته دُماين، اِدفترم هفته ناآرومی بی. منتائای مذناسدِم گه خخیختم وتی. آره منشییهَم زمون آزمائشت بی. آر خدا خخیختن قصه گرد کِردوئی گه ای پیاء همسرسی. او باس اعتماد آر خداون مِهردی تا آره آ پیاء آشگار کیتی ئو اژ لغزش نصوت من ئو خدا آزاد مَمینی. وِتِم مونشییهَم اژی دیروا بگر ئو بیل فرصت داشدوئی تا اژ خدا بشتوئی. او ای کار کِردی.

سه هفته اژی چتی ئو اونه درخواست جلسه تِرونی کِرد ئو م هزاره خوشالا بيم. ای گِل و خدی هاتن نوم دفتر، پیا وه برقی گه اِچیمیل بیبی، سیل م کِردی وتی: «اِسگه مزانم ئو شِکی نِرم گه او رُنی کَ گه خدا آره ازدواج بشخِیس ئونم.» ئو اوئل دُما هفت مونگ ازدواج کِرد.

و خدی مذانینو خدا هومه اِکلیسا یا رابطه ای ناسی، دشمن فره سخدِتر متونی هومه اژ او ره باوژی دَر. اریگه هومه پائه ووژتو آر کلوم مشکوف بوئی خدا مَنینو ئو اِنومه تضادَل ئو کشمکشَل کار مِهینو؛ جُج رُمونی گه شرایط آره ادامه غیر ممکن وه نظر بای.

هِيچ انتخواوی تِر نی

پنج سال اول زنه ی ژن ئو پیائی آره منو ژنهم فره سخد بی. ایمه اخنکه سخد اژ یکتری رنجیایمو گه وه نظرم غیر ممکن بی گه رابطه محبتانه ای گه اِ اول داشدمو، حفظ بو. فخد یه چی حفظمون مِهردی: هردک مذناسدمو گه خدا زنه ی ژن ئو پیائیمو مین کِردیسی. وه ای خاطره، طلاخ ئو جیائی وه عنوان یه انتخو اِ نظرمو نوئی. فخد انتخو ایمه یه بی گه ایمونمو داشدوئی گه او شفا مون

مِ ئو عوضمون مِهه. هرڊکمو بی یگه توجه بهیم آر دردناکی ای موقیت، ووژمون نصوت ای کارمتهه ځردوئی. وځدی فگړل ناامیدکنده ای سرم خرون مهوړد، ودلی گه خدا اباره زنه ږن ئو پیا ئی دائی بینم، ماوردم ویر. حاضر نوئیم آ چیئ گه خدا آره اتحاد ایمه کیشوئی ئو ممکن ځردوئی، باطل گم.

یکی اژودلی گه خدا دائوئ بینمو یه بی گه منو همسرم وه گرد یک خلمت مهیم. ژمونی گه ای وده داتی، فگرم مهرد و آسونی متونم باری دس ئو برکتی باآ روی خلمت هرڊکمو.

انومه توفال زنه ږن ئو پیا ئی، ډیر نمتونستم وده وه خوئی بوئینم، منتائای صلام نا آ وده خو بو. وه سونگ درگیری ئو خروری گه هاتوی نوم رابطه ږن ئو پیا ئیمو، امید انسونیمو! دس چوئی. منتائای هنی یه تنم ماورای طبیعی! دلم بی؛ آ وده، تکیه گاه یا اساسی بی آره آ ژمون گه! گلم بی.

وځدی آ امید دیارا داتی، خدا نه تنیا رابطمو شفا داتی بلکم قویتریش ځرد. ایمه اژ طریخ اختلافمو ئو وه بخشش یکتری ئو درس گرتن اژ آ اختلاف، رشدمو ځرد. اِسگه وه گرد یک خلمت مهیم. مِ نه فخد همسرم معشوق ئو بیتین رفیق ووژم مذانم، بلکم او خادمی ک گه ویشترین اعتماد بی دیرم.

دُما یگه آ پنج سال سځد تموم بی، فیمیم گه خدا عول زنه ځردکمو دیتی ئو ارتباط ایمه ای عول! ژیر ئیر آوشدی ډر. مِ واق دمم پروئی اژ ای حکمتی گه باعث بوئی گه بوئم ږن ئو پیا. ور یگه لیزا بوئینم، هر آره ژنی گه قرار بی وه گرد ازدواج گمی، دوغام مهرد. یه دوئمین تصمیم مهم زنه یم دُما ایمونم بی؛ اریگه دوغام مهرد ئو چیمری بیم خدا شیریک زنه یم انتخو ک. فگرم مهرد مشکلی گه دیگر و انوم زنه ځدشو، م نرم. چنی! اشتبا بیم.

خدا ژنی آرnm انتخوی ځردوئی گه میل قلبم بی، منتائای اوئیش نابالغی ئو خودخاهی گه انوم مِ آشاریانوی، آشدی ډر؛ الوت چینل ویشتری بین. حواین اژ عول ئو گزینه طلاخ یا سرزنش لیزا، فخد نابالغی مِ! ژیر لایه تری اژ محافظت دروئی وه نم لغزش، دفن مهردی.

شناسین کلوم خدا اباره ازدواج، مِ اژ آزادبیئن حفظ ځری. تاگه یکی اژ هومه ای مطلقو محوینی، هایتیر فگر کینو هرځدی مِ ازدواجم ځرد، نجامد ناشد.

خدا موشی هومه: «آره کسلی گه داواتو کړدی حکیم مه یس - حکیم مه نه، بلکیم حکیم خداون - گه ژن نَباس اژ میرده ووژ جیا آ بو. مینتانی آر هُن کړدی، دیر نَباس شوی بپه ئو یاگه باس وهگرد میرده ووژ دوسی بپه ئو پیاښ نَباس ژن ووژ طلاخ د. اِسَه، لا پرال، بیلین هر کی ا هر وشی گه دَوَت ب، هَرأ جور آر تک خدا بمینی.» (اول قرنیتل ۷: ۱۰ - ۱۱، ۲۴)

صلا بین ای کلوم عهد ازدواج بمینی دل هومه تا وهسونگ تله لغزش نای شکو. دوماخره وه دُم خداونا آره کشف کلومی ا زنه ی ژن ئو پیا ئو ووژنا بوئن. تاگه یکی اژ هومه هایتر جُج وه عنوان ایمودار ا خاص خدا ازدواجتو نهردوئی. آره یگه برکت باء زنه ی ژن ئو پیاښتو، باس توهه کینو اریگه ور اژ ازدواج وهگرد او شورتو نهردی، ئو او هومه موئشخی. اِشکونن عت وهسونگ لغزش.

کمر پایار

کلوم مکشفه بوئی خدا کمر پایاری ک گه باس زنه ی ئو خلمتل ووژمون آرسر باوژیی. اَمَل جوراجوری اژ کلیسائل یا جرخل خلمتی جوراجور وه منو وئی گه فخد قری اژ آوه آره گری پردوئسه کار ئو ناس ری آوه. دَلَم مَسوزی وخی موئینم گه اوئل چطور وهسونگ آزمائشتل ئو نه هدائت خدا مان حرکت. اوئل مدوم شکائت دیرن گه چنی مسائل گن چیس ی وړ ئو یا چه حدی وهگرد اوئل بدرفداری ب. اوئل احساس مهن ا تصمیماتو حق دسونه، منتانی دلیل اونه فخد لائه فیری تیره گه مونی ماو گه لغزش ئو اشکال شخصیتی ووژو بوئین.

اوئل ارتباط الون ووژو ا رابطه وهگرد خلمتل یا کلیسائل وه طوری بیون مین گه آلون وه طور موقت بشخی اژ آونه یا یگه موشن: «ایره، جائی ک گه خدا اِسگه ارنم هایتی نظر.» جُج شنفتم پیا ئو موئی: «مه وه صورت امونت هام ای کلساء!» اوئل ای کملل موشن تا وخی مشکلی بروز کړدی، ری حیوانونی داشدوئی. اوئل هیچ بناوه یا پائه ی یرن گه وخی مچن مکونل نوئی، آر آوه پایدار بوسن. توفال وه راحتی متونن تا بندر دُماين باونی آر کشو.

ایمہ ارہ کوہ متونستمو بچیم؟

اِ برسی دواہ متلی گہ عیسیٰ اژ شاگردلی مہرسی گہ وہ چیم دیگر و او کی، ایمہ شاہد ثباتی کیم گہ ہر خدی خواس آشگار خدا آر ایمہ آشگارا ماو، دریس ماو۔
سیل گن آر شمعون پطرس: «دوما یگہ شمعون اونچہ گہ باوہی ا دل او آشگار کردی بیو داتی، عیسیٰ وتی: مَنِشَن موشَم گہ تو پطرسین، تُو مہ کلیسا ووژم آرسر اپی کمر ماوژم تُو دروازہل جینم فائق نِمانی آری.» متا (۱۸:۱۶)
عیسیٰ نم شمعون ناتی پطرس۔ ای نکتہ، ہمیت دیری؛ اریگہ تُم شمعون مینا «شنفتن» تُو مینا نم پطرس «بَرَد یا کَمَر» شنفتن کلوم آشگارا بوئی خدا ا دل پطرس یہ بَی گہ او بَی بردی۔ مالی گہ اژ برد تُو آر پائہ موگم یہ کمر بناء ماو، ابرور توفاللی گہ ضربہ میتری قائم۔ کلمہ کمر ا ای آہ اژ کلمہ یونانی «پترا» مای گہ وہ مینا «یہ کمر کلنگیک»

عیسیٰ وہ شمعون پطرس موئی گہ او اِسگہ اژ مادہای دریس بَی گہ مال موسیٰ آر سر۔ دوماتری ا اول پطرس ۵:۲ پطرس نویسونی: «ہمہیش ووژتو اجور بَرَدل زنی اطور مال روحانی ای بناء موئینو تا کاهنل مقدسی بوئینو گہ وہ سونگ عیسیٰ مسیح، فُرونیل روحانی ای گہ خدا قبول مہہ تقدیم بھینو.»
برد، تیکہ گجری اژ کمر کلنگی۔ قوئت، قائم تُو قدرت ا کمر کلوم آشگار خدائے تُو ا زنہی کسی گہ آوا مَسینی، ثمر ماری۔ آ آم وسیلہ قوئت کسی ک گہ کلوم زنی خدائے - یانی عیسیٰ مسیح - زوردار ماو۔

ہر آجور گہ پولس رسول ا اول قرن تیل ۱۱:۳ منویسنی: «آریگہ ہُیچ کس نِمَتونی بخر اژ بناوہی گہ گتی، بناوہی تر باوژی تُو ا بناوہ ہر عیسیٰ مسیح»
ہر خدی ایمہ ہایم پی اوا گہ کلوم زنی خدائے او آشگارا ماو تُو ایمہ بنا موئیم۔
اژ یوحنا ۱۶:۵ مفیمیم گہ ا روژل آخری گہ عیسیٰ آر زمی بی، زنہی آرہ جرخہ خلمتی او سخذترا بوئی۔ یہودیئل تُو ریزل مذہبی عیسیئو اذیت کرد تُو وہ کر کشتنا بیبی۔ ہر خدی اوضاع بیترا بی تُو مردم ہستو گہ او وہ زور پاتشا گتی، او اژیر نچی تُو دویرا بی (سیل یوحنا ۱۵:۶ بھن)۔

شاگردل بلوچینو ہات: «آرا ہونہ کاری کردی، یہ مجال خوئی آرہ ایمہ تُو

او بی! «اونه دلِ هول بین ئو توفال سَخْد مهات.

«ایمه خانواده ئو کارووژمو ول کِرد تا بچیم تَر آ پیا. ایمه وه دار مرگ فره نِزیکیم. ایمه ایمو دیریم گه او هر آ کسی ک گه مای. اهُونه، هم یحیای تیمید دهنده آشگار کردی ئو هم شمعون پطرس شنفدم گه اِقیصریه فیلیپی یه وتی. منتائای آرا او رَیَری گه هِن آنتریک مهه؟ آرا او وه دسش ووژ، قور ووژ مَکَنی؟ آرا او هونه قصه‌ل سَخدی اِجور «ای قوم بی ایمو ئو اژ ری اِر هاتی! تاگه کی باس گرتو بوئم؟» وه ایمه، وه شاگردل ووژ، موشی؟

لغزش تا حدودی اِنومه پیالی گه گل چِئو ول کِردوئی تا اژ عیسی پیروی بَهن، شروع بی. اِسِه نقطه اوج، اتفاق گت. عیسی مساله‌ای آره اونل موعظه کِردی گه وه نظر بدعت کلنگی ک: «عیسی وتی بینو: «حخیختا، موشم بینتو، گه تا لار اِنسو نیرینو ئو خوین او خَر نینو، ژییاین اِنوم ووژتو نیرینو.» (یوحنا ۶: ۵۳)

اونل بلوجوینو هات: «او چه موعظه مهه؟ یه کار بعیدی اره ایمه!» نه فخد یه، بلکم او هونه قصلی آر نوا رَیَری اِکنیسه کفرناحوم وتی. وه نظر شاگردل یه کیه‌ای بی گه پشت شتر مشکنی.

«ویشتر شاگردلی و خدی ایی قَصه‌لون شنفِت، وتو: ای تیلیم سَخْد، کِ متونی قبول کیتی؟»

– یوحنا ۶: ۶۰

وه جوواو عیسی توجه کن:

«آیا باعث لغزشتون ماو؟»

– یوحنا ۶: ۶۱

یونه شاگردل ووژنی. او حخیخت رد نِمِهه، بلکم اِجالی وه ای پیال روی روی ماو. او مذانی بری زنه‌یو آر پائه اشتباهی بی، او ای اساس آشگارا مهه ئو وه اونل مجال مه تا دل ووژو بوئین منتائای اونل اِجور شمهون پطرس یا باقی شاگردل

نوئین گہ تینی خخیخت بوئن. سیل گن آر رقدارو:

«اژ آوِ دُما، ویشتر شاگردلی گِلوناہارد دُما، ئو دیر نچن گرد عیسی.»

— یوحنا ۶:۶۶

توجہ بہن گہ نئوتونہ «عدہ کمی» بلکم موشی «فرہ»! عدہ ای بی شک، ہر آکسلی بین گہ! قیصریہ فیلیپی ابارہ او نظرو دا: «قری موشن یحیا تیمید دہندہ. قری تر موشن الیاس ئو قری تریش موشن ارمیا یا یکی اژ پخمرل.» (متا ۱۴:۱۶) اساس اونہ آر کلوم مکشفہ بوئی خدا نوئی.

لغرس وہ جائی رسی گہ اونل کاری گہ ایمر و فرہ کسل انجوم مین، انجوم دا ئو اوئو ول کرد، اونل فگرونہ مہرد گہ فری ہوردی ئو سو استفادہ آئینو بی، وہیاگہ ہونہ نوئی. اونل خخیخت نمونیا؛ اریگہ چیملو تمرکز کردوئی آر تمایلات خودخواہانہ ووژو.

اسگہ وہ اتفاقی گہ آرہ شمعون پطرس کت، سیلی بہیم؛ زمونی گہ عیسی روی روی بی دوازہ شاگردہ:

«آسہ عیسی وتی آ دوازہ شاگرد: یانی ہمہیش میا بچینو؟ شمعون پطرس جوواو داتی: آقا، ایمہ بچیم آرہ تک کی؟ قصہل ژبیان ابدی ہار تک تو. ئو ایمہ ایمونمو آوردی ئو فیمیمون گہ آ قدوس خدا تونین.»

— یوحنا ۶:۶۷-۶۹

عیسی نلالکیائونو: «لفظن م ول نہن، م ویشتر کارکنانم اژ دس دام. چطور بی ہومہ بچم ور؟» نہ، بلکم روی روی بی: «آیا ہمیش م بچینو؟» وہ جوواوی گہ پطرس مہ دقت بہن؛ وہیاگہ او اجور دیگرو، ا جنگ گرد ہر آ موقعیت لغزش بی: «ا خدا نیل گہ بچیم؟»

خخیختن آ چئی گہ شنفقی، باس بی تپار سر بشوئی، منتائای شناختی انوم بیٹی گہ انوم دیگرو نوئی. ا قیصریہ، پطرس مکشفہ خاصی اژ عیسی داشدی،

او مذناسدی گه عیسی کښ: «گر خدای زنی» (متا ۱۶:۶) ښه بلنگترین نقطه
 آزمائش او اثر چینی قصه کردی گه انوم قلبی ریشی داییتی: «ایمه ایمونمو
 آوردی نو ذناسدمونه گه تونین مسیح گر خدای زنی.» یه قصه لی ک گه او بی
 مقدمه در اثر مکاشفه اقصیه وتی. او بردی بی گه آر سر گمر قائم کلوم زنی
 خدا بی. او لغزش نهوردی.

واکنش ژیر فشار

ویشتر و خدل باور دیرم گه هر آزمائش نو امتحونی، موقعیت آم مین
 مېه. یا، امتحون باعث ماو جاگ روحانی ایمه دیارا بو. ای آزمائش و وضعیت
 خخی دل ایمه آشکارا مېه. وخی ا ژیر فشار واکنش نشون مینم، ای واکنش
 خخی ایمه.

هومه متونینو مالتونی داشدوئی گه آر سر هوسل گتوئی: پنج طوقه، رن،
 وه بیترین مواد نو ارازا وه سرشته داریا! تا وخی هویر مدرسخی، مال اجور
 حصار موگم نو رن ک.

نیک آر مال رن، متونینو مال ساده نو یه طوقونی داشدوئی گه تقریبا
 قیاس وه اکاخ گه هایتی نیک، رن ناشدویتی نو جلب توجه نهه. منتای آ
 مال آر روی بناوی گتی گه نمتونینو بوئینونی؛ یانی گمر!

تا وخی هیچ توفالی اریشت ناوردیی، ساخدمو پنج طوقه خو وه نظر
 مرس؛ منتای وخی توفال تنی بیتری، ایک مچوچی نو مری ار. مال هایتر
 بروور توفال گجر تاخت باری، منتای بروور توفال تن نه! وهیاگه ساخدمو
 یه طوقه ساده، سالم مین. هر چی مال کلنگ تر بو، میان آوه فره تر نو ویشتر
 وه چیم مای.

بعضی اثر آمل ا کلیسا اجور شاگردلن گه زلی زوی اقصیه فیلیبی نظر مین،
 منتای بعدا خخت مکوه در. هایتر اونه مسیحیل پنج طوقه بوئن؛ تصویری
 اثر قوئت، موگی نو رن! هایتر اوئل اثر توفال گوجر نو متوسط گیون آرا ار
 بهن، منتای وخی توفال ترسناکی بای، اېر جا ووژ دکون مین.

اطمینونتو داشدوئی گه زنه ووژتو آر کلوم مکاشفه بوئی خدا ماوژینو نه آر

آچیئ گہ دیگرون موشن، مئی خداون گن ئو گوش بیئ دل ووژتو. کاری انجوم
نین ئو قصہ ای نوشن؛ وہ خاطر یگہ کسی تر موشی ئو یا انجوم م. اِ مئی او بوئن
ئو آر آچیئ گہ آر دللتو مکاشفہ بی. پایار بمین.

وځدی دشمن ماري رگه، قص خروکاری دیری؛ منتائای قص فرخ دیری.

اڅ خداون وه خاطر پغوم عالی کتاو «تله شطو» فره ممنونم. مه آره گپ
خاصی ادوعائو روژی بیم. خداون اڅ رئی ای پغوم، مه هدائت کړدی ئو
زنهیم عوض کړدی. گل رښل باس ایی کتاو بحوین.

— سی. پی. (نیوزلند)

کُل اَچِئَه گه مَتونی باءِ رِکه، نِماءِ رِکه

«إِ اَ زَمونَ، دنگ او زَمی آوردی رِکه، مِنتائایِ اِسَه وعده
 داسی گه یه گِل هنی نه فخد زمین بلکم آسمونَ مارِم
 رِکه. جمله "یه گِل هنی" هشاره مِهی آر نابود بوئین
 چیئلی گه مانِ رِکه - یانی چیئلی گه خلک بی - تا چئی
 گه نمای رِکه باقی بمینی.»

— عبرانیان ۱۲: ۲۶-۲۷

۱ فصل نواین دیموکی کلوم مکاشفه بوئی خدا پائه ئو اساسی کَ گه عیسی
 کلیسا ووژ آر سر آوه آشدی. ایمه دیمو گه شمعون پطرس جُجُ زَمونی گه
 شاگردلی تِر لغزش هوارد، پایار هوسیا؛ جُجُ زَمونی گه عیسی مجال داتی شمعون

پطرس تا ول کیتی، او اچیئی گه اِ قلب بیئی ئو ذقین داشدی، وتی.
 اِسگه بورن سیلی باوژیم مَر آزمایشْت تری اِ شمعون پطرس؛ یانی شوئی گه
 خیانت آر عیسی بی.
 عیسی نویشتوئی گرد دوازه شاگردِده ئو شگرگذاری مَهردی ئو خلعت عشا
 ربانی موردی جا گه یه جمله وتی گه آم دکون مَهوردی:

«مِنتائای بِداین دس آوَه گه مِئَه قاپ مِنا، وَه گرد دس مِه ها نوم
 سِفِرِه ار. آلوت گُر اِنسو هَرأ جور گه مِئِن بی، مَچو، مِنتائای هِرَو آرِه
 کسی گه گُر اِنسون مِئَه گیر دشمنّا.»

– لوقا ۲۲: ۲۱-۲۲

چه اِلوم بُلجوتیئی! وَه بیو ایمرو عیسی وَه اَقِصِلَه «بمبی آشدوئیئی!» وهیا گه
 او اژ اول مذناسدی گه خیونت مَهَن آری، منتائای اولین گِل بی گه شاگردلی ای
 قصه ئون مَشْتَفْت. و خدی عیسی وتی یکی اژ اوئل وَه گرد او بنیا نون هوردن مَنی،
 یانی یکی اژ اعضا ئو همکارل نزیک، قص دیری خیونت آری کیتی، آیا متونینو
 احساس ویشتنای گه اِنوم اَ اتاق بی، درک کینو؟!

اِ واکنش وَه ای قصه: «آسه اژ یکتتری سوالو کِرد گه کی هونه مِهه.» (آیه
 ۲۳) ای قصه شوکه کننده اوئل پردی فِگِر گه یکی اژینو متونی هونه کار ویشناکی
 انجوم دِ. منتائای انگیزئو آرِه ای پرسوجوء خالص نوئی. ایمه اژ روئش تموم
 بیئین گپ ئو گفتو پمو پرد ای حخیخت. دلیو آرِه رَسیدگی آر ای کار، خودخواهی
 ئو خروِر کامل بی. سل آیه بعدی بهیم:

«همیش دَمَرگ کت اِنومو گه گُماینو گِلنگِتَر.»

– لوقا ۲۲: ۲۴

فِگِر گن عیسی وتی بینو گه آمادء گه بِگوه قپ کاهن اعظم، مکوم بوء مرگ
 ئو بسپارِنی دس رومیل تا تیزمتل گنی، شَلاخ دنی ئو بِکُشَنی. کسی گه باعث ای
 کار بی، وَه گرد او نیشْتوئی آر سر میز.

شاگردل پرسو گه او کی ئو ای سوال باعث جر ئو بحثِ نومو بی گه کومینو گلنگیره؟ یه کار فره گنی بی؛ هر اجور آویللی گه آر سر ارث ئو میراث بحث مهن. اونل دل هول عیسی نوئن، بلکم وه خاطر قدرت ئو جانگا، تقلائون مهرد. عجو خودخواهی!

آر م اجال عیسی بویام، هایترو سوالم مهرد گه آیا فصل منو شنقتی یا جُج توجه کردیسی آری. ایمه اژ ای اتفاق الگو مگریم گه چطور استاد وه صبر ئو محبت رفتار کردی. ویشتر و خدل آر ایمه اجال عیسی بوئیایم، هونمون موئت: «گل ذبحن درر! م ا شرایط سخدیکم ئو هومه هاینون فگر ووزتو!» ای زمون، و خد خوی آره لغزش هورن بی!

ایمه متونیم تقریبا حدس بیمو گه کی بنیا ای جر و بحث انومه شاگردل نانی؛ شمعون پطرس، اریگه او ویشترین نفوذ انوم جر خه ئو داشدی ئو معمولن یکی اژ کسلی بی گه اول قصه مهردی.

هایتر او زوی آودیسو ویز گه او تنیا کسی بی گه ار روی آو چیسو ریا ئو یا هایتر یگه او اولین مکاشفه اباره یگه عیسی کیه داشدیسو. اسه، تجربه ای گه ا کوی تبدیل هیات وه عیسا، موسی ئو ایلیا داشدی، وه اونه وتیسی.

پطرس کاملن اطمینو داشدیسو گه کلنگترین انومه دوازه شاگردل؛ منتائای ای اطمینون انوم محبت ریشی ناشدی، بلکم انوم خرور بنا بوئی.

عیسی سیلو کردی ئو وتی بینو گه گل صرفا انسونی عمل مهن نه اجور آویل ملکوت: عیسی وتی ئونو: «پاتیشال قوملی تر آر اونل آقایی مهن؛ ئو حکمروئلون ولی نعمت هیناء موئن. منتائای همه هن نوئن؛ بلکم آوه گه انوم همه گلنگتر باس گجرتی بو ئو زبر باس اجور خلمتکار بو. آریگه گمین گلنگتر، آوه گه بنیشی آرسر سیفر یا آوه گه خلمت کی؟ یانی آوه نی گه منیشی آرسر سیفر؟ منتائای من نومه همه چی خلمتکاریم.»

— لوقا ۲۲: ۲۵-۲۷

قَص اژ غربالگری

وِیاآگه شمعون پطرس مکاشفهل فِرهی اژ ماهیت وجودی عیسا فیموئی
مِنتائای هرهُنْ مطابق شصختِ ئو فروتنی مسیح رِفدار نِمَهردی. او زَنه‌ی ئو
خلمتی آر پاءَ خُرور ئو پیروزیل گزشتلی مَساخدی. پولس ا اول قِرنَتیل ۱۰:۳
ایمه نصیت کردی که دقت بهیم چطور آر پاءَ مسیح، بنا مهیم.

شمعون پطرس بنا و مصالحی که ها گلدار آره ملکوت خدا ناوَشدی، بَلِکم
و چیئلی اجور اراده قوی ئو اعتمادشخصی آوه بنا کردی. او وِیاآگه و ناآگائیا،
مِنتائای هَنی ا بِنِر دگرگونی شصختی بی. بِن پله او اژ «خُرور زنهی» ماهات.
(اول یوحنا ۱۶:۲).

هرگِس خُرور نِمَتونستی و اندازه کافی او آماده کِ تا سرنوشت ووژانوم مسیح
و انجوم پَرسنی. آژ اپی خُرور نابود نِموئیا، عاقوبتِ باعث نابودی اوئه موئیا. ایمه
ا حزقیال ۱۱:۲۸-۱۹ موئنیم که خُرور هَرا وِیژگی نادریسی کَ که ا لوسيفر،
کروبی مسح بیی خدا بی دی که باعث کِتِن بیی.
اِسگه سِیل چیئ کیم که عیسا و شمعون پطرس موشی:

«ا شمعون، ا شمعون، شَطو هِستی هَمه چِی گِیم شَن کِ.»

— لوقا ۲۲: ۳۱ —

خُرور دِراخل آر روی دشمن واز کردی تا با انوم ئو شمعون پطرس جیاآکِ.
کلمه «غربال» اژ کلمه یونانی «siniazo» ترجمه بی که مینا "غربال کِردِن،
شَک داین وِیژنگ، تحریک درونی آره امتحو ایمو تا مرز گِلیاین»
اِسگه آژ عیسا هُنْ طرز داشدی که فِرکَسَل انوم کلیسا دیرن، موئی: «آیلَل
بورن دوعا بهیم ئو اپی اِریشت ابلِیس بوئنیم. ایمه نِیمیلیم شَطو اپی کار گرد
شمعون عزیز ایمه انجوم دِ!» مِنتائای سِیل چیئ گن که اوئه موشی:

«مِنتائای مه دوعام آره تو کِرد تا ایمونِت نابود ناو. اِسَه وِخدی
گِلتاهارد برالت پایارا کِ.»

— لوقا ۲۲: ۳۲ —

عیسا دوعا نَهردی گه شمعون پطرس اژ ای دَکو سَخَدَ یحوای ویر نقطه گلیاین. او دوعا کِردی گه ایمونی انوم ای فرآیند نابود ناو؛ آریگه مَدِناسدی مطابق ای آزمایشد یه شخصیت جدید مَکوء دَر؛ یانی شمعون پطرس گه باس آینده ووژ وانجوم بَرسنی ئو پِرا لی پایارا کِ.

شَطو صِلا هستوئیتی تا شمعون پطرس آخَنکَ لغزش دِ، گه ایمونی اژ کیس اِرِچوئی. قَص دشمن یه بَ گه ای پیا گه قویه خدای فِری داشدی ئو مکاشفَهل فِری گِرتوئیتی نابود کِ. مِنتائای خدا قَصی تِر اژ دَکو هَارِدَن او داشدی؛ خدا همیشَه اژ شَطو نواتِر. او وَ دشمن صِلا ای کار داتی تا هر چیئ گه لازم بی انوم شمعون پطرس بَتَکِنِن، انجوم بَگری.

خدا وَن ژِنَهَم لیزا پنج قَص آرِه شَک داین یه شی نشو داتی:

۱. نزدیکتر کِردن آو و پآء ئو بناوهی

۲. نابود کِردن چیئ گه مردی

۳. برداشت چیئ گه رَسی پ

۴. اِخَوَر کِردن

۵. اتحاد یا ادغام؛ جوری گه دیر ناو جیائو گن

هر فرآیند فِگری یا نگرش قلبی گه ریشی نوم خودخواهی یا خُرور دیری، تصفیَه ماو نتیجه ای دَکو ویشتناک یه بَ گه کُل اتماد به نفس شمعون پطرس نابود بی ئو کُل چیئ گه مَن، پآء ئو بناوه مطمئن آره خدا بی. او نَسَوَت موقعیت خخیخی ووژ بی خَوَر. مردی دویرا بی ئو میوه رَسی، درو بی ئو او وَ بنیان ئو پآء خخیخی ووژ نزدیکتر بی. او دیر مستقل کار نَهردی، بَلِکِم انوم وابستگی کامل وَ خداون گوم هیزداتی.

پطرس وَ گفدار عیسا وَجورَتا جوواو داتی: «ا خداون حاضِرِم گه وُگَرَد تو بَچِم جُجُ انوم زَندو ئو انوم مرگ!» ای جملَه اژ روح نوئی، بَلِکِم اژ اعتماد به نفس ووژ ماهات دِریر او نَمَتونستی هُیچ پیشبینی ای نَسَوَت ای دَکو هَارِدَن بوئینی.

یهودا! پُرور شمعون

بری فکر مَهَن گه پطرس، آم بی جورتی بی گه قصه‌ل کِلنگی موئتی؛ مِنتائای و خدی قِلاوژل معبد هاتِن اِزه باخ تا عیسا بَگِرِن پطرس شمشیر ووژ اژ خلاف کیشیتی دِرر ئو خادم کاهن اعظم اِریشت آوردی گوش راس او بریتی یوحنا(۱۸:۱۰).

ویشتر و خدل اَمَل بی جورَت زمونی گه سربازان دشمن اژ اُو ویشترِن اِریشت نِمارِن. اِسَه او زوردار بی؛ مِنتائای قویه‌ی وَ تکی آر شخصیت ووژ بیتتی نه فروتنی نسوَت خدا؛ اَرِیگه هنی غربالگری پِنیا نَنریائی.

دُریس هَرا جَوَر گه عیسا پیشگوپی کِردوئیتی اتفاق کَت. هَرا شمعون پطرس زوردار ئو جورَت دار گه آمادَه بی اَرِه عیسا بَمری ئو اسله ووژ اِ باخی گه پر سرواز بیتتی استفاده کِردی، و خدی وُگَرِد یه کِنیز گَجَر روپروی بی، اژ زله آژی چتی ئو جُج اَشنائی گرد عیسائیش حاشا کِردی.

بری فکر مَهَن گه مسائل کِلنگ باعث ماو اَمَل خطا پَهَن، مِنتائای ویشتر و خدل مسائل گَجَر گه باعث گِلِیاین ئو دَکو هَارِدِن اَمِل ماو. اپی کار، بی فائده بیئِن اعتماد به نفس نشوَن م.

ایسا پطرس، دو گِل تر عیسا حاشا کِردی. هِراز کِلَه شیر گَت بال ئو پطرس اژ اَوَرَه چی ئو فَر بی گِبری. او اژ گِل اتماد بنفس ووژ گَت ئو باوار کِردی گه اِدوآره نِمَتونی وَ قوِیت ووژ اِ جا هیزِگری. چیئی گه او وِل کِردوئیتی وِیا آگه نسوَت اَو آگائی ناآشتی، مِنتائای هَرا چیئی بی گه توسط روح آر او آشگار بی.

شمعون پطرس ئو یهودا اژ لِحاظَل فِری اِجور یک بین؛ مثلاً اپی واقعیت گه هَرِدک عیسائو اِ روژل سخد اَخر زنه‌ی او وِل کِرد. مِنتائای اپی دو پیاء یه قَرخ اساسیو داشت.

یهودا هَرگس خَوش نِمهاتی عیسا بشتاسی؛ اَجور گه شمعون دوس داشدی، اَرِیگه یهودا بناوی اِنوم او ناآشتی. دیار گه او عیسا دوس داشدی؛ اَرِیگه گِل چی وِل کِردوئیتی تا بچوَه نَز اَوآ هَر گرد او سفر مَهردی ئو جُج اِژیر مَشِرَقو مَن گرد او. ملاکَتل کِردی دِرر مَرِیضَل شِفا داتی ئو انجیل موعظه کِردی (اوپرِتو بو گه عیسا

دواڑہ نفر آرہ موعظہ، شفا ئو آزاد کِردن کِل کِردی نہ یارہ نفر! مِنَتائِی قرونیل
او مطابق مَحبت نسوَت عیسا یا اِبی مکاشفہ گہ او کِی، نوئی.

یہودا ہر آژ اول، دستورالعملل ووژ داشدی. او ہرگس! انگیزل خودخواہانہ
ووژ توئہ نہردی. شصختِ اوء ماو اژ ہُن جمللی فیمی: «چہ مینون ئونم
تا...» (متا ۲۶: ۱۴) او ڊرو وئی ئو تقلاب کِردی تا سودی بیرِی (متا ۲۶: ۲۵).
او اژ خزینہ خلمتی عیسا آرہ استفادہ شصخی ہیزماتی (یوحنا ۱۲: ۴-۶) ئو
ہُن چیئلی، ہر ہُن ادامہ داشدی. او ہرگس خداون نشتاسیتی؛ ویا آگہ سہ
سال نیم! جَرخہ او بی.

ہرِدک اژ کاری گہ کِردئیو پشیمون بین؛ مِنَتائِی یہودا پائہ ئو اساسی گہ
پطرس انوم داشدی، ناآشدی؛ آرِیگہ ہرگس تینی شناخت عیسا نوئی، عیسا
آرِی آشکارا نوئی. آژ یہودا مکاشفہی اژ عیسا داشدی، ہزگس نمَتونستی
خیونت آری کیتی. زمونی گہ یہ توفال زوردار اِریشت آوردی آر زینہی او، کُل چی
دکو ہاردی ئو تکنونو! آ چیئہ گہ اتفاق گت، سِیل گن:

«آرِیگہ یہودا کسی گہ عیسا داء گیر، دیتی گہ عیسائو مکوم کِردی،
ا کار ووژ پشیمونا بی ئو سی سکہ نخزہ گِلاداتی رئیسِل کاهنل ئو
شیخِل ئو وئی: گنام کِردی ئو باعث بیمِ خون بیگنائی بِرِشی.
مِنَتائِی اُو جوواو دا: و ایمہ چہ؟ ووژت مَدانین! آسہ یہودا سگہل
انوم معبدِ رشونی آر زمین ارا. چی ڊیرر ووژ کِردی دارا»

—متی ۲۷: ۳-۵

او پشیمونا بی ئو مَدِناسدی گہ گنا کِردیسی مِنَتائِی مسیح نشتاسیتی. او
ہُیچ درکی اژ کِلنگی کسی گہ و او خیونت کِردی، ناآشتی؛ و ای خاطرہ وئی:
«خوین بیگنائی رِشو». آژ او چُی شمعون پطرس، مسیح نَمَشتاسیاتی، آژوئِی
وئی: «خوین بی گنامی رِشو» آژ او چُی شمعون پطرس، مسیح مَشتاسیا، و
شناخت اژ خوئی خداون گلامہاردی آرہ تَک او ئو توئہ مہردی. خودکشی،
عملی تر اژ زینہی مستقل اژ فیضِ خدا. ہُن دَکون ئو شکونی، آشکار کِردی گہ
یہودا ہُیچ بناوی ناآشتی؛ جُج دُما یگہ سہ سال چوئی تَر استاد ووژ.

نوايموئل فِرِي «دوعا توتَه ئو» حيونِي، مَچَن آرِه کليسا، فعاليت مَهَن ئو کتاو مقدسل ووژون مَحِيونِن و ابي حالا، آر کُل يوئن بِي مَکاشفَه اژ وجود خخي عيسا بو، آسَه فَخَد اوئو و دَم ووژونا اعتراف کِردي. و خدی شِکِس کِلنگي اتفاق مَکوء، اُو نَسوَت خدا لغزش ميرن ئو دِير کارون ئون نِرِن.

شِنَفَتِم هُن کَسَلِي موشِن: «خدا هرگس کاري آرِه مه نَهردِسي مه آرِه ايمو مسيحيَم تَقْلَام کِردي، مِنتائاي اِ زنه ي فَخَد بدبخت تِرا بيم!» يا مه دوعام کِرِد ئو هِستم خدا ابي کار انجوم دِ ئو او آو انجوم ناتي.» اُو هرگس زنه يون ژير پا عيسا نا، بَلِکِم و نفع ووژو، ووژو ناء هُم رِزگ گرد او. اُو خِلْمَتون آژي کِرِد تا اِ چِيئَه گه مَتونِستو، اژ او بارِن دس. اُو و آسونيا لغزشو هُارد. عيسا هُن توصيفون مِهه:

«کَسَلِي تِر گان تَتَمَلِي گه ارسر گُور کِشت بِيَن؛ اونل کِلوم مَشْتوئن ئو هِرَازَه و خَوَشِي مَچَن گِرِد آوَه، مِنتائاي آريگه ريشي نوم ووژو نِرِن، فَخَد گِرِي طَاخَت مارِن. آسَه گه وِه سونگ کِلوم، بَکُوئن نوم سَخدي ئو عداو هِرَازَه اژ ايمونون مَکُوئن.»

—مرقس ۴: ۱۶-۱۷

خَواستو بو او وِتي، اُو هِرَازِ لغزش ميرن، آريگه هُيچ پاء ئو بِناوِي نِرِن. ايمَه اِنوم چَه باس ريشي

بِيمو؟ جوواو اِنوم افسسِيل ۳: ۱۶-۱۸ مِهِيَم دِي:

«اِنوم مَحَبَت ريشيا بِيَن، ئو پايارا بوئن.» مَحَبَت ايمَه نَسوَت خدا اساس ئو پاء ايمَه.

عيسا وِتي: «مَحَبَتِي کِلنگ تِر اژ يَه نِي گه کسي گيو ووژ بِهِيئَه خِر رَقِيفَلِي» (يوحنا ۱۵: ۱۳) ايمَه نَمَتونيمو زنه ي ووژمو بَسپارِيَم کسي گه اعتماد بِي نِرِيَم؛ هَميش نَمَتونيمو زنه ي ووژمو بَسپارِيَم خدائيش مَر يگه آخنکِه خو بَشناسِيَمي گه اَتَماد بِي کِيَمي. ايمَه باس ذات ئو شَصَخِيَت خدا بَشْتاسِيَم ئو درک بِيَمِيَم. باس اطمينونمو داشدوئِي او هرگس کاري نِمِهه گه لَدَمَه آرِينمو دِ.

او هَر حواس هايَتِي چِيئِي گه مَذاني وِيشتر دِلْمون بِي بَسَدِي چِيئِي گه و نظر

ایمه شیکس مای، هر ماو خیریت ایمه، الوت آر ایمو وورمون دس نیم. خدا محبت؛ هیچ خودخواهی یا شرباری ارنی. شطون گه دوس دیری ایمه نابود ک. ایمه ویشتر و خدل موقعیتل زنه یمو و عنک نژیک بین موئینیم ای کار تصویر خخی جوری تر نشون م. خدا و بعد جاودانی چیی گه ایمه مگدرونیم، سیل مهه. آر موقعیتل فخد اژدیدگا محدود وورمو سیل کیم، هایتر دو اتفاق بکوء:

اول، ا نومجا فرآیند تصفیة بین و وسیله خدا، و آسونیا طعمه لغزش موئیمو چه ابازہ خدا یا یکی اژ خادملی. دوئم یگه، و آسونیا متونیم و وسیله دشمن فن بیریم. شطو اژ چیی گه ا آجن دُرس نظر مای، استفادہ مهه منتائای نشفه آخر او یس گه اژ آوه، آره نابودی یا مرگ استفادہ ک. و خدی لیز مگریم نوم اتماد خدا نسوت ویردار بیئن ئو توجه باوه دکو نمیریم. همیش تسلیم وسوسه ویردار بیئن اژ ووریشمو نموئیمو.

اتماد شخصیت خدا

یکی اژ رئیلی گه دشمن ایمه وسوسه مهه تا اژ اتماد و خدا دس هیزدیم، یس گه آگائی ایمه نسوت شخصیت خدا اژ رئی آزماری. او ا باخ وگرد حوا ای کار انجوم داتی زمونی گه اژ او پرسیتی: «آیا خدا اراسی ویتسی گه اژ هیچ گم اژ دازل باغ نیرینو؟» (پیدایش ۱:۳) او فربو خدا چاوارشا کردی تا اریشت باری شخصیت او ئو و گنیا نشو دیتی.

خدا وتوئیتی: «اژ کُل دازل باغ بیرن، منتائای اژ دار شناخت خو ئو گن نباس بیرینو، آریگه روزی گه آزی بیرینی حکماء ممرین». (پیدایش ۱۶:۲-۱۷)

سردربر مار وتی حوا: «خدا هر چی خوئی اژ هممه دریخ مهه.» منتائای تاکید خدا یه بی: «هممه و آزادیا بیرن بخر...» خدا کل باغ نائیختی اختیار انسو تا اژ آو «لذت بیرن ئو اژ کُل میوهل بیرنی بخر یکی.» مار و ای قصه، دیدگا زن نسوت خدا چاوارشا کردی: «خدا اراسی ویر آر هممه نیسی. چه چی خوئی او اژ هممه دریخ مهه؟ او نباس هممه آجور گه فگرتون مَهرد، دوس داشدوئیتی! او نباس خدا خوئی بو!» اهن، حوا فری هاردی ئو دروا بازہ شخصیت خدا باوار کردی. آسه بی گه میل نسوت گنا هیزگرتی؛ آریگه دیر کلوم خدا نوئی گه ژیباین موئشخیا، بلکم

شریعت بی گه حکمرونی مَهردی: «قوّه گنا، شریعت» (اول قرن تیل ۱۵: ۵۶)

دشمن هرهن و اِی روئش کار مِهه. او شصخت خدای باوه انوم چیم آیللی چاوارشا نشون م. گل ایمه سائللی اژ اقتدارمون آر سر ووژ داشدی؛ چُی: باؤل، مَلَمَل، رئیسَل یا حاکمَلی گه خودخوا بینِ ئو گس دوسو ناآشدی. و چوینا گه اِی اَمَل نماد اقتدار ئو قدرتن، اِسه، آسون گه طبیعت اُون شصخت خدا نسوت دیم؛ اَریگه خدا قدرت نهایی دشمن استادانه شصخت باوه و وسیله چاوارشا کِردن نظر ایمه نسوت باؤل زمینیمو عوض کِردی. خدای موشی گه ور اژ گِلاهاردین عیسا، دل باؤل گِلامیری ویر آیلل. ملاکی (۴:۶) شصخت یا طبیعت خدا اِرتَرلی موئین ئو یه، ماو کاتالیزوری اَره شفا و خدی بذانیو گه خدا هرگس کاری انجوم نیم گه لدمه آرینو ب یا هُمه نابود کِ ئو هر چی گه انوم زنه ی هُمه انجوم م یا نیم، و نفع هُمه، اَسه و آزادی گل اختیار ووژتون مینون بی ئو و شوقا، زنه تون مَسپارینون استاد آر ووژتو و گلی تقدیمتو کِردیس عیسا ئو نسوت توجه او متعهد بینون، نمتونینو لغزش بیرینو؛ اَریگه هن ووژتو نیئینو. کسلی گه لدمه موئین ئو ناامید موئن، کسلی کِن گه نه وه خاطر ماهیت وجودی خود او بلکم اَره اچیئه گه عیسا متونی اَرنو انجوم د، مانی اَره تک.

و خدی ایمه هُن فگری دیریم و آسونیا ناامید موئیم. خودمحوری باعث کوته بینی ماو. ایمه نمتونیم شرایط اضطراری ووژمو و چیمَل ایمو بوئینیم. حنی حخیخت زنه ی ایمه انوم عیسا گم ماو، شصخت اوه مشتاسیم ئو! خوشی او هُم بیر موئیم. دیر دکو نیمیریم ئو نابود نموئیمو.

و خدی مطابق محیط ئو شرایط طبیعی ووژمو قضاوت مهیم، لغزش هاردین آسون. اِی روئش اژ رئی چیمَل روح سیل نیمهیم آر اتفاقل. اِ شرایط یا زمونلی گه احساس نیاز ئو ناهلاجی مَهَم، ویشتر و خدل خدا جووای نیم، منتائای و خدی گِلامیریم دُما، متونم حکمت او بوئینیم.

گائی آیلل ایمه روئشلمو یا منطق پشت آو درک نمهن. ایمه تقلاء مهیم توضیحلی بیمون آیلل گلنگ تر تا بتون حکمت ویشتری بارن دس. منتائای موقعیتی پیش مای گه و خاطر یگه نرسینس بلوغ، درک نمهن یا اثر نیمچن ئو دماخِر انوم زنه یو حکمت آو مفیمین. یا هایتر دلیل آو، آزمایش اطاعت، محبت

ئو بلوغ اوئل بو. اِبارہ باوہ آسمونیشمو هوئس. اِ هُنْ موقعیئلی ایمون موشی:
«مِه اتمادت بی دیرم؛ ویا آگہ درک نهم!»

ایمہ انوم عبرانیل ۱۱: ۳۵-۳۹ گزارشی اژ کسلی موئینیم گہ انجوم گرتن
وَدَه لون اژ جونم خدا نیئ، مِنتائای شکونی نَهردی: «مِنتائای پری تر شکنجہ بین
ئو آزاد یو قبول نِهرد، تا بِرِسَن رستاخیز بیتی. پری تیزمئل بین ئو شلاخو هُارد،
ئو جُج کیشیان زنجیر ئو گتن زِندو، سنگسار بین، وَ هَرَّ دوکوتا بین ئو وَ شمشیر
گُشیان. اِ جِنِگ کئل اژ پوس کاور ئو بز اِ هر جا کِل موئیان، ژار، ستم کیش بین
ئو آزارون مان. یوئن گہ دنیا لائقو نوئی، اِ بیاوئل ئو کوئل، ئو اِشکفئل ئو تِرکل
رَمی، ببِدرتون بین. یوئن کُل وَ خاطر ایمونو وَ خوئی آوردن وَ بیر.»

اُو تصمیمو گرتوئی بی توجه آر خیمت آو، خدا پِن آر پلنگ کُل کارل. اُو
ایمونون آر او داشد؛ جُج زمونی گہ مِردن بی یگہ انجوم گرتن وَدَهل بارِن دس. اُو
کسلی بین گہ لغزش نِمیرن.

ایمہ زمونی ریشیا مِیم ئو پایارا موئیم گہ اژ مَحَبَت عمیق ئو اتمادَ خدامو
داشدوئی. هُیچ توفالی، بی توجه آر شدت آو، نِمتونی هیچ وِخد ایمہ دَکو دِ ئو
یَه وَ ارادَه یا شِصْخِیت قوی نِماء دس. یَه عطا فیض کسلی کَ گہ اطمینو ووژو
مِن آر خدا ئو اطمینون آر ووژو هَو مِین. مِنتائای آریگہ دس اژ اتماد آر ووژو
هیزدینو، باس او بشتاسینو گہ زِنهیتو ها نوم دسل او.

فیض مِین فروتئل

شمعون پطرس دیر نِمتونسَتی گِلنگی ووژ افتخار ک. او اطمینو طبیعی ووژ
اژ دس دائیتی. او آشگارا بی ثمری ارادَه قوی ووژ دوئیتی. او فروتنا بوئی. او اِسگَه
مورد خوئی آره گرتن فیض خدا بی. خدا فیض ووژ مِئه فروتئل. فروتنی کار
ضروری ک. یَه درسی بی گہ انوم وِژدان پطرس گُرا گرتی؛ جوری گہ اِ نَامه لی هُنْ
نِیسونی: «اِ جِهاَل هُمه یش تسلیم شیخل بوئن. کُل اِرفدارتون گرد یک فروتنی
آر ق بوئن، آریگہ، خدا اِ بَرُور قُراتل موسی مِنتائای فیض مِئه فروتئل.» (اول
پطرس ۵: ۵)

پطرس تالئه پرتگاه یأس، هاتوئی رگہ ایمہ یمون اژ پِغومی گہ فرشته خداون اِقور

دَاءِ مَریمِ مَجْدَلِیَّه، مَفْتِیمِیم: «إِسْگَه، بِچَن ٲو بوشَن شَاگَرْدَل او ٲو پطرس گَه او وِر اژ هُمَه مَچو آره جَلیل؛ اَر اَوَرَه اوَه مَوْنِینو، هُنْ گَه وِرکار وِتوئِیتی هُمَه.» (مرقس ١٦: ٧) فَرِشْدَه کِلک نَائِیتی اَر قِ پطرس. پطرس اِنْقَطَه نَابودِی بِی، مِنتائای خِدا هَرُهَن ٲاَه ٲو بِنَاوِی نَائِیتی نَوَم. اَبِنَاوَه، وَدَکون ٲو رِگَه نَابودِ نَموئِیا، بَلِکِم قَوِیْتَر مَوئِیا.

عِیسا نَه فَخْد پطرس بَشَخِیتی، بَلِکِم او اَحیا کِردی. اِسْگَه گَه او هَاتوئِی رِگَه اَمَادَه بِی تا یِکِی اژ سَتوَنَل مَرکزی اِنوم کَلِیسا بو. او وَ جَوَرَتَا، رَسْتَخِیز مَسِیح اَر تَک هَرَا کَسَلِی گَه مَسْئول وَ صَلِیب کِیشِین عِیسا بَین، اِلوم کِردی. او نَه وَ یَه کَنِیژ، بَلِکِم وَ شَوْرایی رَوِیروی بِی. او وَ قَدَرَت ٲو جَوَرَت فِرَه هوسِیا اَر ٲُرور اَوَنَل. تَارِیخ گَزارشَن مِ گَه پطرس دُما سَالَل فِرِی خِلْمَت وَفادارانَه، سَرِژِیر کِیشِیا اَر صَلِیب او سِمنج هوسِیا گَه سَزاوَار نِی چُی خِداوَنِیا ٲِمری، وَ اِی خَاطَر، اُو سَرِژِیر کِیشِی اَر صَلِیب او دِیر زَل نِمچِیاتی. او بَرْدِی بِی گَه اَر ٲ مَوگَم کَمَر بِنَا بوئِی.

اَزماشْدَل زَنَهی، چِیئِی گَه ها نَوَم دَل اِیمَه، اَشْگارا مِیَه؛ چَه لَغْزَش نَسَوَت خِدا بو یا کَسَلِی تَر. اَمْتَحَوَنَل یا اِیمَه نَسَوَت خِدا ٲو هَمَقْطار لَمو لَغْزَش مِ ٲو یا اِیمَه قَوِیْتَر مِیَه. اَر اِی اَزماشْدَل کَل بوئِیم، رِیشِئِلْمو چِیسِ قَوِیلِیل ٲو ووژْمون ٲو آئِنْدَه مو ٲایار ماو. اَر شِکَس بِیرِیم، لَغْزَش بِیرِیم ٲو یَه مَتوَنِی اِیمَه بِکِیشِی تِلی.

اِ خداوَن مِه خِلْمَتَم اژ تَو کِردِی، اَنی اَرَا...؟

وَخِدی شوئون بَیم، گُر چَواردَه سالون باهوشِمی مَشْتاسِیا گَه رَبَزَل ٲو رِقیقَلِی اِ دَسَه جِهالَل اِترومَوَن مَنیا اَرِی. او دَانَش اَموز خَو ٲو وِرزْشْکار تَرِیبت بَیئِی بِی. اِی گُر جِهالَل وَ ذَوَق ٲو شَوَق اَرِه کارل خِدا، وَفادارانَه خِلْمَت اَزِیَن مَهَرْدِی ٲو اِ هَر بَرنامَه اِی داوْطَلَب مَوئِیا. او وَگَرْد اِیمَه وَ یَه سَفَر بَشَارْتِی هَات ٲو تَقْرِیبا وَ هَر کِی مَرَسِیا، شَاتِی ماتی.

یِکِی اِ وِیژْگِیل زَنَهی یَه بَیْتِی گَه چَوَار سات اژ رَوژ دوعَاَه مَهَرْدِی. او چِیَنَل فِرِی اژ خِداوَن مَشْتَفِی ٲو اَوَنَل اَرِه دِیگَرَوَن مَوئِی. قِصَلِی هَر وَ بَرکَتون گَرْد بِی. او دَوَت ووژ اَرِه خِلْمَتِی فِیموئِی ٲو مَهسْتِی وِر اژ بَیس سالوَنی بوَه کَشِیش. او وَ نَظَرْمَاهَات کَمَرِی کَ گَه شَک نِمِیری.

مِه اِی گُر جِهالَم دوس دَاشْد ٲو دَوَت خِداَم زَنَهی او تَشْقِیصَ ما ٲو اَر

روی او سرمایه گذاریم مَهرِد. فِخْد یِه دِلِ هولیم داشت: هُنَّ وَ نَظَرِ ماهات گه او فِرِ اطمینون آر ووژ دیری. چن گِل تَقْلَام کِرْد اِبَارِه یِه قَصَه گرد گمی، مِنتائای موقعیتی آرِه ایی کَار نِمَهرِدَم دی. مَذِناسِدِم چیئی عوضِ ماو. او وَ قِرِ آر توفاللِ سَخْد روپروی بی، مِنتائای موگم ئو قوی مَن. بعضی وِخْدَل وِخْدی موئینیم او آزمایشْدَل سَخْد تَمِل مَهردی، وَ آگائی ووژِم شِکَم مَهرِد.

چن سال اژی چتی. او اژ تَک ایمَه چی ئو مَنِش مَچِیام آرِه مسافرتَل تَموم وِخْد؛ مِنتائای وَگَرْد او ارتباطِم داشت. مَذِناسِدِم او ها نوم سَخْدی اِر آرِیگه باس هُنَّ موئیا. هُیچ نظرمی اِبَارِه چیئی گه انجومَ موئیا، ناآشْد؛ مِنتائای مَذِناسِدِم وَ خَاطِر انجوم گِرتِن عاقوبتی، ایی کَار ضروری ایی گپ، فرآیند چی غربالگری شمعون پطرس بی. وِخْدی ایی پیا جِهال بی هَزْد سالی، باوی سرطان لاهلاجی گِرتی. پیا جِهالِهه ئو دای روژیو گِرتوئی ئو دوعائون مَهرِد. او ایمو داشدی گه باوی شِفَاء مَگری. کَسلی تَریش اضافه آ بین آرینو. فِخْد چن مُنگ وِر آر آ اتفاق، باوی زنه ی ووژ تسلیم کِرْدوئیتی خِداون عیسا.

شرایط باوَه گن تر موئیا مه اِشیری تر! آلا با ما خِلْمَتَم مَهرِد گه ژِنَهَم زنگ داتی ئو هستی تا زنگ بَیم آر اِپیا جِهال. زنگم دا آری ئو فِیمیم نیاز دیری کسی دلگویی دیتی. کُل اِشوء رانندگیم کِرْد ئو سات چوار صورَسیم آرِه مال او. موقعیت باوی هُنَّ گن بی گه دِکترَل فِخْد چن روژ قول زنی مِین او داتی او جُج دیر نَمْتونسدی ارتباط برقرار ک. اِپیا جِهال اطمینو داشدی گه باوی شِفَاء مَگری ئو هِیژَمَگری. مه چن سات مَنم آرَتک آ خانوادَه ئو بعد اژ اوره چم. وَصوایکا تلیفونا دا گه مریضی گن تر اِبیسی. مَن ئو لیزا هِراز دوعامو کِرْد. خِدا وَ ژِنَههَم رویایی داتی گه عیسا آرَتک ایی پیاء هوسِیاء ئو آماده بی او اژ خانواده ی بَسینی. سی دقیقه بعد اِپیا جِهال زنگ داتی ئو وِتی ایمَه گه باوی مِردی وَ نَظَرِ ماهات گه او هَرآ آم قوی ای بی گه اِوِکار بی. مِنتائای یِه فِخْد بِنیا ماجرا بی. اِشوء او زنگ دا آر قِرِ اژ رِقیقَل نِزِیکی تا بوشی گه باوی مِردی. وِخْدی اونل گوشو هِیژما، داشدو مَگیریان ئو او بِلو جویی ماهاتی گه چه طور اُو خَوَر مِردن باو اُو شَتَفْتی. مِنتائای اُو ایی خَوَرُون نَشَتَفْتوئی خِصه اُو وَ خَاطِر یِکی اژ بَیترِن رِقیقَل اِپیا جِهال بی گه اِ اتفاق کِشیائی. ایی پیا جِهال، اِ یِه روژ هم باو ئو هم دَس برا ووژ اِ دس دائیتی.

اِسْگه بِنیا لغزش نیريائی او زوئین ئو گيژ، واقِدَم پروئیتی و نظر ماهات حضور خدا اژ او حیوای. یه مُنگ بعد، داشدی ویر مال رانندگی مَهردی گه وِیگِل فِیمِی تصادفی بَی وِچوینا گه آموزش کَمگل اولیه پِلر بی هوسیا. کسلی گه اِنوم آ دو ماشين بِن، اژ رَقیقَل نَزیک بِنی ئو حنی گه او تَقِلاء مَهردی یاریو د هِرْدک اِنوم بَخَل او گِیونو نا.

دوس چَهال مِه رَسوئی آخِرین حد ووژ. او سه سات اِنوم جَنگل داشدی آرْتک خدا دوعاء مَهردی ئو مَگیریا: «هاین آر کو؟ تو وِیت گه دَلگُویم مِین ئو موئین آرامش مِه؛ وِه یاگه مِه هُیچ آرامشی نِرم!» مَری خدا پِشت آری کِردوئیتی. مِنتائای حخیختا یِه گِل اول بی گه اوءِ گرد قوِیه ووژ تنیا هُیشتوئیتی.

او نَسوَت خدا عصبونیا بی. آزا او صِلا هُن کاری دائیتی او نَسوَت شوئون، خانواده یا مِه عصبونی نوئی. لغزش او نَسوَت خدا بی. او و نامیدی نابود موئیا، خدا او! ویشترین رَمون نیازی تنیا هُیشتوئیتی.

او دوعا کِردی: «ا! خداون مِین اژ تون خِلْمَتِم کِردی ئو فِر چِیَلِم ناسی ژیر پا تا اژ تو اطاعت گم. اِسْگه تو مِنت وِل کِردی!» او باوار داشدی خدا آره کُل چِیَلی گه او و خاطر خِلْمَت و خدا راها کِردوئیتی مدیوئسی.

ویشتر مردم لَدَمَهَل ئو شِکَسلی کم ئو زیا تجربه ئو کِردی؛ فِرکَسَل اژینو نَسوَت خداون لغزش مِیرن. اولن اِتقاد دِیرن گه خدا باس و تموم چِیئی گه آره او انجومو داء، توجه داشدوئیتی.

اولن و انگیزه اشتبائی خِلْمَت اژین مَهنی. ایمه نباس خداون آره آ چِیئَه گه مَتونی اَرِنمو انجوم د خِلْمَت کِیم، بَلِکَم آره ماهیت وجودی او، ئو آ چِیئَه گه او تا اِسْگه آره ایمه کِردی، مُجیمی تَرا. اولئی گه لغزش مِیرن، کامل درک نِمَهَن گه چنی و خاطر آ چِیئَه گه خدا وِرکار آره آزادی اُو داسی مدیون خداون اُو اژ وِیرو چی گه چطور اژ مرگ آزاد بِن. اُو اِجال یَگه و دید ابدی سیل اتفاقل بَهَن، و دید معمولی ئو طبعی سیل مَهَن.

ای پیا چَهال دس اژ کَلِیسا چِین کِیشیتی ئو وِگرد اشقاص ناجور وِیر جائَل

جوراجور مچیا ئو ویشتر و خدل مچیا آره بارل شراو ئو مومئیل. او ا ناامیدی ئو بیچاره ی ووژ، دیر میلی کارل الاهی ناآشدی. او مهستی ا کُل جور ارتباطی گرد خدا دویرا بگری.

او نمتونس دی هُن روئش زنه ی ای ویشتر اژ دو هفته تیمیل ک؛ آریگه ا تیه دلا الزام موئیا. منتائای هنی شش مُنگ اژ نزیک بیئن آر خداون دویری مهردی. آسمو بوئنیا ئو حضور خدا ظاهرا هیچ جا نموئیا دی.

ویشتر اژ یه سال اژی چتی. و چن اتفاقی گه گت، او فیعی گه خدا انوم زنه ی کار مِهه. او نزیک بی آر خدا، منتائای جوری هنی. او و فروتنیا هات. دُما یگه ای آزمایشد گُذریا خدا نشو ا داتی گه هرگس او ول نهردوئیتی. و خدی گومل روحانی او احیا بی، آگری گه اتماد ووژ بی آر فیض خدا نه آر قویت شخصی ووژ.

مه وگرد او ارتباطم داشد. یه سال ونیم بعد، او وِت ئونم انوم ووژ چیه ی دیسی گه هرگس نمذناسدی هانی نوم: «مه آم بی هویت ئو ا تموم روابطم آم سطحی بیم. باؤم مه جوری تربیت کردوئیتی گه ا ظاهر، آم قوی ئو خودساخته بوئم. هرگس نمتونستیم و روئشی گه خدا اژ من مهستی، رشد پهم. اژ خداون منمونم گه من نوم ا موقعیت ول نهردی. منتائای آ چیه گه مه پزارا مِهه، ویشتر اژ بار شراو چیئن، یس گه پشتم کرد روح القدس. مه فزه او دوس دیرم. مشارکتَم گرد او، هرگس و شیرینی ا سگه نوئی.

رگه ئو لغزشل فیری انوم زنه ی ای پیا جهال اتفاق گت ئو اتماد به نفس او نابود بی. منتائای اوئیش چی شمعون پطرس، بناوی داشدی گه اژ نابود نموئیا او اجال یگه زنه ی ئو خلمتی و خُروَر بسازی، آو و فیض خدا بنا کردی.

لغزشل نقاط ضعف ئو بحران انوم زنه ی ایمه ماوژن در. ویشتر و خدل جایی گه فکر مهیم گه قویم، جا پنهو ضیقلمون ای ضیقِل پنهو مَمین تا زمونی گه توفال قوی ای مای ئو آپوشش مِهه لا. پولس رسول هُن ئیسوئی: «آریگه ختینه بیئیل راسکونی ایمهیم گه انوم روح خدا عبادت مهیم، ئو افتخارمون مسیح عیساء ئو تکیمون آر افتخارل انسونی ووژموئی.» (فیلیپل ۳:۳)

عیسا و ایی خاطر گه نیلی مردم لغزش بیرن، از خخیخت گِلانهاردی

کتاو «تله شطو» خخیختاً چیمَل مِه وازا کِردی. مِه ئو میردَم هَرِدِک
خِلَمَت مِهیم. برداشت مِه یِه بَی گِه کُل چیمَس نَسَوَت خداون اِجا دُرس.
کتاو «تله شطو» نشو مِه داتی گِه پونزه سال نَسَوَت میمیم، کیتَم دل
پردوئی گِه یِه آرِنم گِرو تموم بی. ایمه و عنوان مسیحیل، هَر تیلیممو
گِرتی گِه یِکیری بوئشخیم، مِنتائای مِه هرگس ئِئیشتم اِبی بَشِخَش بچوئ
نوم قَلیم تا یِگِه پِغوم هُمِه مِه روپروی کِردی گرد اِبی ریمی گِه اِقدیم وِه
کولما بی.

– آ.رام (تنسی)

کمر لغزش

«آریگه ارنوم کتاومقدس هائی: اِسگه بَرَدی مَنِم صَهیون،
 بَرَد بَنجین انتخاو بَی ئو خیمتی؛ هر کی ایمون بَی بارتی
 خجالتا نِماو. اِی بَرَد آرِه هُمَه گه ایمونتو آوردی، عَزَّت؛
 مِنتائای اونلی گه ایمونو ناوردی، بَرَدی گه مِمازل رَدو
 کِرَد، بَی بَرَد بَنجین ساخِدمو ئو بَرَدی گه باعث لغزش بو،
 ئو کمری گه باعث گِلیاین بو یوئن پائلو گِیر مِهه ئو مِگِلن
 آریگه اژ کلوم خدا فِرَبو نَمیرن، گه یِه آرِنو مِین بَی.»

— اول پطرس ۲: ۶—۸

ایمروژ کَلِمَه «ایمو» ضیف بَی. اِ نظر ویشتر آمل، ایمو تصدیق صرف بَیسَ
 یِه حخیخت مِین ئو ربطی و اطاعت نِری. مِنتائای اِ آیَهل پِلنگ کَلِمَهل «ایمو»
 ئو «کورفِربونی» و عنوان ضد یک استفاده بَین.

کتابمقدس تشویقِ مِهه «هر کی آر او [عیسای مسیح] ایمو باری، نابود نِماو، بلِکم ژبیاین ابدی دیری.» (یوحنا ۳: ۱۶) اِسَه، وَ هُنْ فِگَری وَ مِینا ایمون، فِرکسَل فِگَر مَهَن تنیا کاری گه باس انجوم دَن، یَسَن گه ایمونو داشدوئی عیسا بیسی، اِ جِلجتا مِردی، ئو ارج ئو قَرپ خاصی دیری آر فَعَد یِه آرِه ایمو اِگل بی، ملاکَتَل یِش ارج ئو قَرپ خاصی مِین آر عیسا. کتاومقدس هَمیش موشی: «تو ایمو دیرین گه خدا یِکی کَ خَوَه مِهین! جُجُ ملاکَتَل یِش ایمو دیرن ئو اژ ترس مان رِگه!» (یعقوب ۲: ۱۹) مِنتائای هُیج نجاتی آرِه اُو نِ.

کِلِمَه ایمون اِنوم کتاومقدس، مِینا ویشتری اژ تائید وجودِ چیئی یا موافقت ذهنی نِسوتِ حَخِیخَتی دیری. اژ حَخِیخَتی گه ها نوم متن آیه یِلِنگ مَتونیم بوشیم گه عنصر اصلی ایمو، اطاعت. اِیمَه متونستمو اَو هُنْ بحیونیم: «اِسَه هُمَه گه اطاعت مِهینو، کار ارزشداري انجوم مِینو، مِنتائای اولئی گه کورفربونن، اَ بَرَدی گه مِمازل رَدو کِرَد، بَی بَرَد بَنچین ئو بَرَد لغزش دهنده ئو کمر مصادم.» هُمَه قبول مِهینو گه اطاعت کِرَدن کار سَخدی نِ؛ جَنی گه شَخِیخَتِ ئو مَحَبَت کسی میشتاسینو. مَحَبَت نتیجه ارتباط اِیمَه وَ گرد خداونِ الوت منظور داشدِن مَحَبَت وَ ضوابط یا تِلِیْمَل نِ، بلِکم مَحَبَت نِسوتِ شَخِیخ عیسا مِسیح اَر اِی مَحَبَت، موگم! سر جا ووژ نِ، اِیمَه مستعد لغزش ئو اِراکَتِنیم.

اسرائیلِل گه خداونِ دَوَتو کِرَد تا سازنده ئَل بوئن، عیسا بَرَد سر بَنچین خدائو رد کِرَد. اُو تِلِیْمَل عَت عتیق ووژو دوسو داشد. وَ تفسیرِل ووژو راضی موئیان؛ اَرِیگَه مَتونستو اژِی فاده گِیرو بای ئو دیگرون بارَن ژیر کنتزل ووژو. اژ لائی تَر عیسا گِل شریعت گِیابی گه اُو ارزشد فِرئونی آرِه قائل بین دَوَت کِرَد جنگو او اژینو هِستی: «هُمَه نُسَخ مقدس مَجورینو، اَر یِگَه گُمون مِهینو اِنوم اون ژبیاین ابدی دیرینو، اِسگَه هَرابی نُسَخ شاتی آر مَن مِین.» (یوحنا ۵: ۳۹)

اُو نِمَتونستو بَرَسَن عمق اِی باوار گه اژ اَوَل خواس خدا یِه بَی گه وَ گرد کُرَل ئو دِئلی ارتباط داشدوئیتی اُو حِکْمرونی ئو سلطنتون مِهست. اَرور نظر اُو، شریعت یِلِنگ تَر بوئی اژ ارتباط ئو چیئی گه وَه مِفَت دائینون ئونو رَدو کِرَدوئی. اُو ترجیحون ما بَچَن دُم روئش قدیم ووژونا وَ اِی خاطر، خِلاتی مِفَت خدا، عیسا مِسیح، امید زَنه یِ ئو نجات اُو بَی «بَرَد لغزش دهنده ئو کمر لَدَمَه زَن» اُو.

و خدی شمعون، عیسا کورپه انوم باللیا انوم معبد پردی سر، هُن نبوت کردی: «مَیْن گه ایی آویل باعث گلیاین ئو هیزگرتن فِرکَسَل ا قوم اسراییل بو.» (لوقا ۲: ۳۴) توجه بهن آر کَمَل گلیاین ئو هیزگرتن. کسی گه هات تا صلح باری آر رُعی، ئو و کَسلی گه قُرونی دُریس کُزل (خادمَل آ رُوژ) بین، زنه ی ب، رَسی جایی گه شمشیر جدایی آره کَسلی گه و خاطر اُو کِل کِریائی آوردی گرد (متا ۱۰: ۳۴).

عیسا ئو لغزش هاردیل

عیسا ویشتر و خَدَل انوم جلسَه ل یکشنبه، ا نشق شوئونی گه وِرک گُم بیئی آر قَلَبَشون ووژ هیز م ئو گِلَا م آره تَک ریئن، معرفی ماو، یا هایترا نشق کسی گه آیلَل گَجَر مَکِرَت بَخَل ئو هر هُن گه بَرکتون ماتی و لَوَعَن موئی: «عاشق هُمه م.» گُل ایی تیریفَل، حخیختن مِنَتائی تصویر کامل نیشو نمین.

یه هَرا عیسا سَن گه فَریسَیل آره صالح بیئینی گه آره ووژو قائل بین، انتقادون مَهرد:

«اا مارل! اا هَفی زائل! چطور! مجازات جینم محواینو؟»

— متا ۲۳: ۳۳

او میژل صراقَل انوم معبد سرِئیرا کردی ئو تار کِردنی (یوحنا ۲: ۱۳ – ۲۲) او وِتی پِیای گه مهستی اول باوی بِنی قور ئو آسه بچوئه تَر عیسا:

«بیلا مردیل، مردیل ووژو بِن قور؛ تو بچ ئو پاتِشائی خدا مو عَظَله ک»

— لوقا ۹: ۵۹ – ۶۰

یه سیل کِردن نزیک آر خِلَمَت عیسا، پِیای آشگاز مِهه گه جِنی گه خِلَمَت مَهرد، فِرکَسَل لغزش ماتی. سیل چن نمونَه ا ایی زمینه، کیم.

عیسا فَریسَیل لغزش داتی

ا چیلَل فِری عیسا مِنا رَیَزَل فَریسَی مَهردی ئو باعث لغزشون موئی. اُونیش و خاطر لغزشو، اوئو کیشی صلیب. اُو اژ عیسا بیزار بین.

مِنتائای عیسا آخنکه دوسو داشدی گه خخیخت بیئو داتی: «ا ریاکارل! اشعیا اِبارَه هُمَه چه خو پیشگوپی کردی، آسه گه وِتی: اِی قومَ وِ لَچَل ووژو مه حرمتَ مِین آر مِنتائای دِلون اژ مه دویَر اُو و باطل مه عبادتَ مَهَن، ئو تیلیمو چیئی بِخِرِ حکمل بشری نی». (متی ۱۵: ۷-۹) اِی جملَه اُو لغزش داتی. توجه گن آر چیئی گه شاگردل عیسا هِراز دُما اُو اژ اوئو پرسی:

«آسه شاگردل هاتنی آره تَک ئو وِتو: آیا مَذانین گه اِی قَصَه تونَ آر فریستِل برهاردی»

— متا ۱۵: ۱۲

توجه بَهَن آر جوواو او:

«عیسا جوواو داتی: هر توپلی گه باوَه آسمونی مه کشت نَهردوئیی اژ ریشی اِر مای اونل بیلَن حال ووژونا. اُو زَنمال کوری کِن.»

— متا ۱۵: ۱۳-۱۴

عیسا نِشو آ لغزش هاردیل داتی گه کَسلی گه خخیختا و دَس باوَه کشت نوئین، آلاء موئن هایتِر پری بوئن جُرم کلیسائِل یا جَرخهل خِلمتی مِنتائای و سونگَ خدا کِل نوئین یا هِن خدا نوئن. و خدی خخیخت موعظه ماو، لغزشی گه مای، انگیزَهل خخیخی اُو ماوژی دِرر ئو باعث ماو اونل ووژون اژ ریشی اِریان. اِنوم کلیسائِل فِری، شات چیئل فِری بیم گه شوئوئل و خاطر کَسلی گه اژ کلیسا چَن — چه اژ نومَه کارمندل یا جِیمیت — پژارا موئن. اِ ویشتر چیئل، اِی اشقاص دِل هول خخیختی کِن گه موعظه ماو ئو مِنا روئش زَنه ی اُون مِهه. ایسا، نَسوت هر جنبه ای اژ کلیسا ایرادَ مَکِرَن ئو اژ اوَره مَچَن.

شوئوئلی گه میا کِل کَسلی گه مانِ نوم کلیسائو حفظ گن عاقویت باس اژ خخیخت گِلایِرِن مه وِتمَس هُن کَسلی: «آر خخیخت موعظه مِهینو، مِردِم لغزش مینو ئو اُو اژ ریشی اِزمان ئو اژ کلیسا مَچَن. آره اُو پژارا نوئن، بَلِکِم ادامه دَن ئو کَسلی خوراک دَن گه خدا آره هُمَه کِل کِردی.

بری اژ زَبَرَل، اژ روپړوی بیئْ گرد آمل دویرا مَگِرَن ټو زِلْټَوَن مَچو اُون اژ کیسون اِرېچن. بری جور خاصی شک ماءِ نوم دِلو؛ اَرِیْگه کَسلی گه باس مِناو گن، یا اژ کَسلی کِن گه خِلاتی کِلنگ مِین یا اِکلیسا یا جامعَه، آمل بانفوذی کِن. بریشی اژ لَدَمَه دِیَن احساسات کَسلی زِلْټَوَن مَچو گه هایتر مدت فِرِی گردو بیئ. اِی کار، باعث ماو شوئوئل، اِ اقتدار خدائی گه اَرِه هِپاس کِردن ټو خوراک دائِن رِیئنی گه واگذار بیس آرینو، اژ کیسون اِرېچو.

وخدی گِل اول، چِم نوم موقعیت شوئونی، پیا حکیمی هُشتاری داءِ مه: «بِمین نوم اقتدار ووژت، خِر یه شصخی تر اوت اژین مَسینی ټو اَر زیچ تو استفاده مهه.

سموئیل پیا خدا بی؛ کسی گه اژ خخیخت اَرِه هُیچکس -جُج پاتشا - گِلانْهاردی وخدی شائول اژ خدا کورفربونی کِردی، خداون وټی سموئیل گه مِنا کِیتی ټو او اِی کار انجوم داتی. متاسفانه شائول و کَوم خدا وگُرد تَوَه خخیختی جوواو ناتی. او ویشتر دِل هول یه بَی گه اَرور چیم کَسلی تر، چطور و وچیم مای. وخدی سموئیل هیزگرتی تا او ول ک، او چسبی چوخا او ټو

شَقی اژِی بریاتی. سموئیل وگُرد اِی قصه ل باعث بی واقِدَم او پِری: «ایمروژ خداون پاتشائی اسرائیل اژ تو بریتی...» (اول سموئیل ۱۵: ۲۸)

یه اِ چیئَه نوئی گه سموئیل اَرِه شائول مهستی. سموئیل اَرِه او پَرارا بی. او شائول و عنوان پاتشا مسح کِردوئیتی ټو او اَرِه حکومت تربیت کِردوئیتی ټو کار تاجگذاری انجوم دائیتی. او دس برا شائول بی. مِنتائای گوش بَگِرَن گه خدا چطور نسوَت خَصَه سموئیل اَرِه شائول، واکنش نشو داتی: «تا کی اَرِه شائول مَگیرین اِسگه گه مه اوئم اژ پاتشائی اَر اسرائیل رَد کِردی؟ ظرف روین ووژت پر روین ک ټو بَکُوَ رِی تو کِل مَهَم...» اول سموئیل ۱۶: ۱ خدا سموئیل سفارش کِردی گه و روین تازه یا مسح و حرکت ادامه ب. او باس درک مَهردی گه مَحَبَت ټو داوری خدا کامل. اَر سموئیل گِلانْهاردی اَرِه تَک شائول، زمونی گه خدا او رَد کِردوئیتی او دیر روین تازه ناآشدی. اَر او وگیری ووژ ادامه ماتی، هُیچ جا نِمَچیا. شوئوئلی گه اَرِه کَسلی گه اژ کلیساء مَچن، خَصَه مِیرن ټو پَرارا موئن، یا کَسلی گه مِنا اعضا نِمَهَن و اِی خاطر گه اُو رَقِیْقْلونن، آخری، روین مسح اِنوم

زَنهيو حُشگا ماو. قِرِي اَرِ خِلْمَتَل نابودَ موئن؛ وِيا آگه ديگرون وَ سادَه سرمشقَ مَگِرِن تا زِنِي بَمِين. اُو وَ نا آگائيا ارتباطَ گردِ مَرِدَم مَنِ پِلنگِ تِر اَرِ ارتباطَ گردِ خدا. کتاومقدس گزارش نِم گه عيسا نَسوَت هُيچ گُم اَرِ پيالي گه اوئو وِل کِرِدوئِي، واکنش نشو دائيتي تنيا خوشي اويَه بِي گه خواس باوَه انجوم د. وَ انجوم ابي کار، او فِرکَسَل هِن ووژ کِردي.

هَرگِس زموني گه اِنوم يَه کليساء پَر اَرِ روح موعظَه مَ مَهرِد، اَرِ وِيرِم نِمچو ايمَه نَزِيک يَه سال مَچيَايمون اَرِنوم جَدَهَل ئو ماها تيم. اول شَفَق يکشنبه، پِغوم ساده اِي اِبازَه توئَه ئو گِلَاهارِدِن وَ «مَحَبَت اول بار» موعظَه م کِرِد. وِهيا آگه مقاومتی احساسَم مَهرِد، مِنتائاي باو اِرِم داشد اَو پِغومي بِي گه باس ماوِرِم. دُما مراسم، شوئون وِتي: «خدا چيئِي گه ايمِر وِر شَفَق موعظَه ت کِرِد، نشوِنِم داسي مِنتائاي فِگِر نِمَهَم جِيميَت کليسا يي مِه اَرِه اَو آمادَه بوئن!» ژِئِهَم، تحت تاثير روحالقدس اَرِ او پرسيتي: «کي شوئون کليساء، هُمَه يا عيسا؟»

شوئون سر آوَشِد هَار ئو وِتي ايمَه: يَه سِئِم کليسا هِه اَمَل پيري کِن گه نِمئو ترتيب مراسم، موسيقي يا موعظَه عوضا بو ئو دُم قَصَه ووژ گِرَتِي وِتي: «يَه دَخِيخا هَر اَ چيئِي کَ گه نَزِيک يَه

مُنْگ پيش خدا وِتي مِه ئو هَسارَه کِردي گه اَوَه مَذاني ابي اَمَل چَه چيئِي مَتوِن کَنترَل گَن.» ايمَه اومو تشويق کِرِد گه قوي بو ئو اَرِ خداون اطاعت کِي. ايمَه چوار مراسم کليسا يي تِر مو انجوم دا گه هر گُم سَخَدِر اَرِ اَيک بِي. وَخدي اَرِ اَشِيَر مَچيَايمو احساسَم مَهرِد يَه گوئي هُسل اَرِ کولم سنگيني مِهه ئو يَه اَصِلا نِموئيا تصور کيئي. معمولا وَخدي اَرِ کليسا يي مَچم خوشي قَلِبِم پَر مِهه. نِمَذِناسِدِم اشکال کار اِکو بِي.

اَخر سر وَخدي گرد خداون خلوتِم کِرِد، پَرسيم: «اِکو کارِم اشتبا کِردي؟ اَرَا ابي بارِ سنگين اِروح ووژِم احساس مَهَم؟ اَيَا مِه اَقَدار شوئونم اَرِي وَ زور نِگِرَت؟» او هر سادَه جوواو داتي: «خاک پال ووژتو بَتِکِن.» (سِيل لوقا ۵: ۹ پَهِن) مِ ن اَرِ شَفَتِن ابي کلوم هاتِم دَکو. دوام ادا مِه دا ئو اِدوازه اَرِ اوئِم پَرسي ئو او

إدواره هُنْ وِتِي: «خاک پال ووژتو بَتِکِن.»

آخِر سر اطاعتِم کِرِد ټو سنگینیه چي، ټو خوشي هاتِ نوم قليم. إدواره و بلو جوئيا وِتِم: «إِ خداون، إريشتو ناورد آر مه ټو منو اژ شیر ناوِشِد در. ائی آزا؟» او نشوِم داتی گه زَبَری ټو ویشتر اَمَل کلیسا پغومی گه او اَره کلیسا داشدی، زِدو کِرِدوئی.

مِن اژ خدام هِست: «إِ خداون و خد ویشتر ټوئی بی دَا!» «آر پنجا سال تِر مجالوَن بی دَم، هَنی هم عوض نِموئن دل اُو! ایی وضیت ثابت مَنی.» مَذا سِدِم گه ایی زَبَر انتخاو کِرِدِ تا اِجال اطاعت اژ خداون، اَلَمَسائی اژ رئی سازش گِرِد کلیسا حفظ کِ. ظرف روین او، پَر روین تازه نوئی. او ظرف پَتی ای داشدی. و عبارتِی تِر، او ظاهر پَر اژ روح داشدی، مِنتائای قدرت یا حضور خدا اِنوم نوئیتی. بعداً شَنفَتِم گه او اژ خِلَمَت شوئونی دویرا گِرِتی ټو اژ کلیساهِ اعضا کَمی مَن.

عیسا و دَس دیگرونا کنترل نموئیا. او خخیخت موئی جُج اَر و خیمَت روپروی بیئن ټو آخِر سر لغزش اوئل موئیا. اَر هُمَه و تایید دیگرون علاقه دیرینو، مسح خدا نِمَتوئی با اَر روی هُمَه. باس ایی قَص اِنوم دل ووژتو داشدوئیتو گه کِلوم خدا بوشینو ټو خواس او انجوم دینو؛ جُج اَر و خیمَت لغزش هَارِدِن دیگرون بو.

عیسا هَمشیرِیل ووژ لغزش داتی

عیسا اَره خِلَمَت هاتوئی اَره شیر ووژ مِنتائای نتونستی آزادی ټو شفایي گه اَره فِرکَسَل آوِرِدوئی، بَټونو. سِیل چیئی کیم گه اُو وِتو:

«مَر او گَر اَنجَار نِ؟ مَر ټم دای مریم ټو برالی یعقوب ټو یوسف ټو شمعون ټو یهودا نیئن؟ مَر گَل خُیه لی اِنوم ایمه زِنه ی نِمَهَن؟ اِسَه ایی چیئل اِکو آوِدیَس دَس. اِسَه بَدو هات. مِنتائای عیسا وِت ټونو: نبی بی حرمت نِی بَخِر نوم شیر ووژ ټو مال ووژ.»

— متی ۱۳: ۵۵-۵۷

انوم دل ایی جملَه ماو صدا پیاال ئو ژئَل ناصره بشتوئین گه موشن: «او فگر مِهه کی گه و اقتدارا ایمه تیلیم م؟ ایمه مَذانیم او کی. او آر ایَر گینگ بی ایمه گینگل اوئیمو. او په گر نَجار. او هُیچ تیلیم رسمی ای ناآشدیسی!» هنی هم عیسا اژ حخیخت گِلانْهاردی تا نوا لغزش هُاردنْ اُو بگری. مردم شیر هُنْ عصبونی بین گه تَقِلانْو کِرد اژ کمر باوژنی هُار ئو بکُشی (لوقا ۴ : ۲۸ - ۳۰). او جُج زمونی گه زینه ی او! خطر بی، و بیو دائن حخیخت ادا مه داتی. ایمرور ایمه چنی هُنْ ژن ئو پیاالی اِگلمون.

عیسا اعضا خانواده ووژ لغزش داتی

جُج اعضا خانواده ووژیا و سونگ او لغزشو هُارد. اُو اژ فشاری گه و خاطر کاژل عیسا آرینو بی، ناراضی بین. آره اُو سَخد بی گه ایمو بارن روئش رِفدار او. بورن سیلی بهیم:

«وخدی گس کار عیسا یئون شَنفَت، گِین رئی تا او هیژدنْ گرد ووژو بیرن، آریگه موئو: اسر ووژنی... آسه دائو برال عیسا هاتن. اُو هوسیان دِرر، یکوئی کل کِرد تا هِنَا کیتی ار. جیمیتی گه نیشتوئین دورعیسا وتونئون: دا ئو برالت هوسیانَس دِرر ئو مینی تونْ مَهَن. عیسا وِتی دا ئو برال مه کینْ آسه سیل اوئلی کِردی گه نیشتوئین دورا ئو وِتی: یوئئنْ دا ئو برال مه! هر گه خواس خدا جا باری، برا ئو خُیه ئو دا مَن.»

— مرقس ۳: ۲۱ ئو ۳۱-۳۵

خانواده ووژ فگرو کِرد گه او اسر ووژنی. توجه بهنْ گه کتاومقدس موشی گه خانواده عیسا هاتنْ دِرر تا او بیرن. مرقس ایی گس کار دا ئو برال عیسا شناسایی مِهه گه بعداً او! مال شصخی تر موقع موعظه مَهَن دی. جُج انجیل یوحنا موشی: «آریگه جُج برالی یشی ایمونونْ بی ناوردوئی.» (یوحنا ۵:۷)

فِرکسل درکو نَهردی گه عیسا و دَس نزیگل ووژ طرد بوئی. چیئی گه او و مینی بیقی، خانواده ی قبولو ناآشد، مِنتائای او اژیر کنترل چیئلی گه اُونْ مِهستو نوئی. او نَشَقه باوه انجوم ماتی؛ چه اُو تاییدونْ مَهرد یا نِمَهرد.

مه فِرکسَل، مصخوَصاً ژَن و پِیالم دئی گه <وَ خاطر ترس اژ لغزش هُمسر یا اعضاِ خانواده ئو نَچَسَن تَر عیساآ. اِسَه، دُما گِلوهاردیس دُما ئو یا هرگس نَرسِیَسَن پتانسیل کامل دَوَت ئو خواندگی ووژو.

وخدی تولد تازهَم گِرت، اَریگه تموم اعضاِ خانواده ام اژ کلیساِ کاتولیک روم بین، اژ شَنفَتِن ایمون آورَدِیم ذوق ئو شوقو نَهرِد. دام طور خاصی، اژ یگه اژ کلیساِی مَچِیام گه مِین نوم او تربیت ئو گِلنگ کِرِدوئی فِرَه پَژار بی. شکی نی کاتولیکل ارزشمندی هَن گه خدا دوس دیرِن، مِنتائای مِین مَدِنا سِدِم گه خدا هِنام کِرِدِی تا اژ اوزه بام دِرِر.

ناراحتی دوئم زمونی بِنیا نیریاتی گه اِلومِم کِرِد میا بَچِم نوم خِلَمَت. تازه مدرک مهندسی مکانیکم اژ دانشگاه گِرتوئی ئو داباوَم امیدِل فِرَتوئی اَرِه مه داشد. مَدِنا سِدِم گه خداون چه اژ مِین مِیتی ئو یوئیشَم مَدِنا سِدِم گه اِی مسئله، باعث لغزش نَزیکگَم ماو. چَن سال، اِی مسئله هرهُن باعث ناراحتی ئو سوء تفاهَمَل فِرِی بی. مِنتائای مه تصمیم ووژِم گِرتوئی تا بی یگه حواسم آر دل هولی ئو عصبونیت او بو، بَچِم تَر عیساآ.

اول تَقِلام کِرِد وَ انجیل او بَیَرِم ژیر سوال. وِتم ئونو گه فَخَد وَ شَرکت اِنوم مراسم عشاِی ربانی، نجاد نِمَگِرِن. ایسا تا جائی گه موئیا، فشارم آرینو آورد ایمرورژ مَدانِم گه اَرَمون، وَ حکمت رفدارِم نَهرِد. ایسا خدا مه تیلیم داتی گه آر تک او زَنه ی مسیحیم داشدوئی ئو صِلا دَم او کارل خو مه بوئینِن. مِنتائای هرهُن اَرِه رضائَت ئو خوشالا کِرِدِن او کوتا نِماها تِم.

الوداباوَم فِرَه پِشت مِین مِگِرِن ئو باوَ گِلنگهَم گه ویشَتَرین جنگ گرد مه داشدی، وَ جور پِلوجوئی ای اِ هشتادونه سالونی، یانی دو سال وِر اژ مِرِدنی نجاد گِرِتی.

هایتر دا ئو بِرال عیسا یَش فِگرون مَهرِد او اِ سر ووژ نی. مِنتائای وَ خاطر اطاعت عیسا نَسوَت باوَه، آخِر سر کُل اوئل اِ روژ پنتیکا سَت اِنوم طَوَقَه سر نجادو گِرت. بِرا ناتنیَهه، یعقوب، بی رسول ئو زَبَر کلیساِ اورشلیم.

اَر اَیمَه اِبازَه چیئی گه خدا موشی ئونمو وَ خاطر رضائَت اعضاِ خانواده مو سازش کِیم، روین تازه اِنوم زَنه یمون اژ کِیس مَچو ئو نوا آزادی اوُن مَگِرِیم.

عیسا کارکنل ووژ لغزش داتی

إ فصل نواین، جزئیات نظر شاگردل و خدی عیسا باعث لغزشو بی، برسیمو کرد. اسگه بورن إدوازه او مرور کیم ئو و چیم عیسا ماجرا سیل کیم.

«ویشتر شاگردل او و شَفَتِن اِی قصه لَ وتو: اِی تِلیم سَخَد کِی مَتونی او قبول کِی؟ عیسا آگا اژ یه گه شاگردلی لا بار یه خُت خَتون، وِت ئونو: آیا باعث لغزش هُمه ماو؟ ... اژ اِی زَمون، فِرکسل اژ شاگردلی گِلونا هُارد، دیر نَجنی گرد.»

— یوحنا ۶: ۶۰-۶۱ ئو ۶۶

اوضاع اژ وِیکار، و اندازه کافی سَخَد بی. رَبَرل مذهبی، نَشَخه مرگ اِکر گُشتِن بی. هُمشیریل ووژ اوئو طرد کرد؛ خانواده ی فگرو کرد گه او اِ سر ووژ نی. بِخِر اِی فشارِل، فِرکسل اژ کارکنل ووژ لغزشو هُارد، او وِل کرد. مِنتائای عیسا هَنی هم سازش نَهردی. او فَخَد وِتی کَسلی گه او وِل کرد، آژ دوس دیرِن بِچِن، آژ اِدِن. تنیا چیئی گه آره عیسا مِهم بی، انجوم ئو تحقق نَشَقه باوه بی. آژ او اِ آروژ تنیاء مَمَن، اِنوم دِلیا گَجَرِترین چیئی عوض نموئیا. او قَص کردوئیتی اژ باوِیا اطاعت کِی.

عیسا قری آژ نزدیک ترین رقیفلی لغزش داتی

«پِیای ایلعازر ئمی مریض بی او اژ مَرِدَمِل بیتِ غَنیا، آبادی مریم ئو خُیه ی مارتا بی. مریم هَراژِن بی گه عَطَرِیشونی آرسر خداون ئو وِگیسلیا پال او خُشگا کردی. اسگه بَراهه ایلعازر مریضا بوئی. اِسَه خُیه ل ایلعازر آره عیسا سَخَدیو کِل کرد وتو: آقا، دوس عزیزت مریض.»

— یوحنا ۱۱: ۱-۳

عیسا مرتا، مریم ئو ایلعازر دوس داشدی. او اِرْتباط نَزیکوئی گرد یک داشد. او وِگرد اونل و خَد مَکْدرونی. مِنتائای توجِه گن آر واکنش عیسا:

«إِسَه وِخدِی شِنَفَتِی گِه ایلعازر مریض ءِ دو روژتو مَن آر جاء
گِه بیټی.»

- یوحنا ۱۱: ۶

عیسا اژ رئی مکاشفَه مَدِناسدی گِه آخِر مریضی ایلعازر مِرِدَن. اِی گَپ فِرَه
جدی بی. مِنتائای او دو روژ اضافَه تِر مَن آر جاء گِه بیټی. وِخدِی آخِر رَسِی
بیت عنیا، ایلعازر مِرِدوئی مریم ئو مرتا وِتونئون: «آقا، آر آر ایرِ بیان، برام
نِمَمِرِد.» (یوحنا ۱۱: ۲۱ ئو ۳۲). وِ عبارتی تِر: «آرا هِرَازِ ناهاتین؟ تو مَتونستین
نِجاد دِینی!»

وِ اِتمال فِرَ، هر دِک خُیه کمی لغزشو هَارِدوئی اُو کَسونی کِل کِرِدوئی تا اِی
پِغومَ بَرَسِی عیسا ئو او دو روژ دیر کِرِدوئی عیسا جوری گِه اُو انتظارو داشد،
واکنش نشو ناتی. او کِل چی وِل نَهَرَدی، اِجالی چَ دُم هِدائت روح القدس. اِی کار
اِرَه کِل بَیتر بی، وِیا گِه اَزَمون هُنَ وِ نَظَرِ ماهات عیسا دِرین نِ ئو هُیچ توجهی
آر اِی گَپ نِری.

خِلی وِخَدَل، خادِمَل وِ دَس اعضائو کَنترل موئن. اُو فِکَر مَهَن گِه باس هر
کاری گِه مِرِدَم اِژینون مِ، انجوم دَن.

یَکی اژ اعضا هیئت مدیرَه اِنوم یِه کِلِیسا پَر اژ روح گِه شوئونی مِرِدوئی یِه
روژ وِتئونِم: «ایمَه شوئونمونی مِ گِه نِیازل ایمَه رَفِع رِجوع کِ. کسی گِه دَخِیخا
بَتونی سات هِشت صو با اِجال مِه ئو قَهوَه بِ.»

وِ لا ووژما فِگَرِم کِرِد: «هُمَه یِه پِیا اِجتماعی تَوَن مِ گِه بَتونینو او کَنترل کِینو
نه کسی گِه اِژیر کَنترل روح القدس بو!» بَعْدَ فِیمِیم گِه اِی کِلِیسا اِ یِه سالِ نِیم،
چوار شوئون عوض کِرِدِیسی.

وِخدِی شوئون جِهالَل بِیم، پِیا جِهالی دُما شَش مُنگ اِ شوئونی مِه هات اِرَه
تِکِم ئو پَرسیقی: «آیا موئین رَقِیف مِه؟ شوئون جِرَخَه جِهالَل نوایی، رَقِیف مِه
بی.» شوئون جِهالَل وِر اژ مِه، وِگَرِد جِهالَل فِرَه خوشمِشرب ئو معاشرتی بی. اُو
مَتمرکز فِعالیَّتِل بِن. چِیئ گِه او انتظار داشدی، مَقِیمِیام. هَرَا چِیئَه بی گِه عضو
هیئت مدیرَه اژ شوئو ووژ هِستوئی.

مه متا ۴۱:۱۰ اَرِنم وِت جايي گه عيسا وِتي: «هر کي بچوءِ گرد پَخَمَرِکا وِ خاطر يگه پَخَمَر، اَجِر پَخَمَر مَگري ئو هر کي بچوءِ گرد اَم صالحی وِ خاطر يگه صالح، اَجِر اَم صالح مَگري.» اژ اوئم پرسى: «تو رَقِيفَل فِرى ديرين، دُرِيسَ؟» او جوواو داتى: «آآ»

مِنتائى تو فَخَد يِه شوئون جهالَل ديرين، هُن نى؟» او جوواو داتى: «آآ»
 «آيا اَجِر شوئون جهالَلَت مِ يا اَجِر يِه رَقِيف اَرِنگه روئش پذيرش تو، چيئى گه اژ خدا مَگرين ديار مِهه». او مَزگ قَضَه مِه فِيمِيتى: «مه اَجِر شوئون جهالَلَم مِ.»
 خادَمَل فِرى زِلْئون مَچو گه اَر انتظازل اعضائو نارِن جا، احساسات اُو جريخه دار گن ئو حمايت اُون اژ كيسون اِرِيجو. اُو وِ خاطر ترس اژ لغزش ديگرون، مَكُوئن تِلَه. اُو وِ دَس اعضاء وِوژو كنترل موئن نه خدا. اِسَه، تيكُنْجَهى اژ ارزشد ابدى اِنوم كليسائل يا جِيمِيت اُو وِ انجوم مَگري.

عيسا يحياءِ تعميددهنده لغزش داتى

جُج يحياءِ تعميددهنده هم باس گرد وسوسه لغزش هارِدِن اژ عيسا رويروى موئيا.

«شاگردل يحياءِ اوئن اژ گُل ابي اتفاقَل آگا كِرِد. اِسَه او هِنَا كِرِدِي دو نفر اژينو ئو وِ ابي پَغوم كل كِرِدِي اَرِه تَك عيسا: آيا تو هِراوِين گه باس باى، يا چِيمَ رُئى كِسى تَر بوئيمو.»

— لوقا ۷: ۱۸ — ۲۰

گِرى صِبِر گن، اَرَا يحياءِ اژ عيسا پرسيتى گه آيا او هِرا كِسى كَ گه قِرار باى، ياني ماشيح؟ يحياءِ كِسى بى گه رُئى او آماده كِرِدِي ئو رَسِين او اِلوم كِرِدِي: «يَسَ وِرَك خدا گه گنا اژ دنيا هِيَزَم.» (يوحنا ۱: ۲۹) او كِسى بى گه وِتي: «او هِرا كَسَ سَ گه وِگَرِد روح القدس تعميد مِ.» (آيه ۳۳) او جُج وِتي: «او باس گِلنگ تَر بو ئو مه باس گَجَر تَر بوئم.» (يوحنا ۳: ۳۰) يحياءِ تنيا كِسى بى گه اِ اَرَمون مَدِناسدى گه عيسا اِراسى كِئ. هنى ابي گَب، اَر شمعون پطرس آشگارا نوئى.

آڙا او پرسیتی: «آیا عیسا، ماشیخ، یا آیا وَ مینی کسی تر بوئیمو؟» ووژتو بِنِ جال یحیا. اِچیئی خدا انجوم م، زویتر گومتو هیز داء. جیمیت گنگی اژ مردمتو خِلْمَت کِردی. ویشترین خِلْمَت موعظه تون اِ نومَه مردِم انجوم داء. زنه یتون گرد انکار نفس بَ جُج ازدواجتو نَهردی تا اِ قویه خدای دَوَت ووژتو، ویشترین استفادَه تو کِردوئی انوم بیاوو زنه ی تو کِردی، وَ هَارِدِن قُلْ تُو هَسَل وَشی تُو ویشتر وِخَدَل روژیتو گِرتی. وِگرد فریسیل بینوَس قی تُو متهم بینون گه ملاکت دیرینو. سِرَسَر زنه یتو خَرَج یه بیس گه رئی آره هاتِن ماشیخ آماده کن.

اِسگه هاینون نوم زندون ار. آره قری بازداشت بینون. تا گِ کسی ماءِ ملاقات هُمه؛ اَریگه حواس مردمی گه آماده تو کِردی، اِسگه گِلا هاردی ویر عیسا ناصری جُج شاگردل ووژیتو چَسبِیَس ای پیآ. فِخَد قری مَن تَا خِلْمَتون اژ ی گن. وِخدی اُو مان دیار هُمه، پاچائی موشن گه چطور ای پی تُو شاگردلی نسوت هُمه زنه ی فَره متفاوتی دیرن. اُوَن گرد باجگیرل تُو گناکارل میرن تُو خَر مین. اُو روژ شَکتی اِرکِردِن مَشکِن تُو جُج روژی ایش نِمِگِرِن. هُمه موشینون ووژتو: «مه روجم دی گه چی گموتر هات آر روی او منتائای آیا رفدار ماشیخ یَس؟»

وسوسه لغزش هَارِدِن، هر چی ویشتر انوم زندون مَمینینو، قویتر ماو: «ای پیای گه مه زنی یم ناسی نِتار تا رئی او آماده گم، جُج نِهات تا مین نوم زندو ملاقات ک! چطور اوء متونی مسیح بو؟ آڙ او ماشیخ، آڙا مین اژ ای زندون نِماری ار؟ مه گه اشتبامی نَهردی!»

اِسَه، دو نفر اژ شاگردل وفادارتو کِل مَهِینو تا اژ عیسا پرسی: «آیا تو هَراوین گه مای یا چیم رئی کسی تر بوئیمو؟» بورن سیل جوواو عیسا یحیا کیم:

«اِ هَرا سَات، عیسا مریضیل تُو ژوئل تُو روخل شَریار شفا داتی تُو کوزل فِری بینا کِردی. اِسَه اِ جوواو اِ کسلی گه کِل بوئین فرماشت کِردی: بچن تُو اِ چیئه گه دیتون تُو شَنَفِیتون بوشن یحیا، گه کوزل بیناء موئن، شَلَل مَچَن رِئیا، جِذامیل پاک موئن، گِرَل مَشتوئن، مردیل زنی موئن تُو و ژاَزَل بشارت مین.»

— لوقا ۲۱ : ۲۳—

جوواو عيسا نبوتی. او اژ اشعیاء موشی که کتاو فِرَه آشنایی آره یحیا بی. آیهل اشعیا ۱۸:۲۹، اُو! باره کُل چیی که شاگردل یحیا دیئوو چنی که بَنیرِ بین اژ عيسا سوال کن. اُو! باره او و عنوان ماشیح شاتیو دا، مِنَتائای عيسا جریان هر آر ایرِ خلاص نهردی. او همیش موشی: «خُرگال کسی که انوم مه لغزش نیری.»

او داشدی هُن موئی: «یحیا مِن مَدانیم که تو کُل چیی که اِبازه تو اتفاق مَگوو ئو روئشل فِری اژ مه درک نِمِهین؛ مِنَتائای اِبازه مه، و اِی خاطر که آجور که تو انتظاریت داشد، نِمَهَم، لغزش نیر!» او یحیا تشویق مَهردی تا و درک ووژ اژ ریئل خدا اِ قدیم ئو اِ زنه ی ئو خلعتی قضاوت نِهه. یحیا کل تصویر یا نَشَقَه خدا نِمَدِناسدی، دَریس هَرآجور که ایمه ایمرور تصویر کامل نِمَدانیم. عيسا اوء گرد اِی قَصَه تشویق مَهردی: «اُچیئه که فِرَبونو داس تو، تو انجومت داء. اجرت کِلنگ ماو فَخَد اِبازه مه لغزش نیر.»

لغزش هَارِدِن بی توجیه

جُج آر هُمَه چُی یحیا انوم روئشل فِری اژ خدا تربیت بینون، هَنی اِتمال دیری که مِجالی آره لغزش هَارِدِن اِبازه عيساتو داشدوئی. آر خخختا او دوس دیرینو ئو ایمونون بی دیرینو، موسینون آر پُرور لغزش ئو درک مِهینو که همیشَه روئشل او پِلنگ تر اژ هُمَه ن.

همیش آر قَص دیرینو اژ روح خدا اطاعت کینو، مردم و وسیله هُمَه لغزش میرن عيسا اِ یوحنا ۸:۳ وئی: «وا هر جا که بیتی مَچو؛ دَنگ مَشَتوئینی، مِنَتائای نِمَدانین اژ کوء مای ئو ویر کوء مَچو. هُن س هر کی شی که اژ روح زانده بو.»

چنی که وُگرد روح القدس گوم هیر مینو، فِرکسل نِمَتونن هُمَه درک کن؛ صِلا نین واکنش گن اُو هُمَه اژ چیی که انوم دِلتو مَدانینو دَریس، پشیمونا ک. حرکت روح و خاطر خواستهل انسونل عقیم نیلن.

پطرس اِی گپ خو سردریر مِهه:

«اِسَه وُچوینا مسیح انوم جسم رنج کیشیتی، هُمَه یش و هَرایی عزم مسلح بوئن، آریکه ا کس که انوم جسم رنج کیشی، دیر وُگرد گنا

کاری نری اِسَه باقی عمر اِنوم جسم، نه اِنوم خِلَمَت خواس شَرِیار
بشری، بَلِکِم اَرِنوم رئی انجوم اراده خدا مَکْدَرُونی.»

— اول پطرس ۴: ۱-۲

وخدای آریه اراده خدا زنده می‌بینو، خواست‌هل انسونی انجوم نِمینو اِسَه، اِنوم
جسم زیمَت مَکیشینو. عیسا اژ گِنگ‌ترین بی‌دلایل اژ جونِم رَیَرل مذهبی عداو
مَکیشیاتی. اشخاص مذهبی باوارو داشت که خدا فَخَدِ نوم حدود معیارل اُو کار
می‌ه. اُو ایمونو داشت تنیا کسلی کِن که وُگرد خدا هان «اِنوم یه جاگا قدرت».
اَر استاد، دوهزار سال پیش وخدای و سونگ روح هدائت موئیا، اَمَل مذهبی
لغزش ماتی، اِسَه کسلی که مَچِنی تَرَا حکماً باعث لغزش هُن کسلی موئن.

آزارل پولس رسول نمونه خوئی ک؛ بری اژ اَمَل غلاطیه اشتبائو شَنَفَت که
پولس اژ انجیل صلیب، گِلاهاردی و اِبی خاطر که لا رَیَرل مذهبی گِرتیسی که
وتون ختینه آریه نجاد، کار واجبی ک. مِنتائای پولس اُو نیشونی اَر سر جا ووژو
ئو وئی: «سِیل مه بَهَن. مِین اژ هر لای اژ رَیَرل مذهبی آزارم دی. اَر مه و ختینه
موعظه‌م کرد، آیا اِبی کارون گرد مِین مَهرد؟ اِبی خخیخت که صلیب تنیا رئی
نجاد، باعث لغزش مردِم ماو. مِنتائای خخیخت هَرِیسَ ئو مه و هُیچ جوری،
قَص نِرم چیئی تِر موعظه‌گم!» (غلاطیل ۵: ۱۱ سِیل کِن)

اَر کسی خخیخت انجیل میکیشی چالش، زمونی ک که بی توجیه لغزش
هاردی ایقه باس اِنوم دَرین ووژمو بَرَسیمون اِبی باوار که مِمون اژ روح خدا
اطاعت کیم بی یکه حواسمون اَر خیمت بوئی. اَسَه، مجبور نیئیمو اِزیر فشار
انتخاو کیم؛ اَریگه اِبی انتخاو انجوم بی.

عیسا و اطاعت اژ باوِیا قِری اژ مردم
لغزش داتی، مِنتائای هرگِس و خاطر
تاکید آر حَل ووژ، باعث لغزش نوئی.

مه هر ای تازَه کتاو «تِلَه شَطو» نِم حیوَن ئو فِخْد مِهسِتِم بوشَم هُمه ای
کتاو مِین نوم یِه چی اژ زِنهیم گه فِگَرَم مَهَرْد هرگِس آژی آزاد نِموئِم آزاد
کِردِیسی. مِهسِتِم اژ هُمه آره ئِسیاین ای کتاو تَشکر کم؛ آریگه زِنه ی مه
عوض کِردِیسی.

– سی. آر. تنسی

ناخواتی باعث لغزش بوئیمو

"إسه بان آثیردُما یکتیری مَکوم نِهیم. إجال آو، قَص گن
 گه هُیج بُرد لغزش یا مانعی آرنوم رئی پرا ووژتو نیلن"

– رومیان ۱۴:۱۳

ایمه هر اسگه بحث إ بازه یه گه چطور عیسا موقع سفر ئو خَلَمَت، باعث
 لغزش فِرکسَل موئیا، خِلاصمو کرد ای کار نشون م گه تقریباً عیسا ویر هر جایی
 گه مَچیا مردم لغزشون مَهارد. انوم ای فصل مِم سِیل آلا سگه کیم.
 عیسا ئو شاگردلی تازِه گِلونا هاردوئِ کفرناحوم. اُو إ هِناس کفرناحوم
 خَلَمَت ووژو انجوم دائی ئو آره گِری شَکتی إرکن گه فِر نیازون بی داشت،
 هاتوئین آره اوزه .

اَرِ يَه شيرِ بي گَه مَتونِستی پاءِ خِلْمَت او اِنظرِ بَگِرِني هَرايِ شيرِ بي. اِ هَرا وَخَد مامورِ جَيمِ كِرْدنِ مالياتِ معبدِ نَزديكِ بي اَر شمعونِ پطرس: «آيا استاد هُمَه مالياتِ معبدِ نيم؟» (متا ۱۷: ۲۴)

پطرس جوواوا داتي: «الْوَتِ گَه م» نو گِلا هاردي تا اِبارَه او قَصَه گردِ عيسا بيهه. عيسا وِر اژ يگَه او اژ درخواسِ مامورِ مالياتِ قَصَه بيهه اژ شمعونِ پطرس پرسيتي: «اِ شمعون، پاتِشا ئلِ دنيا اژ چه كَسلي باجِ ئو خراجِ مَسين؟ اژ ايلَلِ ووژو يا اژ بِيگَوَنَه ل؟ چه موشين؟» پطرس جوواوا داتي: «اژ بِيگَوَنَه ل.» عيسا وِتِ ئون: «اِسَه ايلَلِ معافِن!» (متا ۱۷: ۲۵ - ۲۶)

عيسا اوردِي وِيرِ پطرس گَه ايلَلِ معافِن؛ اُو كَسلي نيننِ گَه مالياتِ بين، بَلِكِم اژ دروِمَه مالياتِ بِيَرَه مِيرِن؛ اُو اِنومِ قِصرِ زِنَه ي مَهَن گَه وَ مالياتِ اداره ماو. كُرل اَرَسر ميزِ پاتِشا خوراكِ مِيرِن ئو جِنِكِ سِلطَنَتِ مَهَن وَر گَه كَلِ او نَلِ گردِ مالياتِ تامينِ ماو. اُو وَ آزاديا زِنَه ي مَهَن ئو كَلِ جِي وَ مِفَتِ اَرِنو آمادَه ماو.

اِبي مامورِ، مالياتِ معبدِ مِگِرَتِي مِنتائايِ چه كَسِي پاتِشا يا صائايِ معبدِ بي؟ وَ اِترومِ چه كَسِي ا مَعبدونِ اوشدوِي جوواو: خدائِ باوَه. پطرس اِراسي مَكاشفَه لي اژ خدا گِرتوِي گَه عيسا مَسِيح، كُر خدائِ زَنِي.

اژوَنِي، عيسا اژ پطرس پرسيتي: «اَرِ مَه كُر كَسِي كِم گَه صائايِ معبدِ ياني اژ مالياتِ معبدِ دائنِ معافِ نِيئِم؟» الْوَتِ گَه او معافِ بي. او وُكَلِي، خخِ داشدي گَه مالياتِ نِ. مِنتائايِ بوئِنِيم گَه عيسا چه موشِي شمعونِ پطرس؟

«مِنتائايِ اَرِيگَه اُو نَرَنجِنِيم، بَچُ اَرَه لو دريا ئو قلاويِ باوژ. اولينِ ماي گَه گِرتِ، دَمِ وازِ كِيتِي. سَكَه چوارِ درهَمِي مِهِيَن دِي. وَ آوا، بِيَرِ مَن ئو ووژتِ بي.» (متا ۱۷: ۲۷)

او آزاديِ ووژ نشو دائيتي مِنتائايِ اَرِيگَه باعثِ لغزشِ ناو، وِتِي پطرس: «بوريِ مالياتِ بيم!» مِنتائايِ اُو مدرَكِي تَر اَرَه آزاديِ او بي؛ و خدِي فِرِبو داءِ.

پطرس گَه بَچو مايِ بَگِرِي ئو اولينِ ماي گَه هاتِ سر، بَگِرِي ئو اژ دَمِ پيلِ اِرباري. خدائِ باوَه، جُجُ پيلِ مالياتِ يشِ حاضرِ كِرِدوئِيتِي.

عيسا خداونِ زمينِ، او كُر خدائِ، زمينِ ئو هر جِي گَه اِنومَسِي وَ دَسِ او خَلِكِ

بِیْ ئو! ژیر پاتِشائی ئو حکیمرونی اوڤ. آژوئِبِی، اوڤ مَدِناسدی گه پیل هانوم دَم آ مای. او نباس آره آپیل کار مَهردی؛ آریگه گری. مِنتائای او هنی هم تصمیم گرتی تا مالیات بِ ئو باعث لغزش کسی ناو.

آیا یه هَرَا عیساءَس گه ایمه! فصل آخِر دیمو گه باعث لغزش مردَم موئیا ئو آره او هُیچ عذرخواهی نِمَهردی؟ او ثابت کردی گه اژ مالیات معبد معاف؛ مِنتائای وتی: «ناخوات لغزشو دیم، بچیم ئو پیلَهه بیم!» مری آر ایر تضادی هَس آیا هُن س؟! جوواو ایمه هانوم آیه دُماین.

اَ حِن شاگردِل تَکو داءِ وَر ئو پرسین: «کی انوم پاتِشائی آسمو گِنگِتر؟» عیسی هِنَا کِردی آویلی ئو ناءِ نومه اُو ئو وتی: «حخیختا، مویشَم بینتو، تا عوض نوئینو ئو نوئینون اجور آیلل، هرگس نِمَچینون نوم پاتِشائی آسمو اِسَه هر کی ووژ چُی ایی آویل فروتناک، انوم پاتِشائی آسمو گِنگِتر.» (متا ۱۸: ۱-۴) جملَه کلیدی هار ایر «هر کی ووژ فروتناک» عیسا گری بعد وای قصه ل، ایی گپ جیاجیا آرنو وتی:

«مِنتائای! نومه هُمَه هُن ناو. هر کی مِیتی! نومه هُمَه گِنگ بو، باس خادم هُمَه بو... هُن گه گر انسونیش نِهات تا خِلمت اژی کن، بَلِکِم هات تا خِلمت کِ ئو گیون ووژ چُی خیمت آزادی! رئی فِرکسل بِنی.»

— متا ۲۰: ۲۶-۲۸

چه جملَه ل پِلوجوئی ای! او نِهات تا خِلمت اژی گن بَلِکِم تا خِلمت کِ! او گُر بی؛ آزاد بی؛ مدیون هُیچ چی و هُیچ کسی نوئی. او اژیر سلطه کسی نوئی، مِنتائای انتخاو کردی تا اژ آزادی ووژ آره خِلمت استفاده کِ.

آزادی آره خِلمت

اَعَت جدید اژ ایمه ئو هِستی تا و عنوان آیلل خدا! پرا گِنگمو سرمشقا بَگَریم ئو هَرَا فِگرمونی داشدوئی گه انوم عیساء موئینیم.

«لا پرال، هُمه آره آزادی هِنَا بینون، مِنتائای آزادی ووژتو مِجالی آره
راضی کِردن نفس نِهَن، بَلِکَم وَ مَحَبَت خِلْمَت اژ یِکتری گَن.»

—غلاطیل ۵: ۱۳

کَلِمَه‌ای تِر آره آزادی، «امتیاز». ايمَه نباس اژ آزادی یا امتیازل ووژمو وَ عنوان آیلل خدای زنی، استفادَه کِیم تا خِلْمَت اژ ووژمو کِیم. آزادی باس آره خِلْمَت اژ دیگران استفادَه بو. آزادی هانوم خِلْمَت اژ مِنتائای اسیری، هانوم بردگی. برده، کسی کَ گه باس خِلْمَت کِ؛ ویا آگه خادم کسی کَ گه زِنه‌ی مِهه تا خِلْمَت کِ. بورن آر قیری اژ فرخل انوم نگرش په برده ئو په خادم سیلی بهیم:

- په برده، باس کاری انجوم د – په خادم، مِیتی آکار انجوم د.
- په برده، کم تَرین نیازل انجوم م – په خادم، اژ ویشترین توانایی ووژ استفادَه مِهه.
- په برده، په کیلو متر ئو نیم مَجوَه رُئیا په خادم، په کیلو متر ئو نیم اضافَه تِر مَجو.
- په برده، تَقْلَاء مِهه پِراقنی په خادم، م.
- په برده، اسیر – په خادم، آزاد.
- ژیر پا. په برده، آره حَخَل ووژ جنگ مِهه – په خادم، حَخَل ووژ مَی.

مِه مسیحیل فِرْمی دِی گه وَ ناراحتی خِلْمَت مَهَن. اُو وَ بی میلیا پیل مِین ئو وِخدی مالیاتلون مِین، شکاَت مَهَن. اُو هنی وَ عنوان برده، آره شریعتی زِنه‌ی مَهَن گه اژی آزاد بیئ. اُو انوم دل ووژو برده مَمین. گپ هشداردهنده یِس گه ایی شریعت اژ عَت جدید دُریس ماو. اُو «روح» گه فربون اژ عیساء موثردی، نرن. اُو درکو نَهردی گه آره خِلْمَت آزاد بیئ. وَ ایی خاطر، اِجال جنگ آره فادَه‌ل دیگران، وَ جنگ آره فادَه‌ل ووژو ادامه مِین.

پولس نمونه آشگاری اژ رویروی بیئ گرد ایی نگرش انوم نَامَه‌لی وَ رومیل ئو قرن تیل نشون م. آزادی آره ایی ایمودارل وَ خوراک کتوئی چالش. پولس اژینو هِستی:

«کسی گه ایمون ضعیفسی قبول کن، بی یگه إبارَه مشکلی گه شک دیرینو، حکم صادر کینو. ایمو یکی صِلا مِیتی بی هر خوراکی بیر، مِنتائای آیک گه ایمون ضعیفسی فِخْد سبزِجات میری.»

– رومیان ۱۴ : ۱ – ۲

عیسا آشکارا وتوئی چیئی گه مَچوِءِ نوم دَم انسون آلودَه نِمِهه، بلیکم چیئی گه اژ دَم مِئِه دِرِر. وِ پیو دائن ایی جملَه نشو داتی گه کُل خوراگل آره آم ایموندار پاک. مرقس: ۷ : ۱۸ – ۱۹

پولس وتی گه قِری اژ ایمودازل هَن گه انوم ایمو ووژو ضعیفَن ئو هنی نِمَتونِن گوشت بیرن، آریگه زِلْئون مَچو خوراکی بیرن گه قُرونی بَتَل بو. وِیا گه عیسا إبارَه ایی گپ قِصَه کِردوئیتی مِنتائای ایی اشقاصَ هنی نِمَتونِستو وِژدان راحت گوشت بیرن.

«إسه إبارَه خوراک تقدیمی آر بَتَل، مَذانیم گه انوم ایی دنیا «بِت چیئی نی» ئو «بِخِرِ یِه خدا، خدایی تِر نی.» ... مِنتائای ایمه فِخْد یِه خدا دیریمو، یانی باوَه، گه کُل چی اژ اوئه ئو ایمه آره او ئیم؛ ئو فِخْد یِه خداون هَس، یانی عیسا مِسیح، گه کُل چی وِسونگ او آ خَلک بی ئو ایمه وِسونگ او ئیم. مِنتائای کُل یِه شناخت نِرِن. آریگه بری تاسگه هُن بَتَل هوکار بین گه هنی هم اژ هُن خوراکی بیرن، فِکَر مَهَن آ خوراکِ إراسی تقدیم بیس آر بَتَل ئو آریگه وِژدانو ضعیف، آلودَه ماو.»

– اول قرن تیل ۸ : ۴ ئو ۶ – ۷

انوم ایی کلیسائل مسیحیلی گه ایمو قویترونی داشت، گوشتل مشکوکون آرور ایمودازل ضعیف تر مَهارد. ایی کار باعث مشکل بوئی وِیا گه عیسا ایی خوراگل پاک إلوم کِردوئیتی ایمودازل ضعیف نِمَتونِستو تصویر گوشت آرسر قُرونیگا یِه بَت شک دَن. ایمودازل قویتر مَذاسدو گه بَت هُیچ ئو وِخدی قُرونی اَوَن مَهارد هُیچ عذاب وِژدانونی نَاشد.

مِنتائای هُنَّ وَ نَظَر مای گه اُو ویشتر دِلِ هول حقوقو وَ عنوان ایمودارل عَت
جدید بین تا لغزش هَارِدِن پِرا لو. بی درک ایی گپ اُو مانعی نائینون آر سر رئی پِرا ل
ضِعیفَترو. هُنَّ فِکری اِ دل یه خادم نِی بوئینن پولس چطور موشی اُو:

«إسه بورن اَژیر دُما یِکتری مَکوم نِهیم، ئو اِجال اَو قَص گن گه
هُیج بَرَد لغزش یا مانعی نِیلینون آر سر رئی برا ووژتو... اَریگه پاتشائی
خدا هَارِدِن ئو خُر دائِن نِی، بَلِکِم صالح بیئن، آرامش ئو شائی اِنوم
روحالقدس.»

— رومیان ۱۴: ۱۳ ئو ۱۷

او موئتی: «بورن بارن ویر گه ملکوت اِراسی اِبازه چی؛ عدالت، سیلامتی
ئو خوُشی اِنوم روحالقدس.» کُل ایی فادِه ل اِ نوایموئل باعث دِلِ هولی ماو.
ایمودارل قوِیتر اِژ آزادی ووژو اَره خِلْمَت استفاده ئو نِمَهرد، بَلِکِم وَ عنوان رئی ئو
روئشی اِ «حقوقو!» اُو اِژ آزادی ووژو اِ عَت جدید شناختو داشد، مِنتائای علم
بی مَحَبَت نابود مِهه.

اُو اِباز ایی چی مِهم قلب عیسائو ناآشد. عیسا حَلَّ ووژ اِبازه وَ مالیات معبد
ثابت کِردی پطرس ئو باقی شاگردل تا هَمِیت ژیر پا نائِن زَنه یمون اَره خِلْمَت
نشود. او هرگس نهمستی آزادی، مجوزی اَره مطالبه حقوقمو بو ئو باعث بو
کسی تر لغزش بییری.

پولس ایی هشتار کسلی داء گه اِژ حَلَّ ووژ اِنوم مسیح شناختو داشد، بی
یگه دل اوئن اَره خِلْمَت داشدوئی:

«أهْن، شناخت تو باعث نابودی اِبرا ضِعیف ماو گه مسیح وَ خاطر
او مِرد. و خدی هُنَّ سِیل پِرا ل ووژتوَن مِهینو ئو وژدان ضِعیفو لَدَمه
مِینون، مری آر مسیح گنائه مِهینو.»

— اول قِرنَتیل ۸: ۱۱-۱۲

ایمه متونیم اِژ آزادی ووژمون اَره گنا استفاده کیم. چطور؟ وَ معذب کِردِن

وژدان اشقاص ضعیف‌تر، باعث بوئیم یکی از ای اشقاص گجر مسیح لغزش
بیری ئو یگی.

حخل ووژمو بنیم ژیر پا

دُما یَگه عیسا! هه‌شاره و مالیات معبد آزادی ووژ ثابت کِردی، و هوشیاری
مهستی هَمیت فروتنی شاگردلی گوشزد کِ.

«مِنتائای هر کی باعث بو یکی از ای گجرل گه ایمون آر مه دیرن
لغزش بیری، آره بیتر بیتی گه برد آسیو گِلنگی بوئین مل، غرق بو انوم
تیه دریا! هرو آره ای دنیا و خاطر لغزشل! وچوینا وهیا گه لغزشل
حتمین مِنتائای هرو آره او گه باعث اونل بو! إسه آر دِست ئو یا
پات تون ماوژي گنا، ایرباوژتی ئو هَو دیتی، آریگه آرنِت بیتر گه فَمرو یا
شل بچین نوم ژیباین تا یَگه و دو دس یا دو پا باوژنت نوم آگر ابدی
ئو آر چیمِت تون ماوژي گنا، ایربارتی ئو هَو دیتی، آریگه آرنِت بیتر گه
و په چیم بچین نوم ژیباین تا یَگه و دو چیم باوژنت نوم آگر جینم.»

— متا ۱۸: ۶-۱۰

سِرتر ای باب متاء ابازه لغزش عیسا آشگاره موشی گه از هر چی باعث گنا
ماو — جُج آر یکی از امتیازل هَمه انوم عت جدید بو — بچوان. آر او باعث ماو
گه پرا ضعیف هَمه گنا کِ، آر تک او ایرباوژنی.

هایتر هَمه بلوجوئیتو بای ئو پیرسینو: آنی آزا هرا جور گه! فصل نواین ای
کتاومو دی، عیسا فِرکسل لغزش داتی؟ جوواو، ساده. عیسا قری آر از مردِم
فخد و اطاعت از باوه ئو خِلمت دیگرون، لغزش داتی. لغزش او و خاطر مطالبه
حخل ووژ نوئی.

فریستل و خدی او! روز شکتی ایرکِردن شفا داتی، لغزشو هُارد. شاگردلی و
خاطر ای حخیخت گه ئم باوِیا! موعظه داشدی، لغزشو هُارد. مریم ئو مرتا،
و خدی او! گلا هُاردن آره شفا ایلعازر دیر کِردی، لغزشو هُارد. مِنتائای هَمه جایی

نِمِهِنونَ دى گه عيسا ديگرونَ خاطر خِلْمَت آر ووژ لغزش دائيتى پولس اِ نَامَه
ووژ و قرنتيل ابي هشتار داسى:

«مِنتائى حواستو بو اختيار هَمَه باعث لغزش ضعيفل ناو.»

– اول قرنتيل ۸: ۹

آزادى ايمَه مِين_ئونمو تا خِلْمَت كِيم ئو زِنَهى ووژمو بِنِيم ژير پا. ايمَه باس
بسازيم ئو بنا كِيم، نه يگه بَرِمنيم ئو ابي آزاديو ناس ايمَه تا هر چى آرِه ووژمو
كو بَهِيم آرسر يك_ارا آريگه اژ آزادى ووژمو و ابي رى استفادَه_مو كِردى. ايمروژ
فِرَكْسَل و وسيلَه روئش زِنَهى مسيحيل لغزشو هارِدَى.

اِدوآره گوش بيمون آر هشدارى گه اِ اول قرنتيل ۹: ۸ دائوَس ايمَه: «مِنتائى
حواستو بو اختيار هَمَه باعث لغزش ضعيفلا ناو.»

نمونه اى اژ اِشكياين ابي فِرَبونَ آرِنتونَ موِشم. اِ سفر دوئم بشارتى ووژم و
اندونزى، ليزا، آيلل ئو يه پرستار آويلَم گرد ووژم بَرِدم. ايمَه رَسيمونَ دنپاسار،
بالى ئو يه جزيره تفريحي.

يكي اژ شيخل كليسا گه ملاقاتم گرد داشت، صائى هتل متوسطى اِنوم
منطقَه فِرَه شلوغى بى. ايمَه رى فِرَه دوبرموني سفر كِردوئى ئو كسرِ خاومو
داشت. فِر_شَكْت بيمو. اِ شَوء چن گل و تَرْقَتَق يلنگ ئو پارس سگل بيمونَ خَوَر
فَخَد شو مَنيمون آر اوژه، مِنتائى اِ جور گه نيازمو داشت شَكْتيمون اِرِنَهرد.

روژ دُماين، چيمون آرِه جاوا ئو دو هفته بعد مطابق يه جدول زمونى فِرَه
فشرده آر اوژه خِلْمَتمو كِرد. اِ آ دو هفته، فَخَد يه روژ آزادمو داشت ئو آوه، روژ
سفر بى. ايمَه اِ يه دوره بيست ئو چوار سات اِ يه كليسا و سه هزار نفر عضو،
پنج گل خِلْمَتمو كِرد.

اِ آخِر سفر، جورى برنامه ريزيمو كِرد گه اژ رى بالى گِلاريمو. شوئون خور داء
ايمَه گه اِدوآره مَمينيم نوم هتل شيخ كليسا. ايمَه اژ يگه بعد دو هفته خِلْمَت
سَخَد اِدوآره اِ هُن شرايطى بوئيمو، ذوق ئو شوقموني نِهرد.

دُما ناشتا شَفَق آ روژ، باس اژ جاوا مَچَيَايمون اِزه بالى خانم مَرَبونى تعارف

ایمه کِردی گه آره مَین انوم یکی اژ بیتَرین هتَلل تفریحی انوم بالی هزینه ایمه م مه فَره ذوقم کِرد اَرِیکه انوم جا فَر رنگینی مَمَنیم ئو شَکتیمون اِر مَهرد.

وخدی اژ رستوران چیمون دیر تا وسایل جیم کیم، لیزا وتی مه اِبازه قبول کِردن پیشنهاد اَرِن احساس خوئی نری. مَن ئو مترجم آره او دلیمو آورد ئو وتمو گه پیشنهاد خوئی ک. اِدوازه انوم هواپیما اژ جاوا ویر بالی، لیزا وتی مه گه فِکر نیمه کار دُریسمونی انجوم دای.

مه اَخْمَخیم کِرد ئو گوْشِم ناء قَصه او. وِتمئون گه هُیچ خرجی آره کلیسا نری ئو کار خوئی ک. وخدی رَسیمون بالی، او موقع تَویل گِرتِن اثاثیه، یه گِل تر وتی مه مِنتائای مه توجه می نَهرد آر او.

وخدی شوئونمو ملاقات کِرد، وِتمئون و خاطر پیشنهاد اَرِن، نیازی نی بَمینیم نوم هتل آ شیخ کلیساء. او و قصه ی گه مه وِتم نآروم و نظر ماهات. و ایی خاطر، اژ اوئم پرسی آیا اشتبائی بی؟!

خوشبختانه اوء گرد مه واز ئو روی راس بی ئو وتی: «جان، ایی کار، آ پیا ئو خانواده ی لغزش م. اُو وِرکار اتاقون آره تو هُیشتی، اَرنه اُون آره شو مان کسی تر.» مری مه باعث لغزش شوئونیش بوئیم؛ اَرِیکه اژ چیی گه اَرِنمو تیارکو دوئی، قدردانیم نَهردوئی. دُماخِر، وِتمئون ایمه مَمینیم نوم هتل شیخ ئو پیشنهاد اَرِن رَد مِهمیم.

خداون گرد مه اِبازه نگرشِم برخورد کِردی. مَذِناسِدِم گه شوئون رنجیاء. فِیمیم گه حخ سَنیم، باعث لغزش ایی پراء بی، ئو ایی گنا مه بی. مَن اژ اوئم هِست مه بوئشخی او مه بَشخیتی. امیدوارم دیر لازم ناو گه ایی درس آبیگرم.

آزمایشد پاک کِردن

پولس رسول انوم نامة لی و رومیل، نگرش خدا و ایی رئی موشی:

«اِسَه بورن بچیم دُم چیی گه باعث برقراری صلح ئو صفا ئو بنا یکتری ماو.»

— رومیان ۱۴: ۱۹

ایمَه باس یه پِهیَم هدف ووژمو گه وَ خاطر آزادی شصخی ووژمو باعث لغزش کسی تر نوئیم. هایتَر ایمَه جُجْ مطابق کتاومقدس صِلا آکارمون دَاشدوئی مِنتائای اژ ووژتو پِرسِن: آیا ای کار باعث پاک کِردن کسی تر یا ووژم ماو؟

«صِلا کُل چی دیرین مِنتائای کُل چی خو نی. «کُل چی سزاوار»، مِنتائای کُل چی بنا نِیمهه. هُیچ کَس دُم فادَه ووژا ناو، بَلِکَم وَ مِنی فادَه دیگرون بوئینو... اِسَه هر چی مِهیَنو، چه هُارِدِن، چه خُر دَاین ئو چه هر کاری تر، کُل اَرِه جلال خدا پِهن. هُیچ کَس آتکولِین، چه یهودیل، چه یونانیل ئو چه کلیسای خدا هَرهَن گه مِنی تَقِلَاء مَهَم تا وَ هر طوری گه مَتونِم کُل خَوِشالا کم. اَرِیگه وَ مِنی فادَه ووژم نیئم، بَلِکَم وَ مِنی فادَه فِر کَسَلِم، تا نجاد پِگِرِن.»

— اول قرن تیل ۱۰: ۲۳-۲۴ ئو ۳۱-۳۳

هَمَه تشویق مَهَم تا صِلا پینون روح القدس اژ رئی ای بَشخ کتاومقدس، متمرکز بو آر هر چی اژ زنه یتو. صِلا بین ئون تا هر انگیزه پنهون یا ساختاری گه وَ نَفَتون ئو یا وَ نَف دیگرون نی، نشود. بی یِگه حُواستون آر یه بوء گه کُم چی اژ زنه ی تو متونینو قبول کینو، چالش او اَرِه زنه ی وَ عنوان خادم کُل انسوئل قبول کن.

اژ آزادی ووژتون نوم مسیح استفاده کن تا دیگرون آزاد کینو نه یه گه اِحْخَل ووژتو دَفَاع کینو. یه یِکی اژ روئشل خِلْمَت پولس بی گه نیسونی: «ایمَه اِ هُیچ چی باعث لغزش کسی نِموئیم، تا خِلْمَت مو سرزنش ناو.» (دوئم قرنتیل ۳:۶)

کسی گه نِمَتونی بوئشخنی، بشخیاء چه بدئی کلنگی خدا بشخیسی ئونو.

ویشتر یه سال کتاو «تِلَه شَطو» نِم انوم کتاوخته داشد ئو آخری
بِنیام نا آر حیوَنی هِراز تونستِم آروچی گه لیزگرتوئی نوم زینه‌یم، بوئینم.
مَدِناسِدِم ویشتر اژ سائل شِک ئو چَرچ، وَ وسیله روح‌القدس هدائت
موئم گه ای کتاو بِحیوَنِم. هرچی ویشترَم مَحیوَن، ویشتر ملزَم موئیام.
انوم کلیسا، شوئون خواهشد کِردی کَسلی گه نیاز دیرن کسی بوئشخَن،
بان وَر. مِه بی هُیچ شِکی چَم ویر منبر کلیسا تا کُل کَسلی گه احساسَم
مَهرد مِنو لغزش داء، مخصوصاً باوم بوئشخِنِم. ایسا، اژ باوم هِست
تا او یش مِه بوئشخنی. مَنمونِم گه او ای کار کِردی ئو اِسگه مِه آزادِم!
آره ای کتاو مَنمونِم!

— آر. پی. (ویرجینیا)

نمین – نمهین دی

«إسه موشم هُمه، هر چی انوم دوعاتوبِ» ایمونتو
 داشدوئی گه آوتو گرتی، ئوماو هین هُمه. إسه هر
 خدی گه دوعاءِ مهینو، آر نسوت کسی چیئی هانوم
 دلتونار، او بوئشخن تا باوه هُمه یش گه هانوم
 آسمونار گنائل هُمه بوئشخی. [منتائای آر هُمه
 نوئشخینو، باوه هُمه یش گه هانوم آسمونار.]»

– مرقس ۱۱: ۲۴

إ باقی کتاوم م حواسمو بنیم آر آخر عاقویت دس هیزنائن اژ لغزش هاردن، ئو
 چطور آزادبیین اژ آو. عیسا ووژ، نمونه‌ای اژ چیئی بی گه موئی:

«مِنتائای آر هُمَه نوئشخینو، باوَه هُمَه یش گه هانوم آسمون ار گنائل هُمَه نِموئشخنی.» ایمه انوم فرهنگِ زنه ی مهیم گه همیشَه چیئی گه موشیم، نینیم. و ای خاطر، باوار نیریم گه دیگرون یش چیئی گه موشن ایمه، بوئن. و عبارتی، قصه ل آمل جدی و حساو نیما.

ای گپ هر اژ آویلی بنیا منیری. دا باو موشن آیلل: «آر ادوازه ای کار بهین، کتک میری.» آویل ایمه، نه فخد آکار ادوازه انجوم م، بلیکم چن گل تریش تکرار مهیتی. و تکرار هر اتفاقی، آویل هرا هشتار اژ داباوی مگری مِنتائای ویشتر و خدل هیچ کار تادیی اتفاق نِمکوء. آر اصلاحی یشی انجوم بگری، یا خفیفتر اژ آچیئه س گه وتون یا شدیدتر اژ او؛ آریگه دا یا باو زوئن بی ئو هاتیس تنگ.

هر دیک واکنش، یه پیام آره آویل ایمه کل مهن گه ایمه آره چیئی گه وِتمون، ارزشد قائل نینیم، یا چیئی گه موشیم، خخیخت نری. آویل ایمه آمگری گه فگر ک قصه لی گه اژ اعمال قدرت اهر چیئی خخیخت نری. و ای خاطر، گیز ماو گه ک باس ای اعمال قدرت جدی بگری. هُن فگری، ابارَه باقی چیئل زنه ی اویش هس. او آر هرا ی بناو آر معلمل، رقیقل، ریزل، ئو مدیری سیل مهه ئو حنی گه بالغ ماو، ای گپ چی یه مسئله طبیعی قبول مهه. آرمون، قصه لی ماو قولل ئو جمللی گه وهیا گه اژ زوئو او ماء دیر، مِنتائای او همیتی بینو نیم.

صلا دن و یه مثال فرضی، هُن گفتگوی توضیح دم. «جیم»، «تام» موئینی گه اوّه مَشتاسی، مِنتائای نیمیتی! آ لظه قصه گرد کیتی. او عجله دیری ئو ولا ووژا موشی: «نِمَتونم باوار گم گه دیرم ویر تام مچم. و خد نیرم قصه گرد گمی.» دو پیا یکتیری موئین.

جیم موشی: «خدا شگر برا. خوشالیم موئینمت.»

او گری قصه مهن. و چونیا جیم عجله دیری، قصه گرد ای جمله خلاص مهه: «ایمه باس یه روز آره ناهار گرد یک و خد بنیم.»

اول، جیم دیتی تام ذوق ئو شوق زهردی آریگه عجله داشدی. دوئم، او افر خداون ئو و نوا چیئن تام و جمله «خدا شگر» نوئی. سئم، او هیچ علاقه ای و پیگیری دوت ناهار ناآشدی. ای جمله ل فخد وسیله لی بین گه زوی تر بحوای ئو انوم ای فرآیند، وژدان ووژ تسکین د. و ای خاطر، منظور جیم اراسی آچیئه

نوئی گه انوم آگفتوگوۋه ماری زوئو.

موقعیتلی چئی اپی واقعیت، هر روژ انوم زنه ایمه اتفاق مگوۋه. ایمرور مردم ویه چوارم چیی گه مویشن، همیت نمین. اهن، یانی جا بلوجوئی هاتن دیری گه ایمه شناخت امل مشکل دیریم، آریگه نمتونیمو اُن اژ گفتارو بشتاسیم؟! منتائای وخدای عیسا قصه مهه، اژ ایمه میتی گفتار او جدی بگریم. ایمه نمتونیمو و چیی گه اوۋه موشی، هرا جور سیل کیم گه و صائای اقتدار یا روابطمو انوم زنه سیل مهیم. وخدای او مسئلهای موشی، همیت بین م. او وفادار، جُجُ زمونی گه ایمه عت ووژمون مشکینیم. او اسطی اژ خخیخت ئو اصالت حرکت مهه گه ویشتر اژ فرهنگ یا اجتماع ایمنه. اسه، وخدای عیساۋ موشی: «منتائای آر هُمه نوئشخینو، باوۋه هُمه یش گه هانوم آسمون ار گنائل هُمه نموئشخنی»، قصه ی مینا ئو اعتبار دیری.

یه گوم نواتر مچیم. عیسا ای قصه ل فحد یه گل انوم انجیل نوئی بلکم چن گل اپی هشتار وئو همیت او تاکید کردی. بورن سیلی بهیم آر موقعیتل تری گه اژ اپی جمله ل استفاده کردی.

«آریگه آر گنائل مردم بوئشخینو، باوۋه آسمونی هُمه یش هُمه موئشخنی. منتائای آر گنائل مردم نوئشخینو، باوۋه هُمه یش گنائل هُمه نموئشخنی.»

-متی ۶: ۱۴-۱۵

ئو ادوازه:

«بوئشخن تا بوئشخینتو.»

- لوقا ۶: ۳۷

یه گل تیرا دوعا ربانی محیونیم:

«ئو قرطل ایمه بوئشخن هُن گه ایمه یش قرطدارل ووژمون موئشخیم.»

- متا ۶: ۱۲

پِلوجوئيمَ مای گه چطور ويشترَ مسيحيلِ مئو خدا اُون هَرأ رئی ای بوئشخنی گه اُو کسلی گه باعث لغزشو بین، موئشخین. آا، اُو دخیخا و هَرأبی روئش بشخیآ موئن عدم بَشخَش اِنوم کلیسائل ایمه فِرء. ایمه نیمو ای قصه ل عیساء فِر جدی بگَریم. چه عدم بَشخَش فِر بو چه نه، خخیخت عوض نِماو. و هَرأ رئی ای گه ایمه شخصی تر موئشخنینم، آزاد مهیم ئو بنا مهیم، دُریس و هَرأ رئی بشخیآ موئیم.

شانی غیر معمولی اِباره خادمی اِ فیلیپینم شَنفَت. رقیقلم گه اوئن اژ خِلَمَت قدیمی مَشَتاسیا، مه مقاله ئونی نشو مه دا گه اِباره تجربته ل او قصه مهردی. اِ پیاء اِ باره دَوَت خدا اِنوم زینه ی ووژ و خاطر کار موفقی گه داشدی، چن سال مقاومت کِردوئی او ثرود فِری داشدی. کورفربونی او اِخرسر یخه او گِرتی ئو و خاطر سکتہ قلبی، و هِلَه پَلَه اُو رسون اِره بیمارستان رسون.

او اَرسر تخت اتاق عمل، مِرد ئو ووژ اِ دروازهل ملکوت اِدر دیتی. عیسا اوزه هوسیا ئو اِباره کورفربونی او برخورد گِرد او کِردی. پیاهه اژ خداون هستی گه اَر عِمِری فِرآک، او خِلَمَت اِزین مهیتی. خداون قبول کِردی. وِر اژ یگه خداون او گِلاد اِره جسمی، رویایی اژ جینم نشو او داتی. او هَسویر ما ووژ دیتی گه اِنوم بِلَاحهل جینم مَسْری. او پِلوجوئی هاتی اَریگه دا زِنَهه «دوعا تَوَّه» حیونوئی ئو اعتراف کِردوئیتی گه مسیحی ئو اِنوم جلسهل کلیسا شَرکت مهردی. اژ خداون پرسیتی: «اَزَا او هانوم جینم اَر؟»

خداون وِت ئون گه او نِهستوئیتی یکی اژ قوم خویشلی بوئشخنی ئو و ایی خاطر، نَمَتونستی بشخی بو.

بَشخَش ئو رشد روحانی

من ئو لیزا نمونهل فِری اژ تِلَه عدم بَشخَش اِنوم خِلَمتمو دیمون. و خدی اِره گِل اول اِنوم اندونزی خِلَمتمون مهرد، اِنوم مال یه تاجر ثرودمن زِنَهیم مهرد و هِیا گه او ئو خانواده ی اِنوم جلسهل کلیسای شَرکتون مهرد گه مه اَر اوزه خِلَمتم مهرد، منتائای نجادو ناآشد.

اِ آ هفته لی گه مَن اَر اوزه بیم، زِنَهه نجاد گِرتی، بعد ووژ ئو بعد هر سِک آویلَهه. اِنوم اوزه اتمسفری اژ رهایی ئو آزادی بی ئو کل فضا مال عوض کِردوئیتی.

خوښی گڼگی پر مالو بوئی.

وځدی او خوردارا بین گه من ئو ژنهم ګلامیریم آره اندونزی، اژایمه دوتو کړد تا بېمینیم آرټک او ئو پېشنهادو کړد گه بلیط هواپیما سه آویلمو ئو پرستار آویل بین. ایمه رسیمو ئو دیه جلسه انوم کلیسا او خلتمو کړد. من اباره توه ئو حضور خدا موعظه م کړد. ایمه حضور خدامون انوم جلسه لمو احساس مهرد، اسرل مریشیا ئو گریئل آزادی ئو راهائی، سرسر جلسه پر کړدوئیتی.

هني هم کل خانواده خلمتون مهرد. دا میرد گه انوم هرا شیر زنه مهرد، انوم هر جلسه عبادتی شرکت مهردی. او همیش پیل فری آره بلیط هواپیما آیلل خلاتی کړدوئیتی.

نژیک آخر هفته، دا ابي پیاء راس چیمل مه سیل کړدی ئو پرسیتی: «جان، آزا مه هرگس حضور خدام احساس نهردی؟» تقریبا ناشتامو خلاص کړدوئیتی ئو باقی ویکار اژ سر میز چوئین.

او دم قصه ووژ گرتی وتی: «من نوم هر جلسه عبادتی حاضر بیم ئو اژ نزدیک و هر چی هومه وتون، گوښم داء. آره توه هاتمس نوا، منتائای یه گل هم حضور خدام احساس نهردی. نه فخد او، بلکم حضور خدام هیچ وځدی تریش احساس مه نهردی!»

من گرد او قری قصه م کړد ئو ایسا وتم: «بوری آرنت دوعا بېهیم تا و روح خدا پر بوئین.» دسم نا آرسر ئو آره دوعام کړد تا روح القدس بگری، منتائای هیچ جوری احساسی اژ حضور خدا نوئی.

ایسا خداه گرد روح مه قصه کړدی: «او نسوت میردی کینت ها نوم دل ئو او نموئشخی. بوش بی میرده بوئشخی.»

دسم اژ نوم سر او هیزدا. مژناسلیم گه میرده مردی! منتائای سلیم کړد ئو وتم: «خداون نشو من م گه تو میردت نوئشخیت.»

او وتی: «آ، هئس منتائای مه ویشترین تقلا ووژم کړدی تا او بوئشخیم.» ایسا او اباره کارل ویشتنای گه میرده آرور او کړدوئیتی قصه کړدی. متونسیم بېهیم گه آزا او آره بشخین میرده هئ تقلاء مهه.

وَتِمَنُون: «آريگه حضور خدا بهيَن دى، باس بوئشخين» ئو چيئي گه عيسا
 اِبارَه بَشَخَش تيليم دائيتى آرينى توضع دا.

«تو نِمَتونين وَ قوتِ وِوَرْت او بوئشخي. باس قدرت او آَر حضور خدا بَگري
 ئو اول اژ خدات ب گه تو بوئشخي. ايسا ميتونين ميردَت بوئشخين». اژ اوئم
 پرسى: «آيا مِت ميردَت راها كين؟» او جوواو داتى: «آا».

مِه اوئم گرد يِه دوعا سادَه همراهى كِرد: «اِا باوَه آسمونى، اِنوم نُم عيسا
 بَشَخَش تونَم مِ آريگه ميردَم نوئشخيم. اِا خداون مَدانيم گه نِمَتونم اوم قوتِ
 وِوَرْت بوئشخينم. مِه وِركار شِكسم هَاردى، مِنتائاي اِسگه آَر حضور تو نفرتَم
 نَسوت ميردَم، اژ دل وِوَرْت مَهَم دِرر ئو اوء موئشخِم!»

هِنى قَصَه لى خِلاص نوئى گه اِسِر اژ نارنگلى رِشيا مِه اوئم تشويق كِرد:
 «دَسَلِت بِيَر رُ ئو وَ زونوئل قَصَه بَپه.»

آرِه گِل اول او وَ يِه زونو رنگين آسمونى قَصَه كِردى. ايمَه هُن احساس قوى اژ
 حضور خداون اِ پشت ميز ناشتامو داشد گه گِژا بوئيمو ئو واقمون دَم پَروئى. او
 نزىك پنج ديقَه بى گيرى. ايمَه گِرى قَصَه مونَ گرد يَك كِرد، ايسا اوئم تشويق كِرد
 گه اژ حضور خداون لَدَت بِيَرى. او هر هُن خداون مَپرسيا ئو مِه اوئم تنيا هُيشَت.
 وِخدَى اِى خَوَر رَس كُر ئو بوئيهه، واقون دَم پَرى. كِرِهه وِتى گه هرگِس
 نِئيسى داي بوء گيرى او وِوَرْت آخِرِين گِلى گه گيرياى اِ وِير نِمَاهاتى: «جُج وِخدَى
 ميردَم مِرد، مِه نَگيريام.»

اِنوم جِلسه آشوء او تَعْمِيد آو گِرتى. تا سِه روژ بعد يِه بَرِيق ئو لوءَخَن شيرين
 اژ نوم روى او ماء دِرر. اِ وِيرم نِمَاى گه وِر اژ آَو اوئم لوءَخَن دوئى او نموئشخيا
 ئو وَايى خاطر، زندونى عِدم بَشَخَش بى. مِنتائاي وِخدَى مِردِى راها كِردى ئو او
 بَشَخِيتى، قدرت خداون اِنوم زِنه ي وِوَرْت كِرد دى ئو اژ حضور او آگا بى.

خادِمى گه نوئشخى

عيسا اِنوم مِتا ١٨، ئُير دا آَر اسيرى عِدم بَشَخَش ئو لغزش. او شاگردَل تيليم
 داتى گه چَطوَر گرد بَراى گه اُو لغزش داسى دوسى گن. (ايمَه اِبارَه دوسى اِنوم

فصل دُماين قَصَه مِهيم.

پطرس پرسیتی: «آقا مِه تا چن گِل آر پرام آر مِه گنا بهه، باس او بوئشخِنم؟ آيا تا هفت گِل؟» (متا ۱۸: ۲۱) او فِگَر مَهردی گه فِرَه بشخِنْدَه پطرس دوس داشدی حد آخر مسائل آر نظر بَگری. او کسی بی گه آرسر کوی عوض بیئن نوم روی وتی: «آر پَت، سه کولا آر ایزر باوژیم، یِکی آرَه تو ئو یِکی آرَه موسا ئو یِکی تر آرَه الیاس.» (متا ۴: ۱۷) سیل گن او فِگَر مَهردی گه فِر بزرگوار: «استاد مِه وَ میل ووژم هفت گِل موئشخِم!» مِنتائای او جوواو پِلجوتینی گِرتی. عیسا چیئی گه نظر پطرس، بزرگوارانه وَ حساو ماهات، هو داءِ لای «موشم ئونِت نه هفت گِل، بَلِکِم هفتا هفت گِل.» (متا ۱۸: ۲۱-۲۲ وَ عبارتی تر، بوئشخِن اَطور گه خدَاء موئشخی، بی محدودیت.

بعد عیسا مَتلی آرَه تاکید نَکته ووژ، تَریف کِردی:

«أَزَى جَوَر ماو پاتِشائی آسمو بوشین گا شائی گه قَص کِردی وِگَرَدِ
خادمَل ووژ تسویَه حساو ک. اِسَه وَچوینا بِنیا نا آر حساوَرسی،
یکونی آورد آرَه تَک گه دِیه هزار قنطار بدیکار بیتی.»

- متا ۱۸ : ۲۳ - ۲۴

آرَه درک گِنگی چیئی گه عیسا وتی، باس بَذانیم گه قنطار چَه بی. قنطار یِه واحد اندازه گیری بی ئو آرَه اندازه گیری طِلا (دوئم سمویل ۱۲: ۳۰)، نَخَرَه (اول پاتِشائِل ۲۰: ۳۹) ئو باقی فِلَزَل ئو اشیا استفاده موئیا. اِنوم ایی مَتَل هَشارَه ماو یِه بَدئی. اُهَن، خیال ایَمَه مَتونی وَ اعتبار یِگه او هَشارَه مَهردی واحد تبدیل، چُی طِلا یا نَخَرَه، راحت بو. بورِن اِبازَه طِلا قَصَه بَیم.

قنطار عمومی تقریباً چن هفتا ئو پنچ پوند بی؛ ایی وزن طبیعی بی گه یِه پیا مَتونستی هیز ب (دوئم پاتِشائِل ۵: ۲۳) سیل گن دِیه هزار قنطار تقریباً ۷۵۰۰۰ پوند یا ۳۷۵ تُن موئیا. اِسَه، ایی خادم ۳۷۵ تُن طِلا بدیکار پاتِشا بی..

الو خیمَت طِلا تقریباً اِجال یِه اونس، ۳۷۵ دلاز. اِ بازار ایمرُوژ یِه قنطار طِلا ارزشد ۴۵۰۰۰ دلار دیری. اِسَه دِیه هزار قنطار، ۴/۵ میلیارد دلار ارزشد دیری.

ای خِلمتکار ۴/۵ میلیارد دلار بدیکار پاتِشا ووژ یی.
عیسا آر ایرِ تاکیدِ مِهه گه ای خِلمتکار بدئی ای داشدی گه نمتونسدی بیتِی.
مَحیونیم:

«وَجوینا او نمتونستی قَرط ووژ بئِه دُما، ارباوی فِرِبو داتی اوِ گرد
رُن ئو آیلل ئو کُل دارایی بفروشن ئو بدئی بِسینیی. خِلمتکارِه آرور
پا ارباو زونی داتی ئو و لالک حاس وئی: مِجال د تا کُل قَرط ووژم بَیم
دُما. اِسِه دل ارباو آره ستی ئو قَرط او بَشخیتی ئو او آزاد کِردی.»
- متی ۱۸: ۲۵-۲۷

اِسگه بورن بوئینیم گه ای مَتَل چطور و لغزش هَارِدن مربوط ماو. و خدی
لغزش اتفاق مَکوء گه یه بدئی هَس. هُمه شَتَفِتَتون گه وتو: «او کُل مِیه دُما.»
اِسِه، بَشخِش چُی باطل کِردن یه بدئی. شا خدائ باوِه نشون م گه بدئی ایی
غلام گه اصِلا نِمَتونستی بیتِی دُما، موئشخی. اِکولسیان ۲: ۱۳-۱۴ مَحیونیم:
«اَرَمون گه اِنوم گَنائِل ئو حالت خَتینِه نوئی نفس ووژتو مردوئینو خدا هُمه
گرد مسیح زنی کِردی. او کُل گَنائِل اِیمه بَشخیتی ئو آ سند قَرطل گه و خاطر
قانونل آر زیچ اِیمه ئُسیاء ئو آر ضد اِیمه هوسیا ئی باطل کِردی ئو آر صلیب
کوئی، نابود کِردی.» بدئی اِیمه گه بَشخِیاء اصِلا نِمَتونستمو بَیم دُما هُیچ
رئی ای نوئی گه اِیمه بتونیم بدئی ای گه و خدامو داشد، بَیمون دُما. لغزش
اِیمه، قِر آرژینمون اِرماوردی. آرژوئیی، خدا نجاد و عنوان یه خِلاتی بَشخیتی
اِیمه. عیسا آ سَنَد گه آر زیچ اِیمه بی، داء دُما. اِیمه متونیم تشابهی اِنوم
ارتباط ایی خِلمتکار گرد پاتِشائی ئو ارتباط ووژمون گرد خدا بوئینیم.

«مِنتائای جِنی گه اِ خِلمتکار مَچِیاء دِرر، یِکی اژ هُمکارل ووژ دیتی
گه صد دینار بدیکار بیتِی، اِسِه او گِرتی ئو چنگ ناءِ تینی ئو وئی:
قَرطَهت بئِه دُما.»

- متا ۲۸: ۱۸

یه دینار تقریباً چن مزدس یه روژ یه کارگر بی. اِسَه مطابق مزدس ایمرۆژ، صد دینار ارزشدی بَرۆر چوارهزار دلار موئیا. اِسگه باقی بِحیوَنی:

«هُمکارِهه آرۆر پا او زونی داتی ئو و لالک حاس وتی: مِجال دَ تا کُل
قَرط ووژم بَیم دُما. مِنتائای او قبول نَهردی بَلِکِم چی ئو او آوَشِد زِندو
تا قَرط ووژ ب.»

— متا ۱۸: ۲۹ - ۳۰

یکی از هُمکارلی پیل فِری یانی یه سِئِم مزدس سالانه بدیکار بی. آیا هُمه دوستو داشت که یه سِئِم حقوقتون از کیستون اِریچو مِنتائای ا وِرتو بو گه یه بَدئی ۴/۵ میلیارد دلاری ای پیا بشخیائی ای پیل ویشتر از آ پیلی بی گه اوه مَتونستی ا کل زینه‌ی ووژ باری دس.

لغزشلی گه ایمه ا بَرۆر یکتیری دیریم ا بَرۆر لغزشلمو نسوت خدا جی ۴۰۰۰ دلار ا قیاس گرد ۴/۵ میلیارد دلار. هایتَر کسی گرد ایمه گن رِفدار کِردوئیتی مِنتائای نِماو قیاس کورفربونیل ایمه ا بَرۆر خدا نی.

هایتر احساس کینو گه وگِرد هُیچ کسی چن هُمه گنو رِفدار نَهردی، مِنتائای توجه نِمِهینو گه وگِرد عیسا چنی گن رِفدار بی. او وِرک بی گنا ئو بی عوی بی گه کشیا.

کسی گه نِمَتونی بوئشخی، بَدئی کِلنگی داشدی گه بشخیآ بی. و خدی مَفیمینو گه عیسا هُمه از مرگ ئو عذاو ابدی آزاد کِردی، دیگران بی قیدوشرط موئشخینو ئو آزاد مِهینو. (ایمه ا فصل سیزه اِباره چگونگی ای کار قَصَه مِهیم.) چیئی گن تر از یه نی گه ابدیتمون نوم دریاچه اِگر بگذرونیم؛ جایی گه دیر آزادی نی. کرم آو نَمَمیری ئو اِگر آو کورا نِماو. قسمت ایمه یه بی تا یگه خدا از رئی مِردن گِرهه عیسا عیسا مَسیح ایمه بوئشخی.

هَللویاه! آر بَشخین اِرنِتو سَخَد، و راسی جِئِم فِگر پَهَن ئو و مَحَبَت خدا گه هُمه آزی نِجاد داسی.

درسلی آرِه ایمودازل

بورن دُم مَتِلَّهه بَگیریم:

«جِنی گه باقی خِلمتکارل ایی اتفاقون دِی، فِرِه پڑارا بین ئو چن آرِه تَک ارباو وورژو ئو گُل ماجرائو وِت. اِسَه ارباو، اَ خِلمتکار احضار کِردی آرِه تَک وورژو وِتی: اِلا خِلمتکار شَرِبارَ مَرَّ مِه وَ خَاطِر لالکَ حُاس تو گُل قِرطَلِت نوئَشخیم؟ آیا نَباس تونیش رِیمت آر هُمکار وورژت مَهَرِد، هَرَا جوَر گه مِه رِیمم آر تو کِرد؟»

— متا ۱۸: ۳۱-۳۳

عیسا انوم ایی مَتَل هَشَارَه نِمَهَرِدی بی ایموئل. او اِبازَه خِلمتکارل پاتشا قِصَه مَهَرِدی. ایی پِیاء وِیکار بَدِئِی گِلنگی داشدی گه بشخیائی (نِجاد) ئو اژ او وَ عنوان «خُلُم پاتشا» نُمو بَرْدی کسی گه او نوئَشخیتی، «خُلُم همتا» بیتی. وای خَاطِر، مَتونیم نتیجه بَگیریم گه یِه عاقوِیت ایموداری کَ گه نِمیتی بوئَشخی.

«اِسَه ارباو آگِر اژ سر چتی او آوَشِد زِندو تا شِکَنجَه بو ئو گُل قِرط وورژ بِنَه دُما. هِر هُنیش باوَه آسَمونی مِینِش وِگِرْد هِر گُم اژ هُمَه رِفدَار مِهه آر هَمَهیش بِرا وورژوِن تِیه دِلا نوئَشخینو.»

— متا ۱۸: ۳۴-۳۵

ایی آیهل سه نِکته مِهم دِیرن:

- ۱ خُلُمی گه نِموئَشخی، اِبازَه هَرَا شِکَنجَهء.
- ۲ او باس بَدِئِی اِصِلی بِنَه دُما: ۳۷۵ ئُن طِلا.
- ۳ خدَاء باوَه هَرایی کَار اِ بَرُوَر هِر ایموداری گه لَغزَش بِرا وورژ نِموئَشخی.

۱ — خُلُمی گه نِموئَشخی، اِبازَه هَرَا شِکَنجَهء

لِغَتنامَه، کِلِمَه «شِکَنجَه» هُن تَیْرِیف مِیه: «عِذاو جِسم یا فِگَر» یا «وَارِد

کِردن ژون شدید آره تنبیه، سرکوب یا لذت گرد آزارگری».

آنتریک کِرل ایی عذاو، روخل شریارن. خدا صلا مئه «شکنجه کِرل» تا و میل ووژو، ژون ئو عذاو جسم ئو فکر تحمیل گن، جُج آر ایمه ایموندار بوئیم. ایمه ویشتر وخذل انوم جلسهل عبادتی آره کسلی دوامو کردی گه نمتونستو بشفا، آرامش یا آزادی بگرن؛ آریگه دیگرانو راها نهردوئی ئو اژ تیه دلا نوئشخین. دکتزل ئو دانشمندل، موئن تیلی ئو عدم بشخس وگرد مریضیل خاصی اجور آرتروز ئو سرطان ارتباط دیرن. چیئل فیری چئی مریضی مغزی و عدم بشخس وگرد تیلی ارتباط دیری.

بشخس معمولاً ابازه دیگرون، منتائای گائی ابازه خودِ شصخیش. عیسا وئی: «آر وگرد کسی مشکلی دیرین، بوئشخن...» (متا ۲۴:۵) سیل گن ایی «گس» شامل خودِ ووژیشتون ماو. آر خدا هُمه بشخسی، هُمه کی اینو گه کسی گه او بشخسی، جُج آر ووژتو بوئینو، نوئشخینو؟

۲ - خُلمی گه نیموئشخی، باس بدئی اصلی گه اصلاً نموئیا بیئی دُما پ.

لازم بی تا او کاری گه اصلاً نیماو انجوم د، بیه. چئی یه گه لازم بو تا ایمه بدئی ای گه عیسا انوم جلجتا داتی، بیمو. اِسَه ایمه نجاد ووژمون اژ کیسمون اِرَمچو. هُمه موشینو: «گری صبر گن. مه فگرم مَهرِد وخدی کسی دوعاء توئه حیوئی ئو زنه ی ووژ تسلیم عیسا کردی، دیر هرگس آو اژ دس نیم.» آر هُن اعتقادی دیرینو، اِسَه توضیح دَن آزا پطرس جملهل هار نیسونی:

«آریگه آر اُو گه و شناخت خداون ئو نجاددهنده ایمه عیسا مسیح، اژ فساد دنیا اِرچن، هئی گرفتار بوئن ئو شکس بیرن آژی، آخر عاقوتیو گن تر اژ اولون ماو. بیتر بی گه اژ آ اول، رئی صالح بیئن نمشتاسیا، تا یگه دُما شناختن، اژ حکم مقدسی گه سپارتیاس بینو، روی اِریلین.»

-دوئم پطرس ۲: ۲۰ - ۲۱-

پطرس ابازه کسلی قصه مهه گه اژ گنا و سونگ نجاد انوم عیسا مسیح

اِرچوئِن (ناپاکی دنیوی). اَر اُو اِدواَرَه وَ سونگ گنا گِرِفدار بوئن (گه مَتونی وَ سونگِ عَدم بَشَخِش بو) ئو وَ سونگِ اَو شِکس بېرن - شِکس هَارِدِن یانی گِلانْهَارِدِن اَرَه تَک خداون ئو توئَه نَهَرِدِن اژ گنا ارادی ووژمو - پطرس موشی گه گِلانْهَارِدِن اُو اژ عَدالت ئو اِراسی، بدتر اژ یَس گه هرگس اَوَن نَمشتاسیا. وَ عَبارتی تر، خدَاء موشی گه بیتَر کسی هرگس نَجاد نَگری تا خِلاتی ژِبیاین ابدی بَگری ئو ایسا اَره هَمیشَه اَژی گِلابیری.

یهودا یَش هُن کَسلی اِنوم کَلِیسا «اِدواَرَه مَردي» تَوصیف مِپه (یهودا ۱۲-۱۳). اِدواَرَه مَردين، یانی یه گِل بی مَسیح مَرِدوئینو ئو بَعَد وُگَرَد اَدیا کِرِدِن او زِنیا بوئینو ئو ایسا وَ اژرئو اَر هاتِن اژ رِیئل او، اَره هَمیشَه اِدواَرَه بَمرین.

ایمَه مَدانیم گه فِرکَسَل مان اَره تَک عیسا ئو ووژونْ گَرَد اِی جَمَلَه تَوجیه مَهَن «اِ خداون، اِ خداون، اِیا وَ نُم تو نَبوتمو نَهَرَد ئو وَ نُم تو مَلاکَتَلَمو نَهَرَد دِرر ئو وَ نُم تو مَعجَزَل فِرَمونی نَهَرَد؟ اَسَه وَ اَشگارا موشم ئونو گه هرگس هُمَهَم نَشتاسی! اِ شَرِیازل اژ مِه دوبرا بوئن!»

(مَتا ۷ : ۲۲ - ۲۳) اوئل اُو مَشتاسیا ئو موئتون ئون خداون ئو وَ نُم او مَعجَزوَن مَهَرَد، مِنتائای او اوئل نِمشتاسیا.

عیسا چَه کَسلی مَشتاسی؟ پولس رسول ئِیسونی: «مِنتائای اَو گه خدا دوس دیری، اَرَتَک خدا شَناس (اول قَرنتیل ۸:۳) خدا کَسلی مَشتاسی گه او دوس دیرِن. هایتَر هُمَه بوشینو: «مِه خدا دوس دیرِم. فَخَد اِی بَرَاء دوس نِرم گه لَدَمَه داسی اَر مِه اَسَه فَنَتو هَارَدی ئو خدا دوس نِرینو؛ اَرِیگه ئِیسیاء «اَر کسی ادعا بَپه گه اَر خدا مِحَبَت مِپه، مِنتائای اژ بَرا ووژ بیزار بو دِرَوژِن. اَرِیگه کسی گه بَرا ووژ گه موئینی، مِحَبَت نِپه، نِمَتونی خدایی گه نِئِیسی مِحَبَت کِ.» (اول یوحنا ۴:۲۰) فِری مَسئله وِیشتَناکِ کِ، اَرِیگه شَصِخ فِری هَارَدی وَ تَموم دَل اِنتقاد دیری گه خَخ ها دس او. او اِیمو دیری گه هانوم رئی دُرِیس وِیا اَگه اِراسی هانوم رئی تَرا. کسی گه نِمچوگَرَد اطاعت اژ کَوم، دَل ووژ فِری م.

اِیا جالِب نِی گه «فِرکَسَل» اِنتظار دیرِن بَچِن نوم مَلکوت، مِنتائای رَد موئن. عیسا یَش وِتی: فِرکَسَل اِر وُژَل اَخِر لَغزَش مِرن (مَتا ۲۴:۱۰). اِیا اِی دَو جَرخَه مَتونِن اژ هَرایی دَسَه اَشقاص بوئن؟

پری اژ ایمودازل آخنکه اژ عدم بَشَخَش هان رنج ئو عذاوار گه امیدوارن
مردن آسوده ئوک. مینتائای یه دُریس نی. ایمه یا باس اسگه بوسیم آر پُرور عدم
بَشَخَش ئو یا قبول کیم گه خیمتی اصلا نموئیا بیم دُما، باس بیم.

۳ - خدای باوه هرابی کار! پُرور هر ایموداری انجوم م گه لغزش پراوژ -
بی یگه توجه بهه آر یگه لدمه یا لغزش چنی گلنگ - نموئشی.

عیسا فره دقیق بی تا اطمینون داشدوئیتی ایمه ای مَتَل وَ دُریسی درکمو
کردی. او تقریباً هر مَتلی، تفسیر او نموئی مَر یگه شاگردلی اِبازه او مَرسیاو.
اسه، اِبازه یه اوه مهستی هیچ شکی اِبازه شدت داوری آره کسلی گه نَمچن گِرد
بَشَخَش، نَمینی.

عیسا چن گل تاکید کردی آر نوئشخیم، بشخیا نموئیم. اوپرتو بو او چنی ایمه
نی؛ او و چینی گه موشی، هَمیت م.

ویشتر و خدل ای مسئله گس نوم کلیسا نموئینی، اِجال آو، دَسپِچلی
آره پنا داین وَ نَبشخین نشون مین. عدم بَشَخَش، ا دسه گنائل گَجرتی اژ
هُمجنسبازی، زنها، دُزی، شراو حیوری ئو چیئل تر ا نظر مِگیرن. مینتائای کسلی
گه دچار ای گنای موئن، آرف کسلی گه آلوده گنائل تر موئن، وارث ملکوت
خدا نموئن.

پری هایتر فگر گن یه پُغوم سخدی ک، مینتائای مه، وَ عنوان پُغوم ریمت
ئو هشتار سیل مَهَمی، نه داوری سَخد. آیا هُمه ترجیح مینو اسگه وَ سونگ
روح القدس ملزم بوئینو ئو توئه خخی ئو بَشَخَش تجربه کینو یا نَبشخینو ئو
بشتوئینو گه ارباو موشی: «دویرا بگر»، زمونی گه دیر نَمتونینو توئه کینو؟!

قِرَارَ ايمَه اَخَنگه اژ تَقاص دوير بوئيمو گه خطر اغفال آو انوم ايمَه، ناو

مِنْ آرِه اطاعت هُمَه اِنُيسونِ كِتاو «بَلَه شَطو» مَنمونِم. اِی كِتاو آخَنگه
مَسح دِیری گه رُوح خِداون اِکُل مِدتی گه آوَم مَحیَوَن، وَگَرِد مِه رُوپِرُوی
مُوثِیا؛ وَ طُوری گه حِیَوَنِی، فَخَد چن رُوز طویل کِیشیتی. اِی كِتاو
زِنه ی مِه وَکِی عَوض کِردِیسی. اژ زنجیرِل لَغزَش آزاد بيم نُو دِل، فِگَر نُو
اَحساساتِم مَجورِم تا هَرهَن بَمینِم نِوم آزادی.

– ال.ام. کارولینای جنوبی

تِلَه تَقَاص

«آر هُيچ گس و سزا گنی، گنی نِهَن. دقت گن گه چيئي
گه اِنظر کُل کسی خوء بارِن جا.»

— روميان ۱۲: ۱۷

هَر اَجور گه اِنوم فصل نواین آشگارا ديمو، حفظ لغزش ئو عدم بَشخَش،
چُی طلبکار بيئين اِ بَرور کسی ک. و خدی کسی و سونگ کسی تر ظلم آرين ماوتی
ابی عخيدَه مِهئَه دی گه او مديونسی ئو بديکار ئو ها بنیر يگه چيئي چه مالی یا
چيئل تر بيتی ئون.

نظامَل حقوقي هَن تا تَقَاص کسلی گه ظلمون آری بی، یا لَدَمَه ئو هَارْدی
بِگِرِن. اِسَه دييون اژ مردم، تَقْلَاء مِهه بَدئیل بيئه دُما. و خدی کسی و دَس کسی تر

آزَار موئینی، عدالت انسونی موشی: «اُو موسُن مَکَمه آرِه چیئی گه انجومو داء،
 ئو آر بوئنَ تصقیرکار، خیمَت مِینی.» خُلُمی گه نوئشخی، مهستی خُلُم همتا ووژ
 بِدئیِهه بِنه دُما، و اپی خاطر، انوم دادگاه قانون، و مِینی خسارت ووژ بی. یه رئی
 عدالت نی.

«ا عزیزل ووژتو تقاص نهن، بلیکم خَضو خدا بِنی دس، آریگه نیسیاء
 گه خداونَ موشی: تقاص هِن مِن مِ م گه سزاء مِیم.»

- رومیان ۱۲: ۱۹ -

آرِه ایمه و عنوان آیلل خدا، ناعادلونته گه ووژمو تقاصا بهیم. منتائای
 و خدی نیمو بوئشخیمو، دخیخا هایمونی دُمو و عبارتی، خواهان تقاص ئو و دُم
 برنامهریزی آرِه انجوم اویم. تا زمونی گه بدئی و گلی نین دُما نیموئشخیمو ئو فُخَد
 ووژمونَ متونیم خسارتی گه قبول دیریمو مِین کیم. و خدی هایمونَ دُم اصلاح
 اشتبائی گه آر حقمو بی، ووژمو منیم مقوم داور ئو قاضی منتائای مدانیم گه:

«فُخَد یه قانون گذار ئو داور هَس، هَرا کسَ گه متونی آزاد کِ ئو
 یَاگه نابود کِ. اِسَه تو کیئین گه هُمسا ووژت مَکوم مهین! برال اژ
 یکتری شکائت نهن تا آر هُمه یش داوری ناو، آریگه داور آر دَم دِراخل
 هوسپاس.»

- یعقوب ۴: ۲۱، ۵: ۹ -

خدا داور عادل. او و عدالتا قضاوت مهه. منتائای مطابق عدالتا مَسینی
 دُما. آر کسی اشتبائی کِردیسی ئو صادقانه توئه کِ، کار عیسا انوم جلجتا بدئی
 او صاف مهه.

هایتر بوشینو: «منتائای اپی اشتباء، نسوت مه انجوم بی نه نسوت عیسا.
 آ، منتائای هُمه متوجه اشتبائی گه نسوت او کِردتون، نیئینو. او گه یه قُرونی
 بی گنا بی، هُیچ تصقیر ئو گنائی ناآشدی؛ ویاآگه هر انسونی تر گنا کِردی ئو مَکوم
 مرگ هر گم اژ ایمه قانونل خدا گه ویشتر اژ قانونل زمینی یا کشوری، ناموئس

ژیر پا. آر قرار بی وگرد هر گم اژ ایمه مطابق عدالتا برخورد موئیا، گل باس و وسیله پلنگ‌ترین دادگاه عالم، مکوم مرگ موئیايمو.

هایتر همه کارتونی نهردوئی که باعث بو دیگران نسوت همه آنتریک بوئن ئو آزارتو دن منتائای آر چیئی که نسوت همه انجوم بی و بشخشی که نسوت همه انجوم بی و گرد یک قیاس کینو، موئینینو که هیچ چی یک نیئن ئو نیماو قیاس بوئن گرد یک. آر احساس مهینو خیونتون آری بی ئو فنتو هاردی، مینا ریمتی که آر همه بی، اژ دستو داء.

هیچ نقطه‌ای آره تقاص کړدن نی

اژیر پیمان عت عتیق، آر همه خلافي نسوت منتون مهرد، خخ قانونی مه بی که هراوتون گرد بهم. صلائون ما تا آر بدئیل متمرکز بوئم ئو و عیوض گنی، گنی بهم. (لاویان ۱۹:۲۴، خروج ۲۵:۲۱-۲۳ سیل گن.) شریعت برتری. عیسا هنی نمردوئی تا اوئل آزاد ک.

سیل گن که او چطور ایمودارل عت جدید قصه گرد ميه.

«همیش شنفیتون که وتون چیم اجال چیم ئو دنو اجال دنو. منتائای من موشم همه، نوین آر پرور کسی که شریاز. آر کسی و چپالی بی آر نارنگ راس تو، آنارنگ یشیت ویر او اربیلن. ئو هر خدی کسی بییتی تو بکیشی مکمه، چوخت اژینت بسینی، کراسیشیت بئون. آر کسی مجبوریت ک په میل گرد او بچین رثیا، دو میل گرد بچوتی. آر کسی چیتی آزی ب، بئون ئو اژ کسی که اژ تو قرط میتی، روی ارنیلن.»

متی ۵: ۳۸-۴۲

عیسا هر چی آشکار نی آره تقاص کړدن برطرف ميه. در اصل اوۀ موشی نگرش ایمه باس آنکه اژ تقاص دویر بو که اصلا ناو که وشوقا اژ ریمون اربارن. و خدی و دم اصلاح اشتبائل انجوم بی نسوت وورمونیمو، وورمو منیم

عنوان داور. خُلمی گه اِ متا ۱۸ نوئشخی، هُمکارِهه آوشد زِندو ئو آر پُرور، ووژ سپاردَن شکنجه گر ئو خانوادهی فروشیان تا گل بدئیِهه ب.

ایمه باس مجال دیم ئو قضاوت بسپاریم داور عادل. او و عدالتا اَجَرَم. فحد اوء گه انوم عدالت تقاص مهه.

مِن بَارَه گپ لغزش، انوم کلیسای اِ تامپای فلوریدا خِلْمَتَم مَهَرْد گه رُنی هات اَرَه تَک مِه ئو وِتی میرد نواینهه اَرَه گل کارلی گه انجوم دائیتی بشخیاء مِنتائای و خدی موعظه مِه شَنفَتی گه اِبَارَه راها کِردن لغزشل قصه مَهَم، فیمی گه هنی اِ دَرینا آرامش نری ئو هر چُی وِرکار ستار نِمَکِرَتی.

آروم وِتمِئون: «تو هنی اوئت نوئشخی.»

وِتی: «چرا بَشخِیم. اسِرل بَشخِشِم رِشونی.»

«هایتر بوئین گیری، مِنتائای هنی اوئت راها نَهَرْدی.»

او اصرار مَهَرْدی گه مِه اشتبَاء مَهَم ئو او میرد نواینهه بَشخِسی.

«مه چیمی اژ او نیم. اوئم راها کِردی.»

پرسیم: «اِ چیئَه گه وِگرد تو کِردیسی بوش مِه.»

مِن ئو میردَم شوئون کلیسای بیمو. او مِن ئو سه کُرمو ول کِردی ئو وِگرد یه رُن سرشناس انوم کلیسا حیوای. اسِر داءِ نوم چیملی ئو دُم قصه ووژ گِرتی وِتی: «میردَم موئتی خدا وِ خاطر ازدواج گرد مِه اژ دس داسی؛ اَرِیگه اراده کامل او یه بَی گه اَرِن گه وِگرد او حیوای، بُوازی میردَم موئتی گه اَرِن اَرَه خِلْمَت او نعمتی ک؛ اَرِیگه چو پشت خوئی اَرِنسی او باوار داشدی گه مِه نوا خِلْمَت مَکِرِمی ئو رُنی کِم گه هر هام ایراد گِرتن اَر ئو گل تقصیرل نابودی ازدواجمو آوشد مِل مِه. هرگس گِلانَهاردی ئو نِگرتی مِل گه تقصیرکار بَی.

ای پیاء آشکارا فِری هاردوئی ئو ظلم کِلنگی اَر رُن ئو خانوادهی کِردوئیتی. او فِر اژ کارل میردِهه رنج کیشیائی ئو بَنیر بی تا او بدئیِهه گِلاد.

ای بدئی، خرجی یا حمایت اژ آیلل نوئی، اَرِیگه میردِ جدیدِهه گل ایی چیئل اَرَه او حاضر مَهَرْدی. بدئی ای گه اوء مهستی میردِ سابق ب، یه بَی گه اعتراف کِ اشتبا کِردیسی ئو حخ دس ژنِهه بَی.

مِه وٽم ٿون تو او نموئشخني تايه گه باي ٿو بوشي گه اشتبا ڪرديسي ٿو تقصير ڪار
بي ٿو ايسا اڙ تو بيتي بوئشخني. يه خيمتي ڪ گه ناهاتيس ڏما تا تو آبوئي.

آر عيسا چيم رئي ممني تا ايمه بايم ٿو اڙ او عذرخواهي ڪيم ٿو بوشيم: «ايمه
اشتبا ڪردي، حخ دس تو بي. ايمه بوئشخن»، او ايمه آرسر صليب نموئشخيا.
وختي او آر صليب ڪيشياء دارا قاروني: «اا باوه، يوئن بوئشخن، آريگه نمڏان
چه مهن». (لوقا ۲۳: ۳۴) او ايمه ور اڙ او گه بايمي آره ٿڪ ٿو لغزش وورمو
نسوت او اعتراف ڪيم، بشخيتي. پولس رسول ايمه هن نصيحت ميه: «هن
گه خداون همه بشخيتي، همه يش يڪتري بوئشخن». (ڪولسيل ۱۳: ۳) ٿو
«وگرڊ يڪ مريو ٿو دلسوز بوئن ٿو هراڄور گه خدا همه انوم مسيح بشخيسي،
همه يش يڪتري بوئشخن». (افسسيل ۳۲: ۴)

وختي وٽم ڙنه: «تو او نموئشخني تا بوشي: مه اشتبا ڪر، حخ دس تو
بي»، اسر اڙ نومروي ريشاتي. چيئي گه اوء مهستي، اقياس گرد آڙوني گه ميرد
نواينيه وارد ڪردوي او ٿو آيللي گجر و چيما ماهات. منتائاي اڙن اسير عدالت
انسوني بي. او ووڙ و عنوان داور نائيتي ٿو حخ ووڙ آره ٻڌي ادعاء مهردي ٿو
بنير يه بي ٻڌنيه بوني ڏما. ابي لغزش نمڏشتي او وگرڊ ميرد جديده ارتباط
داشدوئيتي. ابي مسئله هميش تائير نائيتي آر ارتباط او وگرڊ ڪل مسئل ٻيا آريگه
ميرد نواينيه يشي شوئون او بي.

عيسا ويشتر وختل موئي وضيت قلب ايمه چي وضيت خاك. ايمه
نصيحت بيمون گه انوم محبت خدا ريشي بيمو ٿو رشد بهيم. آسه دونه ڪلوم
خدا انوم دلل ايمه ريشي م ٿو رشد ميه ٿو عاقويت ثمر صالح بينن ڏريس ميه.
ابي ثمر محبت، خوشي، سلامتي، صبر، مريوني، خوئي، وفاداري، ملائمت ٿو نوا
ووڙ گرين. (غلاطيل ۵: ۲۲ - ۲۳ سيل ڪن).

منتائاي رمي فخد چيئي گه انوم مڪارني ازماري ٿو ڏريس ميه. آر ايمه ڏنهل
بديڪاري، عدم بشخش ٿو لغزش بڪاريم، ريشي اي تر اڃال محبت خدا ازمای
گه ٿم آريشي تيلي. «فرانسيس فرانگي پين» تيريف خوئي اڙ تيلي موشي: «تيلي،
تقاص ٿهرديسي». تيلي زموني ڏريس ماو گه تقاص تا آ درجهي گه ايمه مون م
راضي نوئي.

نُیْسَنَدَه کتاو عبرانیل مستقیم اِبازه اِی گپ قَصَه کِردیسی:

«سَخْد تَقِلا بَهَن گه وَگَرْد کُل مَرْدِم اِ صُئِل و صفا زِنَه ی بَهِینو
 ئو مقدس بوئینو، اَرِیگه بی قدوسیت هُیچ گس خداون نِموئینی.
 حَواستو بوکسی اژ فیض خدا بی نَصی نَمینی ئو هُیچ ریشی تیلی رشد
 نِهه، ناخوات باعث ناآرامی بو ئو فِر کَسَل آلوده کِ.»

– عبرانیل ۴۱: ۲۱ – ۵۱

توجه گن آر کَلَمَه ل «فِر کَسَل آلوده کِ». یانی ماو یَه اِدوازه وَهراً «فِر کَسَل»
 هَشَار بَهِه گه عیسا وِی اِ روژل اَخر لغزش مِیرن؟ (متا ۲۴: ۱۰ سیل گن.)
 تیلی یه ریشی. اَر مَتِیجی ریشیل بوئیمو ئو هِپاسون اژی کیم ئو آو ئو خوراکون
 بی دیم. ریشیل قویل تر ئو قوی تر موئن. اَر زوی نوسیمون آر نواو، ارگینو سَخْد
 ماو. اِسَه، لغزش وَ قویت هرهنْ رشد مِهه. وَ اِی خاطر اژ ایمه ئو هِستی تا صِلا
 نیم هویر آر خُض ایمه بوءِ ایوازه (افسسیل ۴: ۲۶ سیل گن) اِسگه اِجال یگه
 ثمر صالح بیین دُریس بو، شات درو کِردن خُض، دویرا گِرتن، حسوئی، تنفر، قی،
 مِرافَه ل موئیم. عیسا ئم یوئن نا آر ثمرل گنی. (متی ۷: ۱۹ – ۲۰ سیل گن)
 کتاو مقدس موشی کسی گه وَ راهائی اژ لغزش وَ دُم صُئلا نی، اَخر سر آلوده
 ماو. چینی گه گرو خیمَت، وَ گنی عدم بَشَخش ویر فساد مَچو.

پاتشائی مستعد، آلوده بی

اِ فصلل نواین کتاومو دی گه چطور داوود وفادار مَن آر شائول پاتشا؛ جُجُ
 زمونی گه شائول ارداوود وفادار نوئی. داوود وَ دُم انتقام شَخخی نوئی؛ جُجُ زمونی
 گه دو گِل مِجال اِی کار کِرد دی. داوود، پِیای بی وَ مِنی دل خدا. او صِلا داءِ خدا
 گه اِنومه او ئو شائول قضاوت کِ. جِنی گه داوری خدا هات اَرسر شائول، داوود
 خَوْشالا نوئی، بَلِکِم پِژارا بی؛ اَرِیگه اِ نوم دِلا هُیچ تیلی ای نَسوَت او ناآشدی.

دُما مَرْدِن شائول، داوود نِیشت اَرسر تخت. او قدرت داءِ ملت. اژ موقعیتل
 مالی ئو ارتش لَدَت پردی ئو تاج ئو تحت موگم حفظ کِردی. او ژیل فِری حَاسِتی

گه آرني آويلو آورد، چي: امنون، گنگ ترين گري ئو ابشالوم سئمين گري.
 گر داوود، امنون کار گني آر حخ خيه ناتني ووژ تامار گه خيه ابشالوم بي،
 کردی. او هُن نشو داتی گه مريض ئو اژ باوي هستی تا تامار کِل اژه تَک او،
 خوراک بيتئون. و خدی تامار چي، او فريو داءِ خلمتکارل گه بچن دیر ئو تجاوز
 آری کردی. ایسا اژ او متنفرا بي ئو تامار اژ ور چیم ووژ دویرا کردی. امنون یه
 شازاء سلطنتی اوزا بئم کردوی ئو زینهی او و بی آوروئی نابود کردوئیتی. (دوئم
 سموئیل ۱۳ سیل گن.)

ابشالوم بی یگه یه کلوم بوشی برا ناتنی ووژ، خیهه آورد آره مال ووژ ئو متیچی
 بیتی. منتائای و خاطر بی آوروئی تامار، اژ امنون متنفر بی..

ابشالوم انتظار داشدی باوی، برا ناتنیپه تنبی ک. داوود پاتشا و خدی
 شرباری امنون شنفتی، اگر اژ سر چتی، منتائای هیچ کاری نهدی. ابشالوم اژ بی
 عدالتی باوی نابود بی.

تامار زمونی سرداریل سلطنتی گه مصصوص دتل اوزا بی کردوی ور، اسگه
 کراس خجالت ور بیتی. او دت رنگینی بی ئو اتمالا اتروم فیری آر لف مردم
 داشدی. اسگه او ا تنیائی زنهی مَهردی ئو نمتونسستی شوی بهه، آریگه دیر اوزا
 نوئی.

ای کار بی انصافی بی. تامار و فريو پاتشا چوئی آره تَک امنون ئو تجاوز آری
 بیتی. زنهی أدت اژ کیس ارجوئی؛ ویا آگه آپیاء گه ای وشی بازی کردوئیتی جوری
 زنهی مَهردی گه مری هیچ اتفاقی نکتی. تامار ای همی بار گتوئی کولا ئو افتضا
 زنهی گتوئیتی.

روژل گذریا ئو ابشالوم خیه خصه دار ووژ موئینیاتی. زنهی کامل یه شازاء
 بوئی خاوخاؤ. ابشالوم یه سال ا بنیر یه بی تا باوی کاری بهه. منتائای داوود هیچ
 کاری نهدی. ابشالوم نسوت باوی لغزش هاردی ئو اژ امنون ظالم، متنفرا بی.
 دُما دو سال تنفر نسوت امنون، نشقه گشتن او کیشیتی. اتمالاً هُن فگر
 مَهردی: «تقاص خیه مَهم، آریگه پاتشا قص کردیسی هیچ کاری نهه.»

او جشتی آره گل گزل پاتشا گرتی ئو زمونی گه امنون فگر نَمَهردی، ابشالوم

او گشتی. ایسا حیوای اَرَه جاشور ئو تقاص ووژ اژ امنون گِرتی. مِنتائای لغزش ابشالوم نسوَت باوِی هر قویتر موئیا؛ مصخوصا زمونی گه اژ قصر دویر بی. فگرل ابشالوم و وسیله تیلی، زندونی بوئی. ئو بَ منتقد ماهری اَرَه ضیقَل داوود. ابشالوم امیدوار بی گه باوِی کِل کیتی مینی، مِنتائای داوود ای کار نَهردی ئو اِی کار باعث بی ویشتر متنفر بو.

هایتر ابشالوم هُن فگر مَهردی: «باوم اَرَتک مردم، پیا نمدار ئو گنگی کَ. مِنتائای اُو نسوَت ذات حخیخی او کورِن. او فخد یه پیا خودخواهه گه اژ خدا اَره لاپوشونی ووژ استفاده مِهه. آژا! او گن تر اژ شائول پاتِشاء. شائول تخت پاتِشائی اژ کیس اِرچی؛ اَریگه پاتِشا عمالِیقِل نَکشتی ئو قری اژ بیتیترین کاوَزل ئو گائلی بَشخیتی. باو مه وگردد ژن یکی اژ وفادارترین سربازلی زنها کِردی. ایسا گنا ووژ گرد گشتِن اَپِباء گه آر او وفادار بی، پوشونی. او خوینی ئو گناکار ئو وَاخا طریه امنون تَنبِی نَهردی ئو گُل اِی کارِل و پرستش دِروژِن ووژ نسوَت یهوه مَبوشینی.» ابشالوم سه سال مَن نوم جاشور. داوود دُما دِلگوی گِرتن اژ مِردن گِریه، یوآب پاتِشا راضی کِردی گه ابشالوم گِلادِ اَره مال. مِنتائای داوود هنی نِمِهستی گرد روپروی بوئی. دو سال تر اژی چتی ئو داوود دُماخِر لِفط آر ابشالوم کِردی ئو ادوازه امتیازِل کامل واگذار کِردی آری. مِنتائای لغزش هر چُی وِرکار قوی مَن نوم دل ابشالوم.

ابشالوم ماهرانه ظاهر ووژ حفظ مَهردی. وِر اژ کشتِن «...و برائی امنون، خویاگه گن نوئی؛ اَریگه اژی متنفر بی» (دوئم سموئیل ۱۳: ۲۲). ویشتر کَسَل مَتونِن لغزش ووژونا بشارِن ئو چُی ابشالوم انوم دل ووژونا تنفرو داشدوئی.

او جیا اژ اِی نگرش انتقادی توهین آمیز، بِنیا نا آر جذب کِردن آمل ناراضی ئو ووژ ناءِ دسترس گُل اسرائیل ئو وَاخدا مَنیاتی تا شکایت اُو بشتوئی. او ناراحت بی اژ یِگه ووژ پاتِشا نی تا بتونی شرایط خوئی آماد کِ. او مشکِل مردم داوری مَهردی؛ اَریگه مری پاتِشا وَاخدی اَره اوئل نیری. هایتر ابشالوم و اِی دلیل مشکِل مردم رَسیدگی مَهردی، وچوینا احساس مَهردی داوود اِبارَه او و عدالتا قضاوت نَهردیسی. هُن و نظر ماهات گه او دِل هول مردم. کتاو مقدس موشی گه ابشالوم دل قوم اسرائیل اژ باوِی داوود، دُزیتی. مِنتائای آیا او خالصانه دِل هول مردم بی یا و

دُم گَشْتِن داوودِ پاتِشا بی، کسی گه او لغزش دائیتی؟

ماهرانه ارنوم رئی اشتبا

ابشالوم توجه قوم اسرائیل ویر ووژ جذب کِردی ئو آر پُرور داوود هیزگرتی. داوود پاتِشا آره حفظ زنهی ووژ باس اژ اورشلیم مَحوايا. وه نظر ماهات ابشالوم قص دیری پاتِشاهی ووژ بی. منتائای اِجال آوه، زَمونی گه وه دُم داوود بی، گُشیا. وهیاگه داوود فِربو دائیتی گه زنی بیلنی.

در اصل ابشالوم وه خاطر تیلی ئو لغزش ووژ گُشیا. پِیائی وَ هُن قوتیهی وارث تاج و تخت بی. منتائای اِ اول جهالی ووژ مرد، آرِیگه دس اژ بدئی ای گه فگر مَهردی باوهی نسوت او دیری، نَکِیشیتی. اِسِه او، آلوده بی.

دسیارل رَیَزَل اِنوم کلیسا، ویشتر وِخدل نسوت کسی گه خِلمت اَرِیَن مَهن، لغزش مِیرن. اُو زوی موئن کسی گه هَر ها دُم ایراد گِرتن ئو انتقاد کِردن ئو اِباره گل مسائل مربوط رَیَزلو یا کسلی گه اُو منصوب مَهن، ایراد مَگرن. اُهْن اُو لغزش مِیرن ئو دیدو خِراو ماو. اُو اژ بَعْد وَکلی متفاوتی نسوت سیل کِردن خدا وَ اوضاع سِیل مَهن.

اُو باوار دِیرن خِلمت اُو اِنوم زنهی یَس گه کسلی گه هان دورو اژ رَبر بی انصافی نِجاد دَن. اُو دل اَمَل ناراضی ئو غافل مارِ دس ئو وِر اژ یِگه بَیَمِن، دُریس چُی ابشالوم باعث اِرمیان ئو تجزیه کلیسا یا مینیستری موئن.

بعضی وِخدل مشاهدات اُو دُریس. هایتِر داوود باس کاری آر پُرور امنون انجوم ماتی. هایتِر یه رَبر اشکالی دیری، کی قاضی، هُمّه یا خداون؟ اَوِرتو بو گه اَر قی بکارینو، هر اَو دِروء مِهینو.

چیئی گه آره ابشالوم اتفاق کَت ئو چیئی گه اِ خدمات ایمرور اتفاق مَگوء، فرآیندی کَ گه زمون مَتری. ایمه ویشتر وِخدل نسوت لغزشی گه چِیس نوم دلمو، آگائی زِیرمو. ریشی تیلی، وِخدی دیری رشد مِیه، سَخَد ماو بوئینی. منتائای هرهن گه تغذیه ماو، رشد مِیه ئو قوی تر ماو. هزجور گه نِیسندّه عبرانیل درخواست مِیه: «خَواستو بو کسی اژ فیض خدا محروم ناو، ئو هُیچ ریشی تیلی اِرنای، ناخواتی باعث ناآرومی بو ئو فِر کَسَل آلوده کِ.» (عبرانیل ۱۲: ۱۵)

ایمه باس دَل وورمو انتحو کیم ئو وورمونسوت اصلاح خداون واز کیم؛ اریکه فخد کلوم اوء متونی فگرل ئو نیئل دلمو تشقیص د. وخدی روح القدس اژ رئی وژدان آم قصه مهه، ایمه ملزم مهه. ایمه نباس نسوت الزام او بی توجه بوئیمو ئو آوه کورا کیم. اژ کسی هُن کاری کردیسی آر حضور خدا توهه بهه ئو دل وور نسوت اصلاح او واز ک.

یه روز خادمی ابار کاری گه کردوئیتی، اژ مه پرسیتی گه اجور ابشالوم کردیسی یا داوود؟ او انشق معاون، خلعت اژ شوئونی مهردی ئو شوئونهه او کردی دیر. هُن و نظر ماهات گه آشوو ارشد خسوئی آیین مهردی ئو اژ ای پیا جهال زل مچپاتی؛ اریکه دس خدا آرسر بیتی. یه سال بعد خادمی گه کردوئین دیر، اتقاد داشدی خداون آیین میتی کلیسای آر آ لا شیر باوژی. اسه، او دس کارا بی ئو قری اژ کلیسائی گه او تار کردوئی، هاتن دیر ئو هاتن اژه تک او. مشکل اژه پیش هاتی اریکه نیمهستی چی ابشالوم بهه، متنائای ظاهراً هیچ لغزشی نسوت شوئو نواینهه وور ناآشدی. او وهدائت خداون – نه وگرد واکنش نسوت رفتاری گه وگرد بیسی – بنیا ناتی کلیسا جدیدی آوشدی.

مه فرخ نوم داوود ئو ابشالوم آوردم ویر او. ابشالوم دل دیگرون ایراقونی؛ اریکه نسوت ربّری لغزش هاردوئی. داوود، دیگرون تشویق مهردی تا نسوت شائول وفادار بمین ویا آگه؛ شائول اریشت آوردی آر او. ابشالوم آمل جیم مهردی اژه تک وور. داوود، تنیا اژ اوزه چی.

اژ اوئم پرسى: «آیا تو تنیا اژ کلیسا ووژت چین؟ آیا کارتی نهرد گه مردم تشویق کین تا وگرد تو بان یا پشت تو بگرن؟»

او وئی: «مه تنیا اژ اوزه چم ئو کارمی نهرد تا مردم جیم دم اژه تک ووژم.»
«خوة! تو چى داوودت کرد. مطمئن بو گه کسلی گه مان اژه تک تو، نسوت شوئو نواین وور و لغزشو نهاردی ئو آر هُنس، اوئل ویر آزادی ئو شفا هدائت ک!»
کلیسا ای پیاء در حال حاضر برکت یافتته. چیمی گه ابار او فیمی، یه بی گه اژ انتحو کردن دل وور زل نمچپاتی. نه فخد یه، بلکم وور تسلیم شور الاهی یش کردوئی اژه او همیت فری داشدی گه وور تسلیم ریئل خدا ک، تا یه گه بییتی «رئی دُریس» نشود.

زَلتو نَچو اژ یِگه صِلا دینو روح القدس هر عدم بخشش یا تیلی آشگارا کِ.
هرچی ویشتر آو بشارینو قوِتر ماو ئوریشی آو انوم دل هُمّه سخدِتر ماو، خوش
قلب بِمین. چطور؟

«هر جور تیلی، خِض، عصبونیت، قارونین، دُشمین وِتن ئو گِلِ جور
بدخواهی اژ ووژتو دویرا گن. وِگرد یِکتری مِربو ئو دلسوز بوئن ئو هِرا
جور گه خدا هُمّه انوم مسیح بَشخی، هُمه یِش یِکتری بوئَشخِین.»
- افسسِیل ۴: ۳۱-۳۴

ایمه ویشترِ وِخْدَلِ اِنومِ جَنگَ گَرْدِ لُغزِ شَلِی رشدِ مِهیمِ گِه اَرِه اَوَنَلِ تَرِبیتِ نوئیمون.

کُتاو «تِلْکِه شِطون» مِ حیوَن چه کُتاو پَربرکئی ک! آوَم فِر کَسَل پِیشنهاد
دَاء. خِدا حِخیخِتا اژ رِئِ آو اِنوم زِنهیم عَمَل کِرْدِیسی اژ نُیسِنْدَه آو، فِر
مَنمونِم!

— اس. تی. جورجیا

تِلَه حیواین

«وَ اِی خاظر، سَخْد تَقِلَاء مَهْم تا نَسَوَت خدا ئو مردم
وَ وِرْدان پاکی زِنه ی بَهْم.»
— اعمال رسولل ۲۴: ۱۶

آزادی اژ لغزش، تلاش ئو تَقِلَا سَخْد مِیتی. پولس موشی ریاضت ئو تمرین
چُی یکن. آر لار ووژمو تمرین دیمو کَمِتر آسیب ئو لَدَمَه موئینیم. یه روژ انوم
هاوایی اژ دیواری مَچِیام سر تا عکس باوژیم. جِنی گه ایی کارم مَهرد، یه دَسَه اژ
عضلات زُنیم کیشیا ئو تا چوار روژ نَمَتونستیم بَچَم رُئیا.
فیزیوتراپ وِت ئونیم: «آر هر ورزش ئو تمرینت مَهرد، ایی اتفاق نِمَگت. آریگه
عضلات هُمَه شَکل نِگرتی مستعد لَدَمَه هُاردنین!»

و خدی تونستیم بچم رثیا شخص سر رشته داری ترمه آموزش داتی: «تو باس ایی تمرینل انجوم دین تا عضلات زُنیت گِلاری شکل ئو وضعیت مناسب.» چن مَنگ طویل کیشیتی تا زُنیم گِلا هاردی حالت طبیعی.

کَلِمه یونانی انوم اعمال ۱۶:۲۴ آرِه ریاضت askeo ءِ یِکی اژ واژَه نَامَهَل، ریاضت ئو تمرین هُن تَریف مِهه: «تَیمل ژون، تَقْلا، ورزش گُرد تمرین یا انضباط.»

بعضی و خدل دیگرون ایمه لغزش مین ئو بَشخین سَخد نی. ایمه دَل و وژمو تمرینمو داء تا اوئل بوسن موقعیتی تا لغزش کنترل گن. اُهَن، هُیچ آسیب یا ضرر دائمی نَصَبو نِماو.

فِر کَسَل مَتونستو اژ آ دیوار انوم هاوایی بچن سر ئو آسیب نوئینن آریگه ورزیده ئو آماده بین. همیشه پری و وژو تربیتو کِردی تا وگُرد تمرین درونی، اژ خدا اطاعت گن. درجه بلوغ ایمه مَیئ مِهه گه چنی خوء متونیم لغزش، بی یگه آسیب بوئینیم، کنترل کیم.

بعضی لغزشل جنگ ویشترونی م تا اوئلی گه آرِنو تربیت بيمون. ایی کشش اضافه هایتَر باعث زَیم یا جراحتی بو گه دُما او لازم بو آرِه آزادی ئو شفا دوازه، تمرین روحانیمو داشدوئی منتائای نتیجه، ارزشد ایی تَقْلاء دیری.

هدف ایی فصل، یَس گه و ایی لغزشل سَخد توجه کیم گه نیاز دیریمو ویشتر آرِه رفع اوئل تَقْلا کیم. زمونی، اتفاقی انوم زنهیم گت گه خادمی انوم او دخالت داشدی. ایی لغزش شدیدی گه تجربه م کِرد، مِه نکیشی تَنیایی، منتائای یِکی اژ چن مَشکلی بی گه وگُرد ایی شَصخم داشد ئو انوم یه سال و نیم فِر آ بی.

کَسلی گه نزیکم بین ئو جریانون مَدِناسد اژ منو پرسی: «آیا ناراحت نیئین؟ م چه بَیهِن؟ آیا فَخد میا مقاومت کین ئو کارت انجوم دین؟»

مِن موئیم: «مه خوئم. ایی کار تاثیری آر مه ناآشدیسی. میا وگُرد دَوَت ئو خواندگی ای گه انوم زنه ی دیرم بچم نوا.»

منتائای جوواو مه چیئی ویشتر اژ خروَر نوئی. مه بینهایت ناراحت بيم، منتائای اوم حاشاء مَهرِد، جُج اَرَتک و وژم. سائل فِرَمی مَنیا تا بفیمیم ایی مسائل

چطور متونستی آریم اتفاق بگوو. اووژما چوئیم، بلجوئیم ماهات ئو واقم دم پروئی. و خدی مچپام نوم ایی واقعیت گه ضعیفم ئو زیم چالمی هار قی. ایی فگرلم سرکوب مَهرد ئو ظاهر پیا قویمی مَگرت ووژم.

چن مُنگ اژی چتی کل چی شکتَم مَهردی، خلمتم ضعیفا بوئی. نمتونستیم دوعا گم ئو انوم عذاو زینهیم مَهرد. هر روژ وگرد روخل شریر جنگم مَهرد. فگرَم مَهرد ایی همی مقاومت، و خاطر دوتی ک گه انوم زینهیم دیرم متائای ا راسی آ عذاو اژ عدم بخشش بی. هر وخد نزیک ایی پیاء بیم احساسم مَهرد اژ نظر روحانی ضعیفم ئو پریشونم.

ایسا شفقِ هات گه هرگس ا ویرم نَمچو، آرسر بله حیاط خلوتمو نیشتوئیم ئو دوعام مَهرد ئو پرسیم: «ا خداوند آیا مه ناراحتیم؟» هنی ایی کیمهل اژ دم نِهاتوئی دیرر گه قار درونیمی اژ روحم شتفت: «ااا» خدا مهستی مه مطمئن ک گه بدانم ناراحتیم.

درخواستم کرد: «ا خدا خواهشد مهَم یاریم د تا اژ ایی ناراحتی ئو لغزش بام دیرر. ایی مشکل آخ آریم گلنگ گه نمتونم کنترل گمی.»

یه دخیخا جایی بی گه خداون اژ من مهستی یانی اژ قوت ووژم ناامید بوئم. خیلی و خدل تقلاء مهیم و قوت ووژمو کارلی انجوم دیمو. یه باعث نماو گه ایمه اژ نظر روحانی رشد کیمو بلکم اجال آو، ویشتر اتمال دیری سقوط کیمو. اولین گوم آره شفا ئو آزادی یس گه تشقیص دینو ناراحتینو. خرور ویشتر و خدل نیمیتی قبول کیمو گه ناراحت ئو لغزش هاردیئیمو. و خدی مه وضعیت خخیخی ووژم قبولم کرد مینی خداونم کرد ئو نسوت اصلاحات او واز بیم. احساسم مَهرد خداون اژ من میتی آره چن روژ روژی بگریم. روژی مه مَنی موقعیتی گه نسوت دنگ روح او حساس بوئم ئو فادهل تریشی دیری.

«مَر روژلی گه مه خوشم مای یه نی گه بتل شرباری واز کینو ئو گریئل یوغ واز کینو ئو مظلومل آزاد کینو ئو هر یوغ بشکینو.»

— اشعیا ۵۸: ۶

مِه آماده بيم تا بئَل شَرَباري بِشِكِي ئو اژ ظلم آزاد بوئم. چَن روژ بعد چَم
آره پرسی پيائي گه مِه لغزش دائيتي آر اوزه بي. اوئم اژ پِشت، انوم کليسا ديم ئو
بنيام نا آر گيري کِردن.

ا خداون، مِه اوّه موئشخِم ئو هر چيئي گه انجوم داسي، راها مَهَم. «هیراز
احساسم کرد گه بار سنگینی اژ کولم هیزگرتی. مِه اوئم بَشخوئی. اَلْظَه، احساس
راهایی بلوجوئینی هاتِ نوم مِه.

منتائای يه فَعْدِ بنیا خو بیئن مِه بی. انوم دِلِم اوئم بَشخوئی مِنتائای اژ
کِنگی زَیمم آگا نوئیم. هَنی حساس بيم ئو مَتونسْتِم اِدوازه لَدَمه بوئینم. ای
مسئله دخیخا چُی خو بیئن اژ يه زَیم جسمی بی. نیاز تَمرینم داشد تا دل، فِگِر ئو
احساساتِم قوویت بيم تا اژ زَیمَل آینده اِمو بوئم.

وگَرْدِ گِلاهاردِن ئو پيشرفت ناراحتی چه باس بهيم؟

چَن مُنگ اژی چَتی گائی باس وگَرْدِ بعضی اژ فِگِرْلَمی گه داشد ئو وِرِکار
بَشخِئیم جنگم مَهَرْد: «هايتَر آ پيائي گه مِه آزار داسی بوئینم یا نُم بَشتوئمی...
هايتَر کسی بوئینم گه چُی مَن اژ او لَدَمه دَیسی ئو آرَتک مِه اژ او گِلی کِ.» ای
فِگِرْلَم وَ محض يگه حواسم پرتون مَهَرْد اژ ووژِم دویرما مَهَرْد ئو اوئِلِم نهیب ما.
(دوئم قَرنتیل ۵:۱۰ سیل گَن.) يه تَمرین یا تَقْلا مِه بی تا آزاد بَمینم.

آخِرَسَر، اژ خداونِم هِست وَ يه طوری نیلی گه فِگِرْلَم ویر عدم بَشخِش بچو.
مَذِناسِدِم گه او سطح بالاتری اژ آزادی اِرِنِم آر وَر نظر دیری ئو نِمِهستِم باقي
عِمرِم انوم قدرت بالل لغزش زینِی گم.

خداون مِه تیلیم داتی تا آره پيائي گه مِه ناراحت کِردوئیتی دوعا گم ئو کلوم
ووژ آوَرْدِ ویر مِه:

«منتائای مَن هُمه موئشَم دشمنل ووژتو مِحبِت گَن ئو آره اوئلی گه
آزارتون مَن نِزا بَهَن.»

اِسّه دوام کړد. اول دَنگم بی روح ئو یکنواخت بی بی اثری اژ شوق؛ مطابق وظیفه آر دوام اضافمه مهرد: «ا خداون، او پَرکت د. روژ خوئی بئون. انوم گل کارلی که انجوم م یاری کیتی. در ئم عیسا، آمین.»

آره چن هفته هر هُن گذریا. وَ نَظَر مَرسیا که وَ هُیچ جا نِمَرسِم. ایسا په روژ شَفَق خداون مزمور ۳۵ آوړد ویر مه مه هُیچ ذهنیتی اِبار ا مزمورم ناآشد وَ اِی خاطر چم ئو بِنیام نا آر حیوَنی وِخدی رَسیم آر وسطل باب، موقعیت ووژم دی:

«شائل ظالم هیژمگرن ئو اِبار چیئی که اژی خَوَر نِرم بازخواستم مهن. وَ سزا خوئی گنی آر مَن مهن ئو بدبختم مهن.»

- مزمور ۳۵: ۱۱-۱۲

مَتونستِم ووژم گرد داوود یکی بوئینم. وَ نظرم، هم آپیا ئو هم قری اژ معاونلی وُگرد مه اِجال خوئی گنیو کړدوئی ئو گیون مه حتمی انوم خُصه بی. خداون اژ اِی مزمور استفاده مهردی تا جنگ کړدن مَن انوم ا چن سال اَخِر باری ویر مه ا ادامه آیهل بخشی حیون که وَ یگل اژ جا پَريم:

«مِنتائای آسه که اُو مریض بین مه پلاسم مهرد وَر ئو گیون ووژم روژی گِرتن ناراحت مهرد. جنی که دوام بی جوواو گِلَامهاردی وَ لاوِن مَچِیام هُن که آره رَقِیف یا بَرام عازِیتی بوئم چُی کسی که آره دای پِگیری اژ زور خُصه سَرم مَچَم.»

- مزمور ۳۵: ۱۳-۱۴

داوود اعتراف مِپه اِی پِیال تَقْلانَوَن مهرد او نابود کن. اُو وَ گنیا اِریشتو آوړد آر او؛ اَوِیش وِخدی که او هُیچ کاری که سزاواری گنی بو انجوم نائیتی، ایسا جوواو مه هات: «مِنتائای آسه که...»

واکنش داوود آر پاء کازل دیگرون نوئی. او تصمیم گرتی چیئی که دُریس انجوم د. او آره اوئل دوعاء مهردی مری پِالی نَزیک ببی یا چُی کسی که آره اژ

مِردن دای عازیتِی. خدا نشو مِه داتی گه چطور آره ای پیا دوعا گم: «تو اِباره هرا چیتلی آره او دوعا ک گه مِت مِه آرنت بَهَم.

اَهَن، دوعائل مِه وَ گلی عوض بی دیر هُن نوئی: «لا خدا بَرکت بی دَ ئو روژ خوئی آره او تیارک بوئین.»

اِسگه گه ای فرآیند احیام را گذریاء ئو شفام گرتی او هرا جور دوس دیرم گه اولین بار اوئم دی؛ وگرد گل عول ئو یه یه مَحبت بالغ.» ای آیه کتاومقدس هات ذهنیم:

«مِهمتر اژ کل یکتری فِر مَحبت کن آریگه مَحبت کل گنائل مپوشنی.»

— اول پطرس ۴: ۸

آسون گه وار کسلی مَحبت کیم گه وَ چیم ایمه نِمَتونن هُیچ اشتبائی بَهَن. یه چُی عشق دوران ماه عسل. دوس داشدن کسلی گه مَتونیمو تقصیرلو بوئینیم، چیئی تِر، مخصوصا زمونی گه فُرونی اُو بیمون. مَحبت خدا مِه بالغ مِهه ئو دل مِه قویّت م.

اژ آزمون تا ایمروژ، چیئل مشابهی تجربه م کِردی، مِنتائای کلی باس بوشم زمو فِری نوئردیسی تا اژ لغزش آزاد بوئم. هایتر دلیل یه بوئی گه دل مِه تمرین کِردوئیتی تا اژ لغزش آزاد بمینی.

چَن مُنگ اژ زمونی گه خدا انوم حیاط خلوت گرد مِه قصه کِردی تا روژی گه اژ دفتر آ پیا شفاگرتی بام دِرر، چی. ایی اتفاق، یه دوره پرورش ئو تربیت بی گه انوم مِه تمرین بی ئو تقویت بی. انوم ایی مُنگل زمونلی بی گه وَ نَظَر مَرسیا وَ هُیچ جا نِمَرسیم. اِراسی اژ ووژم مَرسیا آیا دیرم ویر گئی مَجَم!

مِنتائای اِسگه ارسر جاده امن خو بیئن بیم؛ روح خداون مین انوم رئی ای هدائت مَهرد گه مَتونستیم اتفاقل کنترل گم. یه بخشی اژ فرآیند بلوغ مِه بی. آ تجربه م گرد هُیچ چی عوض نِمَهَم ئو آره رشدی گه انوم زنهیم وگرد بیتی، مَنمونم.

بلوغ اژ رئی سخدی

ایمه ! زمونل تنگی ئو سخدی رشد مهیم نه ! زمونل آساشد ئو راحتی. جائل
سخد، هر موسن آرسر رئی سفرمون گرد خداون. نمتونیم اژینو بحوایم بلکم
باس وگرد اونل روپروی بوئیم آریکه بخشی اژ فرآیندی کین گه ایمه انوم او کامل
موئیم.

آژ حیواین اژ اونل انتخاو کیمو، نیمیلیم رشد بهیم.

وخدی آر مانعل جوراجور فائق ماینو، قویتر ئو دلسوزتر موئینو. همیشه
ویشتر عاشق عیساء موئینو. آژ اژ سخدیل باینون دیرر ئو هُن احساستون
ناآشدوئ اتمالا اژ لغزش خو نوئینون. خو بیئن تحت انتخاو هُمئه. قری مردم
لدمه موئینن ئو هرگس خوا نمونن. اونل ووژو ای رنج انتخاو مهن.

عیسا اطاعت گرد مساللی گه او رنجونی، آگری. پطرس اطاعت گرد مساللی
گه او رنجونی، آگری. پولس اطاعت گرد مساللی گه او رنجونی، آگری. ابازه
هَمه چطور؟ آیا هَمه یش آگریتون؟ یا یکه سنگدل، سرد، تیل ئو متفرینو آژ
هَنس، اِسَه هَمه اطاعتتون آنگرتی.

آ، دُریس گه قری لغزشل هَن گه جی «آوی گه اژ پشت بت مَری» نابود
نماو. هَمه باس انوم اونل تلاش کینو ئو تقلا کینو تا آزاد بوئینو. انوم ای فرآیند
سن گه رشد مهینو ئو بالغ موئینو.

بلوغ، آسون نِماء دَس. آژ هُن بوئیا، گل اُون ماورد دَس. یری و خاطر مقاومتی
گه وگرد روپروی موئی و ای سطح اژ زینهی مَرسن. الوت و ای خاطر گه روند
جامعه ایمه روحانی نی بلکم خودخواهانه، مقاومت هَس. دنیا ها ژیر فربو
«رئیس قدرت هواء» (افسسیل ۲:۲) اِسَه اَره انوم بلوغ چیئن مسیح سخدیلی
هَس گه اژ اِ برور جریان خودخواهی هوسایین ماء دَس.

پولس گلاهااردی اَره سه شیرگی گه آر اوزه کلیسا آوشدوئی. قص او تقویت
درونی شاگردل بی. اِسَه جالب گه بوئینیم او چطور اونل قویت ماتی. پولس اونل
هُن تشویق مَهردی:

«انوم ا شیرل شاگردلو تقویت کړد اونلو تشویق کړد پایاری انوم
ایمون ئو پټو دا گه باس و تیل سخدیل فر پچیم نوم پاتشائی خدا.»
- اعمال ۲۲:۱۴

او وده په زړه ی آسوده ئون بی نا. وده نا گه اونل مطابق معیارل دنیا راس
کارون مای. او نشونو داتی گه آر متو دور وورئون گرد خوشی برسینون آخر،
باس و مقاومت فری گه او، ئم نا آر مصیوت روپروی بوئن.

آر انوم روئی برعسک جزیون آو مچینو، باس یمجو پارو پینو تا بتونینو ا برور
جزیون رو پچینون ور. آر دس اژ پارو دائن هیز دینو ئو شگتی اړکینو، عاقویت
و جزیون آو مچینو. هر هُن و خدی ایمه تصمیم مگریم انوم رئی خدا پچیم ور،
و مصیوتل فری روپروی موئیم. گل آزماشدل جووآ په سوال اصلی نشون مین:
آیا همه چی دنیا ویشتر و فکر وورئونینو ئو ویردار وورئونینو یا هاینون دُم زړه ی
گرد حاشا کړدن نفس؟

ا ویرتو بو گه و خدی ایمه زړه ی وورمون خاطر عیسا اژ دس میم، ژبیاین
اوه ماریم دس. امیدوارم گه آییگریم آر نتیجه آخر متمرکز بوئیمو نه آر تقلائل.
پطرس ای نکتته خو توضی م:

«ا عزیزل اژ آگری گه اړه انتحو کړدن همه ها نومتون اړ بلوجوئیتو
نای، گه مری چی خریوی آرسرتو گذریاء. بلکم شاد بوئن اژ یگه انوم
جورل مسیح شریک موئینو، تا موقع ظاهر بیئن جلال او چل چل
شاد بوئینو.»

اول پطرس ۴: ۱۲ - ۱۳

خواستو بو گه او گلنگی جور گرد گلنگی شائی مقایسه مه. چطور متونینو و
آگلنگی شائی کینو؟ و خدی جلال او آشگارا ماو، همه وگرد او جلال مگرینو. ای
جلال و حدی ک گه صلا مینو تا شخصیت او انوم همه کاملا ک. اسه سیل
لغزش نهن، بلکم سیل جلالی کن گه ها رئی اړ. هلولیاه!

مِهَم يَسَ بَرَا لَغَرَش هَارْدِي يَارِي دِينو اَجَال يَه گَه راسِي دُرِيسِي وِوَرْتو ثَابِت کِينو.

مِه هِيژْدِه سَالَم ئو اژ خانوادِه اِي تَک والدِ مام گَه يِه خُيَه دوقلو همسان
دِيرِم ئو اِنوم يِه خانوادِه عالي زِيْنَه يَ مَهَم. وَچوينا هرگِس باو جِسموني
وِوَرْتِم نِي، اِکَل زِيْنَه يِم اوئم نوکَشخوئي. باو کِينگِهَم حَخِيخْتا پيا خدَاء. او
کَتاو «تِلَه شَطون» دَاء مِه گَه بَحِيوَنِمِي. دُما حِيوَنِي تونستِم باوم وَکَلِي
بوکَشخِم..

— ان. ام. (نيومکزيکو)

هدف: سازش ئو دوسی کردن

«شَنْفَتَتُونْ گه وتوئسَ آملِ قدیم، آم نَکَش، ئو هر کی آم
 بَکشی، سزاوار محاکمَه. مِنتائای مِنْ موئِم هَمَه هر کی
 آر پرا ووژ خِض بَگری سزاوار محاکمَه؛ ئو هر کی و پرا ووژ
 «راقا» بوشی، سزاوار محاکمَه آر حضور شِوراء؛ ئو هر کی
 بوشی پرا ووژ اخمخ، سزاوار آگر جِینم. إسه آر موقعِ تقدیم
 خِلاتیت آرسر قُرونیگا، کَب ویرت گه برات اژ تو چیئی ها
 نوم دلار، خِلاتیت آرسر قُرونیگا ول کَ ئو اول بَچُ ئو وگرد
 برات دوسی کَ ئو ایسا بوری ئو خِلاتیهت تقدیم ک.»

– متا ۵: ۲۱ – ۲۴

یه نقلِ قولی اژ موعظه سر کوئی. عیسا و ای جملَه بنیا ناتی: «شَنْفَتَتُونْ گه
 وتوئسَ آملِ قدیم...» ئو بعد وئی: «مِنتائای مِنْ موئِم هَمَه...»

عیسا ای مقایسَه اِ سِرورِ ای بخش اژ پِغوم ووژ ادامه م. اول او اژ شریعت موشی گه کارل ظاهری ایمه تنظیم مِهه. ایسا انجوم گِرتن شریعت سونگ انوم دل چیئی نشون م. و ای خاطر اِ چیم خدا یه خوینی فِخْد کسی نِ گه آم مَکشی، بَلِکَم شامل کسِیشی گه اژ برا ووژ متنفر ماو. هُمه اِراسی هر آوینون گه انوم درینتونینو نه چیئی گه نشون مینوا!

عیسا آشگارا اِخرِعاقویتی لغزش انوم ای بخش اژ موعظه ی دیار مِهه. او سَخدی حفظ عصبونیتی یا تتیلی لغزش و آشگارا توضی م. اژ کسی بی دلیل نسوت پِرائی عصبونی، ها خطر داوری اِ. او ها خطر قصاص اِ. اژ آ عصبونیتی ثمر باری ئو برا ووژ «راقا» هِنَاک.

کَلِمه «راقا» یانی اِخْمَخ یا «کسی گه هُیچ نوم مَرگ نیسی». ای کَلِمه اصطلاحی اِره سرزنش کِردن بی گه اِ زمو مسیح اِ نومه یهودیل استفاده موئیا. اژ عصبونیتی پِرسی نقطه ای گه آم برا ووژ اِخْمَخ هِنَاک، ها خطر جینم اِ. کَلِمه اِخْمَخ و مینا «بیخداپی». اِخْمَخ انوم دل ووژ موشی گه خدای نِ. (مزمور ۱۰۱:۱۴ سیل گن.)

اِ آ زمون، ئم اِخْمَخ نائن اِرسر برا یه اِتهام کاملا جدی بی. هُیچ کس هُن چیئی نِموئتی مَر یِگه عصبونیتی موئیا تنفر ایمرور چُی یِس گه بوشیمون پِرامو: «بِچ اِره جینم» ئو جدی بوشیمی. عیسا نشونو داتی اژ نویسن آر پِروُرْخَض ئو عصبونیتی، مَتونی بوء تنفر ئو تنفری گه نویسنون آر نوا، آم مَتی خطر جینم. اُهن، عیسا آورد ویر ایمه گه اژ اُو بِکوء ویرو گه لغزشی ها نومه اُون ئو برائو، اولویت یِس گه او پِهَن دی ئو و دُم دوسی کِردنا بوئن.

اَزَا ایمه باس و هُن فوریتی دوسی کیمو و خاطر ووژمو یا و خاطر پِرامو؟ ایمه باس و خاطر او پِچیم گه بتونیمو نشق یه کاتالیزورمو داشدوئی تا یاری دیم او اژ لغزش باء دِر. جُج اژ ایمه نسوت او لغزشمو نِهاردوئی، مَحبت خدا صِلا نِم گه بی عِجلَه کِردن اِره دوسی کِردن ئو احیا رابطله وِگرد او، صِلا دیمو عصبونیتی باقی بَمینی. هایتِر ایمه کار اشتبامونی نِهردوئی دُریس یا خَلَط مِهم نِ. مِهمتر اژ ثابت کِردن راسی دُریسی ووژمو، یاری وَا برا لغزش هُاردی.

سناریوئل نامحدودی اِره لغزش هَس. هایتِر کسی گه ایمه او مو لغزش داء، وِگرد ووژ فِکَر مِهه گه ایمه اِ برخوردمو وِگرد او نادریس ئو ناعادلونه رفتارمو

کِردی، ویا آگه اِراسی ایمه هیچ آزارمونی آری نَرسونی. او هایتِر اطلاعات نادُریسی دیری گه باعث نتیجَه گیری نادُریسی بی.

اژ لائی تِر او هایتِر اطلاعات دُریسی دیری گه باعث نتیجَه گیری نادُریس انوم او بی. هایتِر چیئی گه ایمه وِتمو، ویا آگه اژ کانالِ ارتباطی فِری مَکذری و خاطر سوتفاهم اژ رئی اِرهاتوئی. ویا آگه هایتِر نیت ایمه آزار نوئی، مِنتائای قِصه ل ئو کارل ایمه چیئی تِر و نشونو داء.

ایمه ویشترِ وِخدل وِوژمون گرد نیتلمو، ئو دیگران گرد کارلو قضاوتِ مِهمیم. گائی هایتِر منظوری تِرمو داشدوئی، ویا آگه چیئی تِرمو انتقال داء. بعضی وِخدل انگیزه ل خخیی ایمه وِزنگیا جُج اژ وِوژیشمو قام موئن. دلمون میتی باوار کیمو گه انگیزه لمو خالصن، مِنتائای وِخدی اوئل اژ رئی کلوم خدا صافی مِهمیم، اوئل جوری تِر موئینیم. بالاخره هایتِر گنئی آر پُرور کسی انجوممو دائی، عصبونی یا اِزیر فشار بيمون ئو آرسر آکس حالیمو کردوئی. یا هایتِر اِی آم یمجو ئو و آگائیا لَح شَنیس آر ایمه ئو ایمه هُن واکنشمو نشوداء. دلیل او مِهم نِ اِی لغزش درک او تیره ئو تار کِردیسی ئو او آر پاء فرضیات، شایعات ئو ظواهر قضاوتِ مِهمه ئو وِوژ فِری م، ویا آگه باوار دیری گه انگیزه ل خخیی ایمه تشقیص داسی. چطور مِتوئیمو بی اطلاعات دُریس، قضاوت دُریسمونی داشدوئی. ایمه باس نسوتِ اِی خخیخت حساس بوئیمو گه او وِتموم دل اتقاد پیا کِ گه اشتبا کِردوئیتی. و هر دلیل، آر او هُن احساسی دیری ایمه باس و شوقا وِوژمو فروتن بَهمیم ئو عذرخواهی کیمو.

عیسا و ایمه توصیه مِهمه دوسی کیمو؛ جُج آر انوم اِی لغزش گنه ایمه ناو. فروتن بیئن آرِه صلح ئو دوسی کِردن، نیاز بلوغ دیری. مِنتائای گوم اول هیزدائن آرِه کسی گه لَدمه دَسی، ویشترِ وِخدل سَخد. و اِی خاطر عیسا وِی آکس گه باعث لغزش بی: «بِچ ...»

بَشَخِش هِسْتِن اژ کسی گه لغزش هارَدیسی

پولس رسول وِتی:

«اِسَه بورن بیچیم مِی چیئی گه باعث، صُئل ئو صفا ئو بنا یِکترِی ماو.»

— رومیان ۱۴:۱۹

ای آیه نشونمون مِ که چطور نزیکا بوئیمون آر کسی که باعث لغزش او بیمون. آر وَ نگرش گرد نارضایتی بچیم، باعث صُئِل نِماو. ایمه فُخْد آرِه کسی که آسیب دیسی، مِشکل دُریس مِهم. ایمه باس نگرش گرد وَ مِنی صُئِل چیئن اژ رئی فروتنی ئو وَ خیمتِ اِشکیاین خور ووزمو، حفظ کیمو. فُخْد وَ ای رئی سازش حخیخی موئینیم.

ا موقعل خاصی مِه آر کسلی که لَدَمَه داء یا کسلی که نسوت مِه عصبونی بین، نزیک بیم ئو اوئل لَخْتون آر مِه شئی. وتون، مِه خودخواه، بیملاحظه، فُرات، خام، خُضرو ئو چیئلی تِر بیم.

واکنش طبیعی مِه حکم مَهردی که بوشم: «نه، مِه منظورم یه نوئی. تو دُریس مِه درک نیمهین!» منتائای زمونی که اژ ووزم دَفَاع مَهَم فُخْد اِگر لغزش اوئل گُزا مَهَم ای کار وَ مِنی صُئِل چیئن ئی. پایاری آرِه ووزم ئو «حقوق ووزم» هرگس صُئِل حخیخی گرد ووز نِماری.

اِجالی گِرتِمسا که بشتوئم ئو دِمم واز نِهَم تا اُو هر چی که لازم، بوشن. آر وُگرد اُو موافق نیئم صِلا مِم که بدانن آرِه چیئی که وتون اِتروم قائلم، ئو اُونِش هدف ئو رفتار مِ مَریسن. ایسا موشم بینو که متاسفم هُمَهَم رنجونی.

موقعلی تِر که اُو درک دُریسی اژ رفتار مِه دیرن ئو حَخ دسون، اعتراف مَهَم: «حَخ دس هُمَه. مِ اژ هُمَهَم مِ مِه بوئشخنینو.»

یه گل تِر، یه وَ سادگی مینا فروتنیسی آرِه ترویج ئو گسترش صُئِل ئو دوسی. هایتر وای خاطر عیسا انوم آیهل دُماین وتی:

«وُگرد شاکی ووزت که تون میری اِزه محکمه، تا هنی وُگرد او هاین رئی ار صُئِل ک، ناخواتی تو بَسپاری قاضیا ئو قاضی تو بی دس قِلاورا ئو بَکُوئین زَندو. آمین، موشم ئونت تا قرو اِخرین دُما اژ زَندو نِماین دِرر.»

— متا ۵: ۲۵ — ۲۶

خورر دَفَاع مِهه فروتنی قبول مِهه ئو موشی: «حَخ دس تون. مِه هُنَم کِردی. خواهشد مَهَم مِه بوئشخ.»

«مِنتائای آ حکمت گه اژ بِلنگِ اول پاک، آسه طالبِ صُئَلِ ئو نَجِیمِ
ئو نصِیتِ گوشِ مِگری ئو پر اژ رِیمَتِ ئو ثمرلِ خوئه ئو دوچِیمِکی
نِیمِه ئو راسِ وِش.»

– یعقوب ۳: ۱۷

حکمتِ الاهی نصِیتِ گوشِ مِگری. وِخدِی اختلاقلِ شِصْخِی اژ رِئِی مَرِسی
حکمتِ الاهی، لَنجو ئو کورِفِرِبو نِی. کِسی گه بَی فِرِبو بَرِ حکمتِ الاهی، تا وِخدِی
گه حِخِ نِمْزِی ژِیر پا، اژ یِگه تسلیمِ بو یا وِ نظَرلِ کِسی تِرِ اِترومِ بِنِی، زَلِ نِمْچو تِی.

تک دائن آر کسی گه هُمه لغزش داسی

ایمه کاری گه باس اِ زمونی گه باعثِ لغزشِ بَرامو بَیمونِ انجومِ دِیم، وِگِردِ
یَک بَرِرسیمو کِرد. اِسگه بورِن سِیلِ کِیمِ زمونی گه بَرامو ایمه لغزشِ مِ چِه
واکنشی باس داشدوئیمو.

«آزِ بَرات آر تو گنا بَیه، بَچُتی آرِه تک ئو اِنومِ تَنبائی خطاهِیه
بوشتی ئون. آژ چِی گِردِ قِصّهت، بَرات آوِرِدَتَس دس.»

– متا ۱۵: ۱۸

ویشترِ مَرِدِمِ ای آیه کتاومقدَس وِ روئشلی جِیا اژ چِیئِی گه مِسیحِ آر وِرِ نظرِ
بِیتی استفادّه مَهَن. وِخدِی ضَرِپَه مِیرِن مَچَن ئو وِ کِینَتِ ئو عِصبونِیتِ وِگِردِ کِسی
گه لغزشو داءِ روپرووی مَوْن. اُو ای آیه، مَهَن توجیهی آرِه مَکومِ کِردِن کِسی
گه اوئل رَنجونی.

مِنتائای اُو دِلِیلِ اصِلی ای گه عِیسا ایمه تِلِیمِ داتی تا بَچِیم اِزه تک یَکترِی،
وِ نِئِی مِگِرِن. ای کارِ آرِه مَکومِ کِردِن نِی بَلِکِمِ آرِه سازش. او اژ ایمه نِیمِیتی گه
بوشیمونِ بَرامو چَنی آرِه ایمه گَن ئو وِیروگرِ بَی. ایمه باس بَچِیم تا تَرِکی گه نوا
شفا رابطه ایمه مِگری، دُرِیسِ کِیمو.

ای مِسلّه چِی هَرَا روئشی کَ گه خدا رابطه ایمه وِگِردِ وِوژِ شفا داتی. ایمه
اِ بَرُورِ خدا گنامو کِردِی مِنتائای او «مِحبَتِ وِوژِ آر ایمه هُن ثابتِ کِردِی گه

وځدى ايمه هنى گناکار بيمو مسيح آره ايمه مرد.» (رومیل ۸:۵)

آيا ايمه ميل ديرييم هپاس كړدن اژ ووژمو و نئى بگريم نو خروړ ووژمو بڼيم ژير پا تا ادوازه رابطه مون گرد كسى گه باعث لغزشمو بئ، دريس كيمو؟ وړ اژ يگه اژ خدامو ب ايمه بوئشخى، او دس ووژ ویر ايمه دريژا كړديسى. عيسا تصميم گرتى ايمه بوئشخى وړ اژ يگه ايمه جُج لغزش نو گنا ووژمو بشتاسيم.

وياگه او دس ووژ ویر ايمه دريژارا كړدى، منتائى ايمه نمتونستم وگرد باو صُئل كيم تا يه گه كلوم سازش اومو گرت.

«يوئن كل اژ خداه گه و سونگ مسيح، ايمه وگرد ووژ دوسى داسى نو خلمت دوسى كړدن سپارديسى ايمه و قصه ي تر خدا انوم مسيح دنيا گرد ووژ دوسى ماتى گنائل مردم نمئشتى حساؤ نو پيام دوسى سپاردى ايمه. اسه رسولل مسيح يمو و جورى گه خدا اژ زوئو ايمه هئا مپه آر دوسى كړدن. ايمه اژ جونم مسيح اژ هُمه خواهشد مهيم گه وگرد خدا دوسى كن.»

— دوئم قرن تیل ۵: ۱۸ — ۲۰

كلمه دوسى يا سازش اژ ابي زمينه مشترك بڼا منرى گه كل ايمه آر پُور خدا گنامو كړدى. ايمه و دوسى كړدن يا نجاد ميلى نشو نيمم مَر يگه بذانيمو جياى هس.

انوم عت جديد شاگردل موعظه نوئن مهرد گه انسولل آر ضد خدا گنامو كړدى. منتائى آزا مردم موئو گه گناؤو كړدى؟ آيا و ابي خاطر گه اوئل مكوم كن؟ خدا مكوم نيمه: «آريگه خدا گر كل نهردى دنيا تا امل دنيا مكوم ك بلکم كل كړدى تا و سونگ او نجاد بگرن.» (يوحنا ۱۷:۳) آيا ويشتر و ابي خاطر نئ گه اوئل بارى جابى تا موقعيت ووژو بفيمن اژ گناؤلو توئه كن نو طلب بشخس كن.

چه انسولل ویر توئه هدايت مپه؟ جوواو انوم رومیل ۴:۲ ماو دى:

«يا يگه مړبونی، صبر نو تيمل فر او خوار مذانين نو حواسِ ني گه مړبونی خدا آره يس گه تو بارى ویر توئه؟»

نيكوبى خدا ايمه مكيشنى توئه. محبت او ايمه مكوم نيمه آر جينم. او

مَحَبَتِ وِوژ نَسَوَتِ ايمَه وَ کِل کِرْدَن عيسا ثابت کِرْدی؛ گُر يَكُونَه او گَه وَ خاطر ايمَه آر صليب مِرْد. اول خدا دس وِوژ دِرِيژارا مِهه، وِيا آگَه ايمَه آر ضد او گَنامو کِرْدی. او دس وِوژ دِرِيژارا نِمِهه تا مَکوم کِ بَلِکِم تا رابطَه برقرار کِ ئو نِجاد ب. وَچوينا ايمَه باس اژ خدا آيِگِرِیم (افسَسِيل ۵: ۱ سِيل گَن) باس صُئِل ئو دوسی نَسَوَتِ بَرای گَه آر ضد ايمَه گَناء مِهه، فِرَا کِیم. عيسا اِي نمونَه وِوژ ناتی: بَچَتی آرَه تَک ئو گَنائلی نشو دِیتی. مَکوم نِهيَتی بَلِکِم هر چي گَه ها نومتونار، رِفَع گَن ئو هُن سازش ئو احيا برقرار ماو. نیکويي خدا اِنوم ايمَه، بَر ايمَه مَکِيشَنی تَوَه ئو احيا رابطَه.

«إِسَه مِه گَه وَ خاطر خداون هَام بَنار خواهشد اژينتون مَهَم وَ شايستگي دَوَتی گَه اژينتوبی، رِفدار گَن. اِنوم فروتنی کامل ئو ملائمت؛ ئو وِگَرْد صِبَر ئو مَحَبَت يَکَتَری تَتِیمَل گَن. تَقِلا بَهَن تا اَیَک بِيئِینی گَه اژ رُوح خِداء، وَ یاری طِناف صُئِل حَفْظ کِینو.»

—افسَسِيل ۴: ۱—۳

ايمَه اِي طِناف صُئِل ئو سلامتی گَرْد حَفْظ نَگَرش فروتنانه، ملائمت ئو صِبَر ئو وِگَرْد تَتِیمَل ضَيَقَل يَکَتَری اِنوم مَحَبَت حَفْظ مِهیم. پِیونَدل مَحَبَتانه، هُن تَقْوِیت ماو. مِه اِ بَرُور کَسلی گَه وِگَرْد مَکومیت هوسِیائَس آرزیچ مِه، خِطام کِرْدی. اِسَه کُل مِیلِم آرَه دوسی کِرْدَن اژ دِسم دائی ئو اِراسی، فِگَرْم مَهَرْد اوئَل قَص دوسی نِرِن ئو فَخْد مِئو مِه اوئَل وَ عِنوان آم لِيوی بَشْتاسِم.

کَسلی گَه مِی بَرُورو اشتِباب کِرْدی وَ ملائمت هاتِئَس آرَه تَک مِه. اِيسا مِه زوی دِیدگام عِوض کِرْد، ئو اژینو هِستِم مِه بوئِشَخِن، بَعْضی وِخَدَل جُجُ وِر اژ يَگَه قِصَه ئو خِلاص بو.

آیا تا اِسگَه کِسی هاتِئَس آرَه تَک هُمَه تا بوشی: «مِه فَخْد مِهستِم تو بَذانین گَه تو موئِشَخِم گَه رِقیف خوئی آرِیم نوئِین ئو اِي کار یا اَکارت آرِیم اَنجوم نا؟» اِيسا وِخدی اوئَل هُمَه ضایع مَهَن، اِي نَقطَه نَظَر موئِشَن هُمَه گَه: «تو وِ مِه يَه عِذرخواهی بَدیکارین!» اِ هُن موقِعیتی، وِاقِتون دَم مَپَری ئو وِگِیژی ئو ناراحتی موئِینون چوراقی. اُو نِهاين تا دوسیتون گَرْد بَهَن، بَلِکِم تا هُمَه سِیم سی ئو کَنترَل گَن.

ایمه نباس بچیمون آره تک برای گه ایمه لغزش داسی تا زمونی گه اژ تیه دلا
تصمیمو نگرتی بوئشخیمی، - مهم نی گه او چطور نسوت ایمه واکنش نشون م.
ایمه باس وراژ نژیک بیئن آر او هر جور احساس دشمنی آر او اژ ووژمو دویرا کیم.
آر هُنْ نِهیم اتمالا آر پاء ای احساسات منفی، واکنشمو نشو داء ئو لدمه میم
آری نه یگه باعث شفا ئو احیا بوئیم. اسگه بوئینیم آر ایمه نگرش دُرِسمونی
داشدوئی ئو تَقِلا کیم تا وگرد کسی گه نسوت ایمه خطا کِردیسی دوسی کیم
مِنتائای آکس توجهی نِهه چه اتفاقی مَکُو؟

«مِنتائای آر قبول نِهردی یه یادو نفرتِتر گرد ووژت بیر تا هر قصه‌ی وَشاقی
دو یا سه شات ثابت بو. آر نِهستی وَاوَنل یش گوش ب، بوش کلیسا ئو آر
کلیسایش قبول نِهردی آسه او آژنوی یا خراجگیر و حساو بار.»

متا ۱۸: ۱۶- ۱۷

هر گم اژ ایی ریئل یه هدفی دیرن: صُئل ئو دوسی کِردن. عیسا در اصل
موشی: «و تَقِلا ووژتو ادامه دن!» حواستو بو گه چطور کسی گه باعث لغزش
بی، انوم هر مرحله‌ای گرفتار. چنی نسوت کسی گه آر حخ ایمه خطا کِردیسی،
لغزش میریمو وراژ یگه بچیم مینی او ئو هرا جور گه عیسا وِتِیس ایمه، عمل کیم!
ایمه دچار ایی وضع موئیم آریگه وگرد دل ووژمو رویروئی نوئیمون. و خدی ماجرا
آره دیگرون اژ دید ووژمو تیریف مهیم احساس موجه بیئین مهیم.

و خدی دیگرون یش وگرد ایمه احساس همدردی مهن گه چنی وگرد ایمه
گنورفتار کِردی، خیالمو آسوده ماو ئو دلیلمو موجه تر مهه. انوم ایی نوع رفتار،
فَخْد خودخواهی هس.

کلوم آخر

آر محبت خدا انوم انگیزه‌ل ووژمو حفظ کیم شِکس نیمیریمو، محبت هرگس
شِکس نیمیری. و خدی دیگرون محبت کیم و رئی ای گه عیسا ایمه محبت مهه،
آزاد موئیم، جُجُ آر شخصی تر انتخا وک گه وگرد ایمه دوسی نِهه. و دقت سیل
آیه هارا کن، حکمت خدا آره گل موقعیتل ها ورسار.

«آر ماو، تا آ جاء گه مربوط هُمه آ ماو، وگرد گُل گس اِ صُنل ئو صفا
زنه ی گن.»

– رومیل ۱۲: ۱۸

اوۋ موشی: «آر ماو» آریگه زمونی هَس گه دیگرون نِمئون گُرد ایمه اِ صُنل
بوئن. یا هایتر کسلی هِن گه شرایطو آره سازش رابطه ایمه وگرد خداون ماوژن
خطر. انوم هر گُم اژ اِی چیئل، اصلا نِماو اِ رابطه شفا یِگری.

خواستو بو گه خدای موشی: «تا آ جاء گه مربوط هُمه آ ماو...» ایمه باس
هر کاری گه متونیمو آره صُنل ئو دوسی وگرد دیگرون انجوم دیمو. ایمه ویشتر
وخدل زوی اِ روابطمو ناامید موئیم. مه هرگس زمونی اِ ویرم نِمچو گه رقیفی
مه مُشیرت داتی تا اژ موقعیت فِر ناامیدگری نکیشم دُما: «جان، مَذاَنِم گه تون
متونین دلیلل کتاومقدسی آره اِ دُما کیشین بهین دی مِنتائای وِر اژ اِی کار مِطمئن
بو گه انوم دوعا وگرد اِی چیئل جنِگت کردی ئو گُل چیئی گه متونستت تا صُنل
ئو آرامش خدا انوم اِ موقعیت وارد کین انجومت داء!»

آسه وتی: «آه سَرِد مَکیشین آر یه روز گِلارین دُما ئو بوشین ووژت: آر گُل
چیئی گه متونستیم انجومم ما اِی رابطه نِجَاد مَگری. بیتَر اطمینونت داشدوئی
گه رئی ای تِر نِ ئو یگه تا حدی گه موئیا بی یگه خخیختی یَکُوۋ خطر، عملت
کردی!»

مه اژ مُشیرت او فِر خَوَشا لا بیم ئو آو و عنوان حکمت خدا دِناسدیم. قَصَه ل
عیسا بارِن ویر:

«خوزگال صُنل گزل. آریگه اُو گزل خدا هِناء موئن»

– متا ۵: ۹

او نوئی: «خوزگال اونلی گه صُنل حَفَظ مَهَن.» کسی گه صُنل حَفَظ مِهه
اژ رویروی بیئن و هر خیمتی دویز مَگری تا صُنل حَفَظ کِ جُجُ آر خخیختی
گرد سیمسی رویروی بو. مِنتائای صُنلی گه او حَفَظ مِهه صُنل خخیختی نِ بِلِکِم
صُنل سطحی ای کِ گه دوامی نری. کسی گه صُنل مِهه ویا آگه خخیخت ها گرد

او، اِ مَحَبَت مَچو ئو وگُرد شرایطِ سَخد روپروى ماو جوړى گه اَصُئلى گه هاتيس دس دوام دىرى. او په رابطه سطحى ئو ساختگى برقرار نيمهه. او ميل و واز بيئين خخيخت ئو مَحَبَت دىرى. او نيميتى گه لغزش گُرد په لوئخَن سياستمدارانَه قام ك. او و مَحَبَت صُئلى برقرار مِهه گه كَس نِمَتونى بِشِكِنَتى.

خدا وگُرد انسُون و اِپى روئشَ عملَ مِهه. او نيميتى گُل چى نابود بو. و اِپى حالا نيميتى و خاطر رابطه، خخيخت ئو راسى پكُوءِ خطر. او ها دُم دوسى كِردن گُرد متعهد خخيخي نه شرایطِ سطحى ئو ظاهرى. يَه باعث دُريس بيئن پيوند مَحَبَتى ماو گه هُيچ گنى نِمَتونى اَو قَط ك. او گيون ووژ ناءِ نِتا رايَمه. ايمه فَخَد مَتونيمو هُنَ عمل كيم. ا وپرتو بو گه قَصَه آخِر، مَحَبَت خدَاء، مَحَبَت هرگس شَكس نيمى نابود نِماو ئو هرگس خِلاص نِماو. اِپى مَحَبَت و دُم نفع ووژ نى ئو آسون لغزش نيمى. (اول قرنِ تِل ۱۳: ۵)

پولس رسول نيسونى گه مَحَبَت اَر گُل جور گنا پيروز:

«دوعا مِه يَسَ گه مَحَبَت هُمَه هرچى ويشتر فِرآ بو ئو شناخت ئو فِيمَ كامل وگُرد بوتى تا بتونينو چيئل بپتر تشقيص دينو ئو انوم روژ مسيح پاك ئو بى عو ئو پر اژ ئمزل صالح بيئين بوئينو گه و سونگ عيساء مسيح و باز ماى ئو مَرَسى جلال ئو شِگَر خدا.»

—فيلپيل ۱: ۹-۱۱—

مَحَبَت خدا كليل آزادى اژ تِلَهى وگُرد طعمه لغزش. اِپى مَحَبَت باس فِر بو. مَحَبَتى گه يِمجو رشد مِهه ئو انوم دَلل ايمه تقويت ماو.

اژوئسَ فِر كسل انوم جامعَه ايمروژ ايمه فِرى مَحَبَت سطحى ئو ظاهريو هاردى؛ مَحَبَتى گه قَصَه مِهه منتائى عمل نيمهه. مَحَبَتى گه نيميلى ايمه لغزش بيريمو و فداكاريا زنهى ووژ مَنى ژير پا، جُج اَره خيريت دشمن. و خدى ايمه اِ هُنَ مَحَبَتى رِفدار مِهيم، دير نِمَتونيم فَن بيريمو ئو طعمه شَطون هيزديم.

عمل بهن

هایتر جنی گه ایی کتاوتون حیونتی روح خدا روابطی اژ قدیم یا اسگه آوردوئی ویرتو گه انوم آو چیئی آریچ دیگرون انوم ووژتو هیشتی. اِسَه احساس مَهَم فربو خدا یَس گه آره راهایی اژ هُن مشکلی وگردد یک ساده دوعا کیم.

منتائی وِر اژ دوعا اژ روح القدسوب تا اِبازه قدیم گرد هُمه قصه بهه ئو هر کسی گه چیئی اژی ها نوم دلتون اِر باری ویرتو. آر حضور او آروم بمین تا اونل نشونتو د. نباس مینی چیئی بوئینو گه نی، او آشگارا اونل ماری ویرتو تا شک بی نهینونی. و خدی ایی کار انجوم م هایتر ژونی گه تجربه تو کِردی بارینون ویر. زلتو نچو! او دَریس هار اوژه ئو هُمه آرامش م.

جنی گه هر گُم اژ ایی آمل اژ تصقیر کاری گه نسوت هُمه انجومو داء راها مهینو هر گُم شصق و شصق بارِن وِر نظرتو ئو هر گُم شصخا بوئشخن. یدیی

گه وَ هُمَه دیرن باطل گن. ایسا هُنْ دوعا گن مِتائای ای کِمَه لَ فِخَد نَوِشَن.

اژ ای دوعا وَ عنوان طرح کلی استفادَه گن ئو اژ روح خدا هدائت بوئن.

«باوَ انوم نُم عیسا، فیمیم گه آر پُرور تو گنام کِردی وَ ای خاطر گه کسلی گه مینو لغزش داءَ نوئَشخیم. مِه تَوَه مَهَم ئو اژینت مِم مِه بوئَشخی. همیشه دِرکم کِردی گه جیا اژ تو نِمَتونِم اوئل بوئَشخیم.

إسَه اژ تیه دلا تصمیم مَگِرم گه بوئَشخیم / نُم اَکِسل اضافَه گن ئو هر کُم جیا جیا بوئَشخین ئو راها گن / مِه کُل کسلی گه نِسوت مِه خطائو کِردی مارِم ژیر خون عیسا. اُو دیر هیچ بدیی آر مِه نِرِن. مِه گنائِل اوئل نِسوت وورِم بَشخی.

!! باوَ آسمونی هرا جور گه خداون عیسا اژ تو هستی تا کسلی گه نِسوت او گنائو کِردوی بوئَشخین، مینیش دوعاءَ مَهَم تا کسلی گه نِسوت مِه گنائو کِردی بوئَشخین. اژ تونم مِ اوئل بَرکت دین ئو وَ رابطه نزدیک تر گرد وورِت هدائت کین. آمین.»

إسگَه نُم کسلی گه بَشخیتون ئو راهاتو کِردی یادداشت گن ئو تاریخ تصمیمتو! بازَه بَشخِش اُو بُئِیسِن.

هایتر لازم بو تمرین کینو تا اژ لغزش آزاد بمینینو. آر ای جملَه متوجه نمونینو ادوآره فصل سیزَه بِحیونِن. متعهد بوئن گه هر وِخدا آرَه وورِتو دوعاءَ مِهینو آرَه اُونیش دوعا کینو. ای یادداشت کمک مِهه گه یَه تون ویر بو آر افکار، آر بمبارون کِردن ذهنتو ادامَه مین اوئل وُگرد یاری کلوم خدا ئو تاکید تصمیم بَشخِش وورِتو تار گن. هُمَه اژ خداتو هستی تا آرَه قدرت بَشخِش وَ هُمَه فیض ب، اِسَه بِداین عدم بَشخِش وَ قدرتمندی فیض او نی. جورِتو داشدوی ئو وُگرد جنگ نیکو ایمون جنگ بَهَن.

وِخدی فیمینو گه دلتو قوی ئو پایار، بچن آرَه تَک اُو. آ ویرتو بو گه وَ قَص صُئل ئو دوسی کِردن ئو وَ نفع اوئل مَچینو، نه وَ نفع وورِتو. وَ انجوم ای کار میر مینون آر پیروزی ئو پرا وورِتو مِهینون دی. (مِتا ۱۵:۱۸ سیل گن) ای کار آر وَر چیم خدا فَر رضایت بَشخِش.

«آر او گه مَتونى هُمَه اژ لغزش حفظ كِ ئو آر حضور پر جلال ووژ
بى عو ئو پر اژ شائى گلنگ حاضر كِ، آر آ خدائِ يكوته ئو نجاددهنده
ايمَه و سونگ عيساء مسيح، خداون ايمَه، اژ آ اول، اِسگه، ئو تا ابد،
جلال ئو شكوه ئو سلطنت ئو قدرت بو! آمين.»

— يهودا آيات ۲۴ - ۲۵

ای خدا هین آر کو؟!

قویت نو هدف دی کردن! روزگار بیاوو

له دۆرانِ سَخْتِ ژبانه خو هس ناکه‌ی که گم بووی و له وِزَت سوال مکی: «ای خدا هین آر کو؟!»
گاس خدا پېش‌تر و گرد تو قصه دکردی، اما اِسگه بی کش وانه‌داوه. شایِت له ئیمان ناها چین،
ولی اِسِه حضور نو هس ناکه‌ی. ئیوا پیاسته ببوشم خۆش حاتن آر بیاوو؛ شوینه که نیوان وِریگرتن
وَعْدِه و به‌جی وانه‌ن او په فاسله‌یه.

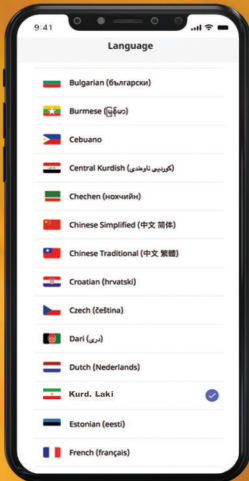
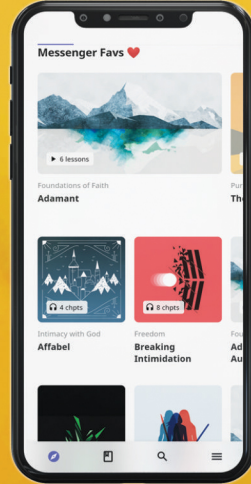
ولی میزگونی ایتسه کِ بیاوو په ناکوژا‌آباد بی‌هَدَف نیه. خدا له بیابون وِسابی بکار دِه‌ئیره تا شُما ره آرا
سرنوشتانه آماده و مجهز بکه. ئەم حاله وه‌ختی روو دِدات کِ ایوه ری وِژتو وِدرُسی بجورین و
ری‌نشان بگرن. خلاف آویه کِ فِره کِس فِکر دِکِن، قِ‌چوون له ئەم دۆره ته‌نیا یعنی نیشتن و منتظر
خدا بون نیه. ایوه له پیا کرن رته راست، نَشخ اساسی دارن. آر نای نوین و گرد وِژتو خِر مهین،
وختتونه هدر بکنن، بایس معنای دۆری خشکه بیاوونی بزائن و وهرده بگرن.

جان بیور له ئەم کِتابه‌دا و روشنگری، ایوه ره و په دیدگاه کتومقدسی و روایت مجهز مکی؛ او
دیدگاه و ایوه مهم دِکات تا و گرد ری‌نشان گرتن له بیاوو یا دۆرانِ سَخْت، بچینن سهر ری‌په کِ
خدا ارینتو له نَظر گرتووه.

X MessengerX

سفر شاگردی آرا کل مردم، هر کو هسن.

- مُفت و ۱۳۰ زووان جو واجور
- مآو و جور آپلیکیشن و آنلاین بگرن
- منبعی آرا رشت ایوه
- دکر ره ئو سابقه شاگردی

یونّه هم انومی هی، کتوحونه و منابع شاگردسازی
مسنجر آنوم قالو کتوایل دیجیتالی، کتوایل گویا،
فیلمیل گل، تعالیم ویدئویی، کتو مقدس و منابع
تر. ایوه متونن ای منابع آو سِر گل دستگاهیل
سیل گن، بوحونیت یا واونه گوش بهن.

MessengerX.com

مآو آنوم آپ استور و گوگل پلی آنوم سرتاسر دنیا دانلود گن

فرارِ انوم تِلَهی گه مرگِ ماری دُشمه

کتاو «تِلَه شطو» یَکی اژ اَکولتِریل تِلَه لَه گه شطو وَرَه دَس اَکار مَهه تا ایماندازل آنجوم اراده خدا آنوم زِنه یل یان مونی، بَرَمَلا مِگهئِی؛ ئی تِلَه هِیچ چی یَنَه جُز دِل رِنجی. مَرِدِم فرَه ئی گه آی تِلَه دَس گیر بون، خَتا وَاخوَر نِیئن.

گول شطون نَرینون! خواه ناخواه، هَرطوَر بُو، وَ دِل رِنجی ری وَری خَوای بونن؛ وِلی اِی گه وَ وُزَتو بَسَتگی داره گه آی رِنجی چی اثری وَ رابَطَه یل ابوه وَ گرد خدا بَهته. واکنش و جوو شُما آینده تَوَن دِیار مِگه. اگر دِل رِنجی تِل دُریس مَدیریت بَکِن، اَجال اِی گه تَل تَر پِن، قُوت وَندَتَر بونن.

جان بیور آنوم دَهَمین سالگیر چاپ اِی کتاو پرفروش، نیشونِتون مه گه چطوَر متونن اژ دِل رِنجی آزاد بمونن و مه قوروئی ذهنی تَبَدیل مون.

اَر دَهَمین سالگرد پَشخ اِی کتاو پر فروش، به شما نیشون مه گه چطوَر مَتونیت اژ لغزشت آزاد باین و قوروئی ذهنی نِیریت. اِی کتاو، گه ویشتر اژ شش مِلیو نُسیاء چاپی اینوم کُل دنیا فروش رتیا، آنوم شاه تَای کسَلِیه گه و خنن متن کتاو، بخش تاملات رُحانی، پرسش تِل مباحثه ئی و دُعاوَل کتاو، زِنه پِشون کاملاً ژیرری ماو.

ایوه جوواو ای جوری پرسش تِل سخت اَسَر اِی کتاو نِمَجورین:

- اَرَا هاوسنا وسوسه مَهَم گه ماچراو اَسَر چَم وُژِم داستان کُئِم؟
- چطوَر مَتونیم وَا فکریا دوو شک و پی اطمینونی بجنگم؟
- چطوَر تونم ناها و ویر آوردنه زَمیا قدیمی نه پئی یم؟
- چطوَر مَتونیم اَسَر و کسی تِر اعتماد کیم گه مه اَره سخت رَنج داتی پیمان؟

اِی کتاو اوقه گه مَهت مَهه تا اژ تِلَه لغزشی گه دشمه وِلَه پهن کِردِیه، بِحواینو، هه اوقه هم قُوتون داتِه تا اژ لغزشت آزاد بمونیت و قوه دارئو می که تا رابطه ای بدون مانع وَا خدا داشئوئیت.

جان و ژنی لیزا بیور، بنیان گذازل موسسه بین المللی «مِسنجر» ن. جان و عنوان یَه نویسنه و خِلمتگار، هَمووخد و شُجاعت و شوق، حَقِیقت و جوری بیروا اعلوم مه.

خواسیل، جمایت اَکلیساوَل محلی و تَجهیز رهزِل با منابع مختلفه، پی توجِه و جایگه جُغرافیایی، وضعیت مالی یا زوونِشَتَه. و هَمین راه، کتاوِل و منابع تعلیمی او و بیش اژ صَد زوون ترجمه بوئن و میلیون تِل نَسخه آ اوئل چاپ بوئه و و جوری هدفمند مابین رهزِل و کلیساوَل محلی تَوَزیع بوئه.

اِی کتاو و باقی منابع آ سایت ژیر داوَنلود کن:

MessengerX.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

اِی کتاو پیشکشِی آ لا
نویسنه سَن و ارا فروش نیّه.

اَرایکِه دَو زوون کَوِیه اَسَکَمِه کِئِی

